Detectiva Lindsay Boxer nu apucă să se bucure de mult așteptata ei nuntă, fiind chemată să investigheze dispariția unei adolescente și a copilului pe care aceasta abia l-a adus pe lume. Lindsay descoperă nu numai că infractorul nu a lăsat nicio urmă, dar și că tânăra are și ea câteva secrete. În vremea aceasta, procurorul Yuki Castellano trebuie să se ocupe de cel mai greu caz din viața ei – o femeie și-a ucis soțul în fața copiilor. Cariera lui Yuki depinde de condamnarea asasinei, iar atunci când descoperă o dovadă care ar putea să o salveze pe acuzată este nevoită să aleagă. Ce ar trebui să facă? Să creadă noile informații sau să își asculte instinctul?

„A 10-a aniversare este cel mai delicios de terifiant roman din seria Women's Murder Club.“

Goodreads.com

ISBN 978-606-609-849-6

9 786066 098496

www.rao.ro

editura rao

JAMES PATTERSON

ȘI MAXINE PAETRO

a 10-a ANIVERSARE

JAMES PATTERSON
și MAXINE PAETRO

A 10-A ANIVERSARE

În seria
WOMEN'S MURDER CLUB
au apărut

1-UL PE LISTA MORȚII

A 2-A ȘANSĂ

AL 3-LEA CAZ

4 IULIE

AL 5-LEA CĂLĂREȚ

A 6-A ȚINTĂ

AL 7-LEA CER

A 8-A MĂRTURISIRE

A 9-A JUDECATĂ

www.ecarti.org

JAMES PATTERSON

și MAXINE PAETRO

a 10-a ANIVERSARE

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PATTERSON, JAMES

A 10-a aniversare / James Patterson și Maxine Paetro; trad.: Gabriela Cezarina Tănase. - București: Editura RAO, 2015

ISBN 978-606-609-849-6

I. Paetro, Maxine
II. Tănase, Gabriela Cezarina (trad.)

821.111(73)-312.4=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9–11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JAMES PATTERSON și MAXINE PAETRO
10th Anniversary
Copyright © 2011 by James Patterson
Toate drepturile rezervate

Această ediție a fost publicată prin înțelegere cu
Little, Brown, and Company, New York, New York, USA
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Gabriela Cezarina Tănase

© Editura RAO, 2014
Pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-609-849-6

Lui Isabelle Patterson și Madeline Paetro

Prolog

BAT CLOPOTE DE NUNTĂ

Unu

Sosise ziua nunții mele.

Apartamentul nostru de la Ritz Hotel din Half Moon Bay era cuprins de haos. Eu și prietenele mele de suflet ne smulseserăm toate hainele, cu excepția lenjeriei intime, aruncându-le peste tot prin camere. Rochiile, în toate nuanțele curcubeului, zăceau pe mobilă, atârnau de cârligele tablourilor și de canatul ușilor.

O scenă ce amintea de operele lui Degas, cu balerine pregătindu-se în culise să intre-n scenă sau poate de-un bordel din Vestul Sălbatic, într-o viziune romantică. Glume piperate zburau de colo-colo prin apartament. O atmosferă tot mai frivolă când, deodată, ușa s-a trântit de perete și sor'mea, Catherine, a intrat cu o expresie încordată pe față: un zâmbet strâmb, colțurile ochilor încrețite de supărare.

– Ce-i cu tine, Cat? am întrebat-o.

– N-a venit.

Am clipit, încercând să ignor junghiul ascuțit al dezamăgirii. Am reușit să reacționez cu sarcasm:

– Ete, ce mai șoc!

Cat se referea la tatăl meu și al ei, Marty Boxer, care fugise de acasă pe când noi eram copii și nu se mai arătase nici măcar când maică-mea dădea să moară. L-am mai văzut doar de

două ori în ultimii zece ani și nu pot spune că-i duceam lipsa, dar, după ce o anunțase pe Cat că intenționa să vină la nunta mea, îmi trezise ceva speranțe.

– A *zis* că va fi aici. A *promis* asta! a rostit supărată Cat.

Sunt mai mare cu șase ani decât sor'mea și de o sută de ori mai blazată decât ea. Ar fi trebuit să știu. Am îmbrățișat-o.

– Dă-l naibii! am îndemnat-o. Nu ne poate răni. E un nimeni pentru noi.

Claire, cea mai bună amică a mea, s-a săltat pe marginea patului, și-a lăsat în jos picioarele, lipindu-și tălpile goale de podea. E o femeie de culoare, solidă și haioasă – caustică de cele mai multe ori. Dacă n-ar fi fost specializată în patologie, ar fi putut fi o actriță de succes.

– Te conduc eu la altar, Lindsay! m-a consolat Claire. Dar cu o condiție: să te iau pe urmă înapoi.

Eu și Cindy am izbucnit în râs și Yuki a intervenit cu vocea ei pițigăiată:

– Știu eu cine-l poate înlocui pe bulangiul de Marty!

A sărit direct în rochia de satin roz, acoperindu-și cu ea oscioarele delicate și, după ce s-a zbătut un pic, a reușit să-și tragă singură fermoarul. Ne-a aruncat apoi:

– Vin într-un minuțel!

Yuki era mare meșteră în rezolvarea lucrurilor. Să nu cumva să-i fi stat în cale când era în plin avânt. Chiar dacă era un avânt *greșit* direcționat.

– Yuki, stai! am strigat după ea, în timp ce gonea afară din cameră.

M-am răsucit spre Claire și am văzut-o ținând în mână un corset. Era întărit cu balene și arăta nașpa rău.

– Știi, nu-mi pasă că trebuie să port o rochie în care arăt ca o brioșă, dar cum naiba să mă strecor în chestia aia?

– Mie-mi place rochia mea, a intervenit Cindy, pipăind voalul de mătase de culoarea piersicii.

Probabil era prima domnișoară de onoare din lume care să spună așa ceva, dar trebuie să adaug că Cindy era îndrăgostită lulea. Și-a întors fețișoara frumoasă spre mine și mi-a șoptit aeriană:

– Ar trebui să te îmbraci.

Aproape doi metri de satin crem au lunecat afară din sacul de îmbrăcăminte. M-am vârât, contorsionându-mă, în rochia decoltată, fără bretele, marca Vera Wang și m-am proptit, cu sor'mea alături, în fața oglinzii lungi: două blonde înalte, cu ochi căprui, după chipul și asemănarea tatălui nostru.

– Nici Grace Kelly n-a arătat mai bine, mi-a șoptit Cat cu ochii înotând în lacrimi.

– Apleacă-ți capul, frumoaso! mi-a cerut Cindy, prinzându-mi colierul ei de perle în jurul gâtului.

Am făcut o mică piruetă și Claire m-a prins de mână și m-a răsucit pe sub brațul ridicat. Mi-a zis:

– Zău dacă-mi vine să cred, Linds! Că voi dansa la nunta ta.

N-a adăugat „în sfârșit", deși avea tot dreptul s-o facă după ce fusese prinsă și ea în caruselul meu, povestea de dragoste la distanță cu Joe, punctată de mutarea lui la San Francisco, ca să fie alături de mine, casa care-mi fusese mistuită-n flăcări, câteva hârșâieli cu moartea și un inel de logodnă, împodobit cu un diamant imens, pus la păstrare într-un sertar timp de aproape un an.

Îți mulțumesc că ți-ai păstrat încrederea, i-am zis.

– N-aș spune asta, scumpo! a replicat Claire. Nu m-am așteptat niciodată să asist la un miracol, ca să nu mai spun că aici e vorba de unul din care fac *parte* și eu.

Am înghiontit-o în joacă. S-a eschivat cu o fentă abilă. Ușa s-a deschis și a intrat Yuki, aducându-mi buchetul: unul bogat, din bujori și trandafiri legați cu panglici bleu pal.

– Batistuța asta e a bunicii mele, mi-a zis Cindy, îndesându-mi un boț de dantelă în decolteu și trecând în revistă cu ochișorii ei ageri toate detaliile.

– Ceva vechi, ceva nou, ceva de împrumut și ceva albastru. Ai tot ce-ți trebuie!

– Am dat semnalul să înceapă muzica, Linds, m-a avertizat Yuki. Începem.

Doamne sfinte!

Pe bune mă căsătoream cu Joe.

Doi

M-am întâlnit cu Jacobi în holul hotelului, iar el mi-a întins brațul în timp ce râdea cu poftă. Yuki avusese dreptate. Jacobi era un înlocuitor perfect al tatălui meu. Mi-am strecurat mâna pe sub brațul lui și l-am sărutat pe obraz.

Pentru prima oară.

– Arăți minunat, Boxer! Știi, mai ceva decât de obicei!

O altă premieră.

Eu și Jacobi am petrecut atât de mult timp împreună în mașina poliției că puteam să ne citim gândurile. Deși nu era nevoie să fiu cine știe ce clarvăzătoare ca să citesc dragostea din ochii lui.

M-am hlizit și i-am răspuns:

– Mulțumesc, Jacobi! Îți mulțumesc foarte mult!

L-am apucat strâns de braț și am străbătut amândoi ceea ce mi s-a părut un pogon de marmură, trecând prin ușile înalte, batante, spre viitorul meu.

Jacobi șchiopăta și gâfâia, urmele unui schimb de focuri cu mai mulți ani în urmă în Tenderloin. Crezuserăm atunci că vom da ortu' popii amândoi. Dar ce-a fost a fost!

Acum simțeam îmbrățișarea aerului cald și sărat. Pe pajiștea întinsă până la faleză se zărea un mare cort alb. Valurile Pacificului se izbeau de stânci și soarele la apus picta norii într-un roz strălucitor, o nuanță ca de whisky, pe care n-o

putea reda nicio peliculă. Nu mai văzusem niciodată un loc atât de frumos.

– Mai domol acum, mi-a șoptit Jacobi. Să n-o iei la goană spre altar! Ai grijă să ții pasul cu muzica.

– Dacă insiști, i-am replicat cu gura până la urechi.

În fața cortului se aflau aliniate două grupuri de scaune și drumul spre altar fusese marcat cu banda galbenă pe care o foloseam de obicei ca să încercuim locul crimei. POLIȚIA. NU TRECEȚI!

Cu siguranță fusese ideea lui Conklin. Am fost sigură de asta când i-am prins privirea, iar el mi-a aruncat un zâmbet larg, ridicând în sus degetul cel mare în semn de izbândă. Fiicele mai mici ale lui Cat au luat-o la picior pe iarbă în fața mea, presărând petale de trandafir, în timp ce se auzeau primele acorduri ale marșului nupțial. Cele mai bune prietene ale mele s-au încadrat și ele la timp în alai și eu le-am urmat.

O grămadă de fețe zâmbitoare se întorceau spre mine. Charlie Clapper în dreptul altarului, colegii mei de brigadă și noii și vechii amici pe partea stângă. Cinci dintre frații lui Joe, care semănau leit între ei, însoțiți de familiile respective, se aflau la dreapta mea. Părinții lui Joe, așezați în primul rând, s-au întors și ei spre mine privindu-mă bucuroși.

Jacobi m-a condus pe trepte până la altar și mi-a dat drumul la mână pe când eu îmi ridicam ochii spre chipul chipeșului meu viitor soț. Ne-am pierdut unul în ochii celuilalt și am știut atunci, fără tăgadă, că meritase tot tăvălugul îndurat. Îl cunoșteam atât de bine pe acest bărbat. Iubirea noastră, greu încercată, era puternică, profundă și solidă.

Pastorul Lynn Boyer, un vechi prieten de familie, ne-a unit mâinile, cea a lui Joe peste a mea, apoi a rostit cu emfază, în auzul tuturor:

– Bucură-te de această clipă, Joseph! E ultima dată când primezi în fața lui Lindsay.

Râsete încântate s-au auzit din spate, dar au fost repede înăbușite. În țipetele pescărușilor, eu și Joe ne-am promis solemn că ne vom iubi și prețui reciproc la bine și la rău, în suferință și sănătate, până când moartea ne va despărți.

Îl iei în căsătorie pe acest bărbat?

– *Da. Categoric da.*

Râsete înfundate, nervoase, pe când verigheta lui Joe îmi luneca printre degete. Ne-am aplecat amândoi deodată ca s-o prindem, apoi ne-am ținut bine de ea.

– Calm, blondino! mi-a șoptit Joe. De-aici încolo totul nu poate fi decât mai bine.

Am râs și, după ce ne-am reluat pozițiile, am strecurat verigheta de aur pe degetul lui Joe. Pastorul Boyer i-a spus că poate săruta mireasa și soțul meu mi-a luat fața între mâini.

Ne-am sărutat o dată, apoi iar și iar. Nu ne mai opream.

Au izbucnit ropote de aplauze și muzica a fost dată mai tare.

Era ceva real. Eram doamna Joseph Molinari. Joe m-a prins de mână și, zâmbind cu gura până la urechi ca niște copii, ne-am îndepărtat de altar într-un nor de petale de trandafir.

Partea întâi

BĂIEȚEL PIERDUT

Capitolul 1

O adolescentă cu un poncho de plastic verde neon, goală pe dedesubt, se poticnea pe drumul întunecat. Era scoasă din minți de groază, cuprinsă de crampe groaznice, pe care le simțea ca pe niște lovituri în pântec, întețindu-se tot mai tare. Sângele începuse să șiroaiască din ea cu ceva timp în urmă și acum hemoragia se întețea, rostogolindu-se repede și fierbinte pe pulpe.

Ce naiba făcuse?

Lumea îi tot spunea că era o puștoaică deșteaptă, dar făcuse o greșeală teribilă, din nenorocire o greșeală reală. În caz că nu dădea rapid de cineva care s-o poată ajuta, urma să moară.

Dar unde se afla?

Își dădea seama că se rotea în cerc fără să ajungă undeva. În timpul zilei malul din jurul lacului Merced era un du-te-vino – oameni care făceau jogging, bicicliști, un val de automobile pe șosea. Însă noaptea nu mai era picior de om. Nu era numai întunericul, ci și o ceață deasă care umplea bazinul. Nu putea să vadă decât la câțiva pași în fața ei.

Și era realmente foarte speriată.

Oamenii dispăruseră cu totul din acea zonă. Îi mai trecu prin minte că în acea zonă avuseseră loc mai multe *crime*. De fapt, o grămadă.

De-abia își mai târa picioarele. Nu mai putea să le ridice și simțea cum o cuprinde un leșin, de parcă sufletul îi ieșea afară din trup. Întinse automat mâna, să se sprijine de ceva și găsi trunchiul unui copac. Îl apucă iute cu ambele mâini, ținându-se bine de coaja aspră și parcă prindea și ea rădăcini în noaptea fără lună, ca de smoală.

Of, Doamne sfinte! Unde sunt acum?

Două automobile o depășiseră deja fără să se oprească și se gândea să renunțe la planul de a face semn unei mașini și să se întoarcă în casă. Posibil că toți ceilalți plecaseră de mult de acolo. Putea dormi. Poate că hemoragia se va opri, când se va întinde – numai că nu mai știa încotro s-o ia.

Fata înainta împleticindu-se, cu speranța să zărească o rază de lumină.

Sângele se scurgea tot mai repede, scăldându-i picioarele care cu greu o mai puteau susține.

În timp ce se forța să înainteze, se împiedică de ceva tare, o rădăcină sau o piatră. Întinse instinctiv brațele să se apere.

Bărbia, genunchii și palmele avură cel mai mult de suferit la impact, dar era încă în regulă. Gemând de durere, fata reuși să se ridice.

Izbuti să perceapă linia de arbori de la marginea drumului, eucalipți și pini înalți. Rădăcinile uscate ale ierbii îi zgâriau mâinile și picioarele.

I se părea că aude un automobil cum frânează sau că zărește o casă. Se gândea ce poveste să-nșire. Totuși va mai avea șansa s-o facă?

Te implor! Nu pot muri acum. Am numai cincisprezece ani.

Lătratul unui câine se auzi la distanță și fata se întoarse, mergând în acea direcție. Un câine însemna o casă, un telefon, un automobil, un spital.

Se gândea la camera ei, la faptul că acolo era în siguranță. În fața ochilor îi apăreau patul și biroul și tablourile de pe

perete și telefonul ei – of, Doamne, ar fi dat orice să fi avut telefonul la ea – exact în acel moment laba piciorului i se răsuci și se prăvăli din nou la pământ, de data asta lovindu-se tare, cu junituri pe jumătate din trup.

Era prea mult. Prea de tot!

Rămase lungită de data asta. Durerile o săgetau peste tot. Își trase brațele în sus să-și rezeme capul pe ele. Poate dacă dormea puțin... Mda, un pui de somn era tot ce avea nevoie și pe urmă dimineața... când va răsări soarele...

Îi luă mult ca să priceapă că lumina difuză, tot mai mare prin ceață, venea de la două faruri îndreptate spre ea.

Ridică mâna și roțile scrâșniră la frână.

Auzi vocea unei femei care exclamă:

– Of, Doamne sfinte! Ești rănită?

– Ajutați-mă, am nevoie de ajutor! a implorat-o ea.

– Stai trează! i-a cerut vocea femeii. Să nu adormi, fetițo! Sun la 911. Uită-te la mine. Să-ți ții ochii deschiși.

– Am pierdut copilul, i-a spus fata.

După, n-a mai simțit nimic, nicio durere.

Capitolul 2

Ploaia bătea tare pe capotă, iar ștergătoarele își făceau cu greu drum prin perdeaua de apă ce cădea pe parbriz, în timp ce îmi parcam vechiul meu Explorer în vecinătatea Biroului ME[1] de pe Harriet Street, exact în spatele sălii tribunalului. Eram cuprinsă de o oarecare neliniște, revenind la muncă după pauza luată ca să mă mărit.

Trebuia să ajung repede la zi și pe urmă să aflu amănunte despre viitoarea misiune.

Urma să raportez unui nou locotenent.

Eram pregătită – cât puteam și eu.

Mi-am tras în sus gulerul jachetei albastre a uniformei, destul de uzată de altfel, și m-am îndreptat în salturi, deja udă, spre intrarea din spate a clădirii din granit cenușiu care adăpostea Departamentul Justiției, Secția Penală a Curții de Justiție, două închisori și Stația de sud a Departamentului Poliției din San Francisco – SFPD.

I-am arătat legitimația lui Kevin, apoi am luat-o la goană-n sus pe scări. Când am ajuns la etajul al treilea, am deschis ușa de la scara de serviciu din dreptul Diviziei Omucideri și am împins în lături ușa dublă a sălii brigăzii noastre.

Arăta ca o grădină zoologică.

I-am aruncat Brendei un „Hei, salut!". Fata s-a ridicat, m-a îmbrățișat și mi-a întins un prosop de hârtie.

---

[1] Medical Examiner – Biroul Medicului Legist (n.tr.)

– Îți urez multă fericire! mi-a zis ea.

I-am mulțumit Brendei, i-am promis fotografii de la nuntă și apoi mi-am frecat fața și părul. Am făcut un inventar al celor care erau de serviciu la orele 7.45 dimineața.

Erau toți acolo.

Tura de noapte își strângea lucrurile, înfundând coșurile de gunoi cu resturi și o jumătate de duzină de polițiști din tura de zi își așteptă rândul să se așeze la posturile de lucru. Ultima dată când fusesem aici Jacobi ocupa „colțul": un cub de sticlă de trei metri pătrați cu vedere spre James Lick Freeway.

Între timp, Jacobi fusese propulsat la etajul de sus ca șef al poliției și un tip nou, Jackson Brady, pusese mâna pe slujba de locotenent.

Mă cunoșteam prea puțin cu Brady. Fusese transferat la San Francisco de la Departamentul de Poliție din Miami cu numai o lună în urmă și, în primele săptămâni după încredințarea acestei misiuni noi, dăduse dovadă de mult eroism. Lucrasem cu el în cazul exploziv al asasinatelor în serie, care l-a proiectat direct pe lista scurtă pentru postul liber lăsat de Jacobi.

Îmi oferiseră și mie slujba, mersi foarte mult, dar am refuzat. În trecut am ocupat și eu, timp de câțiva ani, „colțul", până când m-am săturat până peste cap de sarcinile administrative care nu mai conteneau: alcătuirea de bugete, state de salarii, discuții în contradictoriu cu toată lumea și nenumărate aiureli birocratice.

Așa că Brady putea să ocupe scaunul cu binecuvântarea mea.

Speram numai să mă lase să-mi fac și eu meseria.

L-am zărit pe Brady în cubul de sticlă. Părul lui blond, aproape alb, era pieptănat pe spate și strâns într-o coadă, iar noul locotenent își ținea tocul revolverului prins de umăr,

având curelele lui strânse peste cămașa albastră bine întinsă pe pieptul masiv.

A ridicat ochii și mi-a făcut semn să intru în birou. Tocmai când intram, punea receptorul jos. Mi-a întins mâna peste biroul care fusese odată al meu și mi-a strâns-o pe-a mea în timp ce mă felicita.

– Preferi să-ți zic Boxer sau Molinari? m-a întrebat.

– Boxer.

– Ei bine, stai jos, sergent Boxer! mi-a zis, arătându-mi scaunul de vizavi de-al lui. Acum zece minute m-au sunat cei de la Inspectoratul pentru Situații de Urgență. Nu le ajung agenții și au cerut ajutor. Vreau ca tu și Conklin să vă duceți acolo.

– E un caz de omucidere? l-am întrebat.

– S-ar putea. Sau nu. În momentul de față e doar un caz deschis. Cazul tău deschis.

Ce fel de rahat mai era și ăsta?

Ieși din rând vreo două săptămâni și singura misiune rămasă e un gunoi nemăturat de la o altă unitate? Sau Brady mă testa – în stil de management al masculului alfa?

– Conklin a primit dosarul cazului, a adăugat Brady. Țineți-mă la curent. Și bine ai revenit, Boxer!

Mare brânză urarea lui!

Am ieșit, simțind toți ochii colegilor ațintiți asupra mea, în timp ce traversam sala ca să-mi găsesc partenerul de echipă.

Capitolul 3

Doctorița Ari Rifkin era extrem de ocupată, judecând după țârâitul neîncetat al pagerului. Totuși, s-a arătat gata să ne prezinte cazul pe scurt, mie și partenerului meu, Richard Conklin, poreclit și Inspectorul Sexos. Conklin lua notițe pe când dr. Rifkin vorbea.

– Numele ei e Avis Richardson, în vârstă de cincisprezece ani. Avea hemoragie când a fost adusă la urgențe noaptea trecută, ne-a spus doctorița, frecându-și lentilele ochelarilor cu rame de sârmă de poala halatului. După cum arăta, a născut un bebeluș în ultimele treizeci și șase de ore. Și-a agravat starea de sănătate alergând și căzând – prea multă mișcare mult prea repede după ce-a născut.

– Cum de-a ajuns aici? a întrebat-o Conklin.

– Un cuplu – hm, uite aici numele lor – John și Sarah McCann au găsit-o pe Avis zăcând pe stradă. Au crezut că a fost lovită de un automobil. Au declarat poliției că n-o cunosc pe fată.

– Avis era conștientă când au adus-o? am întrebat-o pe dr. Rifkin.

– Era în stare de șoc. Își mai revenea și pe urmă își pierdea cunoștința – cea mai mare parte din timp. Am sedat-o, i-am făcut transfuzii, am chiuretat-o. În prezent, pronosticul e rezervat, deși e în stare stabilă.

– Când putem vorbi cu ea? a întrebat Conklin.

– Un moment, a zis doctorița.

A tras în lături perdelele din jurul patului, instalat la terapie intensivă, pe care zăcea pacienta ei. Pacienta era o tânără albă, cu părul lins, castaniu-roșcat. I se administra o perfuzie și aparatul de supraveghere a funcțiilor vitale clipea în spate, afișând situația pe monitor.

Dr. Rifkin a schimbat câteva vorbe cu pacienta ei și, revenind la noi, ne-a spus:

– Susține că și-a pierdut copilul. Însă, având în vedere starea ei mentală, nu știu dacă vrea să spună că bebelușul a murit sau că nu știe unde se află.

– Avea o poșetă cu ea? am întrebat. Vreo carte de identitate?

– Avea pe ea numai un poncho subțire din plastic. De tipul celor din magazinele de un dolar.

– Avem nevoie de poncho, i-am spus. Și de o declarație a ei.

– Dă-i bătaie, sergent! mi-a zis dr. Rifkin.

Avis Richardson arăta absurd de tânără pentru a fi mamă. Și mai arăta ca și cum ar fi fost târâtă de un camion. Am remarcat vânătăile și zgârieturile de pe brațe, obraz, în palme și pe bărbie.

Am tras un scaun lângă pat și i-am atins brațul.

– Bună, Avis! i-am zis. Numele meu e Lindsay Boxer. Lucrez în departamentul de poliție. Mă auzi ce spun?

– Î-hî, reacționă ea.

Deschise puțin ochii verzi, apoi îi închise din nou. Am rugat-o în șoaptă să rămână trează. Trebuia să aflu ce pățise. Și bineînțeles, atunci când ne alocase cazul, Brady avusese în vedere ca eu și Conklin să-i găsim copilul.

Avis deschise ochii din nou și i-am pus o duzină de întrebări uzuale: Unde locuiești? Ce număr de telefon ai? Cine e tatăl copilului? Cine sunt părinții tăi? Dar era ca și cum m-aș fi adresat unui manechin imobil dintr-o vitrină. Avis Richardson nu făcea altceva decât să dea din cap fără să-mi

www.ecarti.org

răspundă. Așa că, după o jumătate de oră, m-am ridicat și i-am cedat scaunul lui Conklin.

Când spun că partenerul meu are un mod aparte de a se purta cu femeile înseamnă că pun accentul pe șarmul pe care-l exercită asupra lor și pe faptul că e un tip arătos, în stil tipic american, fără a mai vorbi de darul lui real de a câștiga încrederea oamenilor.

– Rich, treci la comandă! Haide! i-am zis.

A încuviințat din cap, s-a așezat și i-a spus lui Avis cu vocea lui profundă și calmă:

– Mă numesc Rich Conklin. Lucrez cu sergentul Boxer. Avis, trebuie să-ți găsim copilul. Fiecare minut care trece face ca pericolul să crească pentru micuț. Te rog să-mi răspunzi. Avem mare nevoie să colaborezi cu noi.

Ochii fetei păreau că nu văd nimic. Pe urmă privirea i s-a mutat de la Conklin asupra mea, spre ușă și la perfuzia din mâna ei. După aceea i-a spus lui Conklin:

– Cu câteva luni în urmă... am sunat la acel număr. O linie de sprijin pentru fetele însărcinate? Un bărbat...Vorbea cu un accent. Franțuzesc. Dar... nu era autentic. I-am întâlnit... în fața școlii...

– Pe ei?

– Doi bărbați. O mașină albastră cu patru uși... Și când m-am trezit eram întinsă pe un pat. Am văzut bebelușul, ne-a spus ea cu ochii plini de lacrimi care începeau să se reverse. Era un băiețel.

Simțeam că mi se frânge inima.

La ce puteam încadra acest tip de crimă? Trafic de bebeluși? Era scandalos. Era un *păcat*. Imens, cât mai multe la un loc. Am reținut două capete de acuzare pentru răpire în scop criminal chiar înainte de a ști ce soartă avusese copilașul.

Conklin a insistat:

– Vreau să-mi spui întreaga poveste de la început. Îmi spui ce-ți aduci aminte, bine, Avis?

Nu eram sigură, dar Avis Richardson parcă discuta cu sine însăși:

– L-am văzut pe bebeluș... Apoi eram în stradă. Singură. În întuneric.

Capitolul 4

Am rămas lângă patul lui Avis Richardson încă opt ore, în speranța că se va trezi cu adevărat și-mi va spune ce pățiseră ea și nou-născutul ei. A trecut timpul. Numai că somnul ei era tot mai profund. Și fiecare minut care trecea mă făcea să cred că nu-l voi mai găsi în viață pe copilașul acestei fete.

Încă nu știam nimic despre trecutul adolescentei. Dăduse singură naștere și lăsase copilul în toaleta unei benzinării? Îi fusese răpit copilul?

Nici nu puteam cere ajutorul FBI până nu eram siguri că fusese comisă o crimă.

În timp ce stăteam alături de patul lui Avis, Conklin s-a întors la unitate și s-a pus temeinic pe lucru, scotocind tot ce avea legătură cu acel caz. A intrat în baza de date a persoanelor dispărute, căutând informații despre Avis Richardson sau orice adolescentă caucaziană care să se potrivească descrierii.

A interogat cuplul care o adusese pe Avis la spital și a stabilit zona aproximativă unde fusese găsită: lacul Merced, lângă Brotherhood Way.

În colaborare cu unitatea K-9, Conklin s-a dus pe teren. Polițiști cu ogari au pornit-o după dâra de sânge lăsată de Avis Richardson. Dacă putea fi localizată casa în care născuse, aveau să descopere acolo dovezi și poate și adevărul.

Pe când câinii polițiști adulmecau urmele, ponchoul de plastic purtat de Avis era analizat de specialiștii laboratorului

de criminalistică. Sigur purta amprente, deși câteva zeci de angajați ai spitalului își lăsaseră și ei urmele pe el. În același timp, faptul că avusese pe ea o pelerină de ploaie fără nicio altă îmbrăcăminte dedesubt mi se părea că n-are sens.

Un alt mister.

Am stat de veghe alături de Avis, care dormea. Și, cu cât trecea timpul, cu atât deveneam mai deprimată. Unde erau părinții și prietenii ei îngrijorați? De ce n-o căuta nimeni pe această fată?

La un moment dat, genele îi fluturară puțin.

– Avis? am strigat-o.

– Ha, reacționă ea. Apoi închise ochii din nou.

Pe la patru după-amiaza am făcut o pauză, am băgat niște dolari într-un aparat de sendvișuri și am mâncat ceva cu unt de arahide și fulgi de ovăz. Totul dat pe gât cu o ceașcă de cafea amară.

Am contactat o duzină de spitale, întrebând dacă fusese adus acolo un nou-născut și i-am sunat și pe cei de la Protecția Copilului. În final, nu m-am ales decât cu un maldăr de frustrări în creștere.

Am împrumutat laptopul lui dr. Rifkin și am deschis site-ul VICAP[1], baza de date a FBI, ca să văd dacă exista vreo informație legată de răpirea unor femei însărcinate.

Am găsit câteva cazuri implicând femei însărcinate – în principal violență domestică, dar niciunul nu semăna cu cel de care mă ocupam acum.

După cercetările lipsite de rezultat de pe internet m-am întors la urgențe și am adormit pe un fotoliu rabatabil mare, acoperit cu vinil, de lângă patul lui Avis. M-am trezit când îi scoteau patul din salon, pentru a o transfera într-o rezervă de pe coridor.

---

[1] Violent Criminal Apprehension Program (VICAP FBI) – Programul FBI de identificare a autorilor crimelor (n.tr.)

L-am sunat pe Brady, i-am spus că n-aveam niciun indiciu, vocea mea sunând defensivă chiar și pentru mine.

– Ceva despre bebeluș?

– Brady, fata asta n-a zis nici pâs.

Când am terminat convorbirea cu Brady, mi-a sunat telefonul. Era Conklin.

– Zi-mi! i-am cerut.

– Câinii au găsit urmele.

Instantaneu am început să sper din nou. Am strâns tare celularul în mână, aproape să-l strivesc.

– A sângerat pe-o distanță de un kilometru și ceva, mi-a spus Conklin. A mers în cerc pe malul de sud al lacului Merced.

– Asta înseamnă că era în căutarea unui ajutor. Ca o disperată.

– Câinii sunt încă pe urme, Lindsay, dar aria de căutare se tot extinde. Acum sunt pe un teren de golf, pe care-l cercetează pe baza unei grile. Urmează zona în care se află un club al posesorilor de arme. În felul ăsta ar putea dura ani în șir.

– N-am găsit nimic la persoane dispărute, i-am spus.

– Nici eu. Sunt în mașină și sun persoane cu numele de Richardson din San Francisco. Sunt peste patru sute listate.

– Te voi ajuta cu asta. Începe cu A. Richardson. Eu voi începe cu Z. Richardson și ne întâlnim la mijloc, i-am spus eu. La litera M.

Când am terminat convorbirea cu Richie, Avis și-a deschis ochii ei verzi, frumoși. M-a privit atent.

– Hei, i-am zis. Cum te simți?

Încheieturile mi se albiseră de încordarea cu care mă agățasem de bara patului.

– Unde sunt? m-a întrebat fata. Ce-am pățit?

Mi-am înghițit expresia: *Ah, ce mai rahat!* Și i-am spus lui Avis Richardson puținele lucruri pe care le știam.

– Încercăm să-ți găsim bebelușul, am precizat.

Capitolul 5

Am vârât cheia în broasca ușii apartamentului nostru și, exact în acel moment, mi-am adus aminte că nu-l sunasem pe Joe să-l anunț că nu voi ajunge acasă pentru masa de seară. De fapt, nu vorbisem deloc cu el în ultimele douăsprezece ore.

Ține-o tot așa, Lindsay. Grozav!

Cățeaua mea de rasă Collie, Martha, m-a auzit că sunt la ușă, a lătrat și, cu ghearele țăcănind pe podea, mi-a sărit pe piept.

Am alintat-o, i-am scărpinat urechile și apoi l-am găsit pe Joe în camera de zi. Stătea pe un fotoliu citind, cu opt ziare răvășite aruncate-n jurul lui.

S-a uitat la mine plin de reproș.

– Mesageria e plină.

– Mesageria?

– Pe telefon.

– Da? Îmi pare rău, Joe. A trebuit să-mi închid telefonul. Am stat toată ziua la spital, la terapie intensivă. Un nou caz pe care l-am primit.

– Se presupunea că-i vom invita pe-ai mei la masă în seara asta.

– Of, Doamne sfinte! Îmi pare rău! i-am zis, simțind cum sângele mi se scurgea direct în degetele de la picioare.

Joe îmi spusese că vom petrece cu ei seara asta la un restaurant de mare clasă, unde se servea friptură de vită Harris.

Pusesem informația la păstrare într-un folder în fundul minții și n-am mai recuperat-o.

– Sunt în zbor înapoi la New York.

– Iubitule, îi voi suna mâine să-mi cer iertare. Mă simt ca o idioată. Știi că sunt foarte importanți pentru mine.

– Ne fac cadou o lună de miere. Într-o colibă de lux în Hawaii. Când vom avea timp.

– Ah, ce mai rahat! Asta ți-au spus? Mă face să mă simt încă și mai rău. Un copilaș a dispărut...

– Ai mâncat ceva? m-a întrebat Joe.

– Numai un sendviș de la aparat. Cu mult timp în urmă.

Joe s-a sculat și s-a dus în bucătărie. L-am urmat ca un cățeluș vinovat după ce făcuse pipi pe covoraș. A scos un piept de pui dintr-un bol, unde era pus la marinat, și o tigaie, așezând-o pe aragaz. A aprins focul.

– Pot și eu să fac asta, i-am zis.

– Povestește-mi despre cazul tău.

Mi-am turnat un imens pahar de Merlot și am lăsat sticla pe blat. Apoi mi-am tras un taburet, privindu-l pe Joe cum gătea. Unul dintre cele mai plăcute lucruri pentru mine.

I-am istorisit că o adolescentă fusese găsită pe șosea, inițial oamenii crezând că fusese victima unui accident, însă ea avea o hemoragie după o naștere recentă. Că aproape murise din cauza asta. Că putea fi numită cu greu lucidă, așa că-mi petrecusem ultimele douăsprezece ore cercetând dosarele cu persoane dispărute din toate statele federale, așteptând ca ea să poată vorbi.

– Tot ce știm e că se numește Avis Richardson, i-am spus lui Joe. Eu și Conklin am sunat cam două sute de persoane, cu numele Richardson, din Bay Area. Până acum n-am avut noroc. Îți dai seama că nici părinții ei – nici nimeni altcineva – n-au anunțat că lipsește de acasă?

– Crezi că a fost răpită? Poate nu-i din partea locului.

– O idee bună, am spus. Totuși n-am găsit nimic nici la VICAP.

Am început să-nghit hămesită din puiul sotat în unt. Am sorbit și ceva vin. Speram cumva că, în timp ce mă hrăneam, mintea bine antrenată la FBI a lui Joe putea da naștere unei revelații.

Pe undeva, pe acolo, se afla un nou-născut. Poate că pe moarte, sau mort, sau în drum spre o altă țară. Dr. Rifkin îmi spusese că lapsusurile lui Avis Richardson puteau fi rezultatul unor medicamente pe care le luase și că nu își putea da seama ce erau sau cu cât timp în urmă le înghițise. Exista și posibilitatea ca Avis să nu-și mai aducă aminte *niciodată* de altceva decât ce ne spusese deja. Mai ales, dacă se lovise în cădere la cap.

Eu însă speram ca trupul ei să păstreze amintirea nașterii și ca ea să fie conștientă pe plan emoțional de teribila pierdere. Poate că acea amintire putea să declanșeze o alta, iar fata avea să își aducă aminte ceva crucial, dacă-i dădeam suficient timp.

– Joe, în pofida celor pățite recent de ea, de ce nu ne poate spune cum să dăm de părinții ei? Nu poate? Sau nu vrea?

Joe mi-a zis:

– Poate că trăia pe străzi.

– A fost găsită aproape goală. Numai cu o pelerină de ploaie de doi dolari. S-ar putea să ai dreptate.

Joe mi-a luat farfuria goală, a încărcat mașina de spălat vase potrivit unui sistem numai de el știut și a împins în fața mea un bol cu înghețată de praline și o linguriță. M-am ridicat de pe taburet și mi-am înfășurat brațele în jurul gâtului lui Joe.

– Nu te merit, i-am zis. Dar, cu siguranță, te iubesc până la moarte.

M-a sărutat și m-a întrebat:

– Ai încercat și pe Facebook?

– Facebook?

– Să vezi dacă Avis are o pagină. Și, pe urmă, uite care-i ideea. Vino-n pat!

Capitolul 6

– Vin într-o secundă, am strigat după Joe, care se îndrepta deja spre dormitor.

Mi-am luat laptopul și m-am lungit pe canapea, având capul sprijinit de un braț și pe Martha la picioarele mele.

Am deschis contul de Facebook și am dat o căutare, tastând Avis Richardson. După niște șmecherii legate de navigare am descoperit pagina ei, care nu era protejată. I-am citit mesajele, majoritatea apeluri inofensive și referiri la tot felul de petreceri, toate fără însemnătate în ochii mei. Totuși, am aflat că Avis era elevă a Academiei Brighton, o școală cu internat, costisitoare, de lângă Presidio.

L-am sunat pe Conklin la miezul nopții să-i spun că dădusem de directorul școlii din Brighton, însă cu acces doar la mesageria lui vocală. În consecință, i-am lăsat un mesaj: „Sunați-mă oricând. Nu mă culc!"

Am mai făcut niște cafea și apoi am accesat website-ul din Brighton.

Site-ul era conceput ca să-i atragă pe copiii și pe părinții lor și, dacă textul și fotografiile nu erau o făcătură, Brighton Academy arăta ca un colțișor de rai. Puștii – toți frumoși și bine crescuți – erau prezentați în clase studiind, pe scaune, în auditorium sau pe terenul de fotbal. Avis apărea și ea în câteva dintre acele fotografii. Arăta ca o puștoaică fericită, fără nicio legătură cu tânăra femeie zăcând pe patul de spital.

Am recunoscut și câțiva adolescenți pe care-i văzusem pe pagina de Facebook a lui Avis.

Am făcut o listă cu numele lor.

Pe urmă mi s-a părut că aud un copil scâncind.

Când am deschis ochii, eram încă pe canapea cu laptopul închis și Martha jos, pe podea, alături de mine. Un schelălăit al ei în timp ce visa.

Ceasul digital de pe DVR arăta ora șapte fără câteva minute dimineața. Mi-am dat subit seama de o chestie teribilă. Fusese numai cea de-a doua noapte petrecută în apartamentul nostru ca femeie măritată și prima dată, premieră mondială, când dormisem în aceeași casă cu Joe, dar nu împărțiserăm patul.

I-am turnat niște crănțănele Marthei, apoi am tras cu ochiul în dormitor unde Joe dormea încă. L-am strigat și i-am mângâiat fața, dar s-a rostogolit pe-o parte, continuând să tragă aghioase. Am făcut un duș și m-am îmbrăcat în tăcere, pe urmă am scos-o afară pe Martha și am plimbat-o în sus și-n jos pe Lake Street, gândindu-mă la Joe și la jurămintele de căsătorie și la tot ce însemna să fiu parte a acestei echipe în doi.

Ar trebui să dau dovadă de mai mult tact.

Ar trebui să nu uit că nu mai sunt singură.

O secundă după aceea gândurile mele s-au rotit ca un bumerang spre Avis Richardson și copilașul ei dispărut.

Acel copil. Acel copil. Unde se afla acel copil?

Zăcea în iarba rece? Sau fusese încuiat într-o valiză aruncată în pântecul unei nave?

L-am sunat pe Conklin pe celular la 7.30 și, de data asta, am dat de el.

– Avis Richardson e elevă la Brighton Academy. E una dintre acele școli cu internat unde părinții care locuiesc în alte părți își parchează copiii.

– Asta ar fi explicația de ce n-o caută nimeni, mi-a zis Conklin. Tocmai am vorbit cu cei de la K-9. Câinii merg în cercuri. Dacă Avis a fost dusă din punctul A în B cu o mașină, nu s-ar fi întâmplat asta.

– Tâmpenii, am reacționat eu. Ar fi putut să nască bebelușul oriunde și apoi să fie aruncată undeva pe lângă lac. Este imposibil să aflăm unde a fost punctul de pornire.

– Așa cred și eu, a zis el.

– Ne vedem la spital în cincisprezece minute, i-am spus. Memoria ei e tot ce avem la dispoziție.

Când am intrat în camera de spital a lui Avis Richardson, am descoperit că era goală, la fel și patul ei.

– Asta ce mai e? A *murit*? am izbucnit către partenerul meu, cuprinsă de-o exasperare fără margini.

O asistentă s-a apropiat fără zgomot de noi, cu pantofii ei cu tălpi de cauciuc. Micuță, cu brațe musculoase și părul cărunt, zbârlit. Am recunoscut-o ca fiind cea din timpul nopții anterioare.

– Nu-i vina mea, sergent! Am verificat cum se simte domnișoara Richardson, pe urmă am coborât în hol un sfert de minut, mi-a spus asistenta. Fata asta a voastră a șters-o prin spatele meu. Se pare c-a șterpelit niște haine de la doamna Klein, din rezerva de alături și a fugit naibii de-aici.

Capitolul 7

La 8.30 în aceeași dimineață, Yuki Castellano era așezată la o masă de stejar din mica sală de ședințe a Biroului Procurorului Districtual, de la etajul opt din Palatul Justiției.

Cum era de așteptat, se simțea îngrijorată.

Acum o asalta începutul unei anxietăți, care urma să se încingă tot mai tare pe măsură ce se apropia începutul procesului.

Era o zi mare. Erau și multe lucruri în joc.

Muncise un an întreg la acest caz și totul urma să se încheie în mai puțin de o jumătate de oră. Se întrunea instanța de judecată. Dr. Candace Martin era judecată pentru crimă cu premeditare și Yuki era procuror de caz.

Yuki știa toate amănuntele legate de acest dosar, toți martorii, fiecare fărâmă de dovadă materială și suplimentară.

Acuzata era vinovată și Yuki trebuia s-o înfunde, atât din motive de reputație în cadrul biroului, cât și pentru reconfirmarea încrederii în sine.

Yuki era mulțumită de selecția juriului. Dosarul acestui caz stocat în laptopul ei era în ordine perfectă. Toate probele se aflau într-un fișier extins, ca și într-un maldăr de carduri de index, de ajutor în caz că se împotmolea în timpul rechizitoriului.

Repetase timp de mai multe zile ce avea de spus, repetiții la care participase și șeful ei și mai mulți dintre asistenții Procurorului districtual. Recapitulase totul împreună cu adjunctul

ei, avocatul Nick Gaines, care urma s-o ajute în timpul procesului.

Rechizitoriul ei era pregătit în cele mai mici detalii și procesul urma să se deruleze din acel punct.

Exact în acel moment Nick intră în sala de ședințe, aducând cafea pentru amândoi, cu un zâmbet pe față și părul zburlit atârnându-i peste guler.

– Măi să fie, arăți beton! exclamă el admirativ.

Yuki se făcu că-l ignoră. Purta ceea ce ea denumea „ținuta specială pentru completul de judecată: o bluză albă dintr-un amestec cu mătase, încheiată de sus până jos, perlele mamei ei decedate, un costum albastru marin cu dungulițe și tocuri joase. O șuviță purpurie juca asemenea unui foc în părul ei negru tuns până la umeri.

– Chiar vreau să arăt beton. Imperturbabilă. Bine pregătită. Vreau să fac varză apărarea.

Gaines pufni în râs. Urmat imediat de Yuki.

– Ce zici, Nicky? Hai să ajungem acolo devreme, adăugă ea.

Cei doi angajați ai procuraturii se îndreptară printr-un labirint de mici birouri cubice spre hol. Intrară în lift și coborâră la etajul al treilea, unde erau aliniate ușile săilor de judecată pe ambele părți ale marelui coridor.

Tot drumul Yuki se strădui să se concentreze. Își reaminti cât de dedicată era activității sale. Că era inteligentă. Plănuise absolut totul cu mare grijă. Știa ce va spune.

Și acum trebuia să facă ce era mai greu.

Să-i tragă un șut în fund oricărei îndoieli ar fi persistat în mintea ei.

Capitolul 8

Gaines îi deschise ușa lui Yuki, apoi o urmă în sala de judecată cu pereți lambrisați. Nimeni la masa apărării. La balcon numai câteva persoane.

Se așezară în banca procurorilor, din spatele băncii acuzaților. Yuki își netezi taiorul și părul, pe urmă își așeză laptopul în linie perfectă cu marginea mesei.

– Dacă mă împotmolesc, aruncă-mi un zâmbet, îi zise Yuki avocatului.

Gaines rânji, îi făcu semn cu degetul mare ridicat și o întrebă:

– Ai auzit de *Cool Hand Luke?*[1] Când îți fac semnul ăsta înseamnă că tu ești Yuki, mână rece.

– Mulțumesc, Nicky!

E adevărat că Yuki era mereu bine pregătită, dar în ultima vreme mai mult pierduse decât câștigase. Și acel șir de eșecuri îi știrbise din încredere. Câștigase ultima oară, dar adversarul ei îi aruncase o săgeată otrăvită în final. Îi simțea încă înțepătura.

– Cum de-ai plesnit-o, Yuki? o întrebase nenorocitul. Prima dată în cât de mult timp?

---

[1] *Luke, mână rece* este titlul unui film american din 1967, regizat de Stuart Rosenberg, cu Paul Newman și George Kennedy, laureat al Premiului Oscar pentru rolul său. Acțiunea se desfășoară într-o închisoare federală. (n.tr.)

Acum îl avea ca adversar pe Philip Hoffman și pierduse de mai multe ori în fața lui. Hoffman nu era un căcăcios. De fapt, era un gentleman. Nu juca teatru. Nu era meschin. Ci un tip serios, partener într-o firmă de cel mai mare calibru și specializat în apărarea bogătașilor implicați în procese penale.

Clienta lui Hoffman, dr. Candace Martin, un cunoscut chirurg cardiolog, își omorâse soțul, un păduche afemeiat.

Candace Martin susținuse că era nevinovată. Afirmase că nu ea îl ucisese pe Dennis Martin, deși era o minciună cât casa. Avea suficiente dovezi s-o condamne de mai multe ori la rând. Și, da, reprezentanta statului se mai afla și în posesia armei fumegânde.

Nervii lui Yuki se linișteau.

Știa perfect ce va susține în rechizitoriul ei. Și avea dovezi care să demonstreze ce spunea.

Capitolul 9

Cindy Thomas era una dintre cele două duzini de jurnaliști care participau la ședința de lucru din marea sală de ședințe a *San Francisco Chronicle.* Întrunirea începuse cu o oră în urmă și părea că va mai dura cel puțin încă una.

Odinioară aceste întruniri fuseseră colegiale și haioase, oamenii glumeau și se ironizau unii pe alții, dar, de când economia o luase la vale și odată cu accesul liber și ușor la internet, ca sursă de știri, apăruse un context care le băga frica-n oase.

Cine își va mai păstra locul de muncă?

Cine va trebui să muncească acum cât doi?

Și va putea ziarul să rămână în business măcar încă un an?

Se ivise și un ucigaș profesionist în acel oraș: Lisa Greening, managing editor, o funcție imediat sub cea a directorului ziarului. Lisa avea opt ani de experiență în management, doi ani la *New York Times*, trei la *Chicago Tribune* și trei la *L.A. Times.*

Câștigase celebritatea după o anchetă jurnalistică pentru ultimul ziar cu privire la PC Killer, un criminal care acționa cu sânge rece, terorizând Coasta Pacificului și care avea un fetiș. Ademenea femeile, le ucidea și le păstra picioarele într-un congelator în chip de trofeu.

Greening obținuse Premiul Pulitzer pentru acea anchetă și asta o propulsase în noul ei post la *Chronicle.*

Faptul că Cindy era reporter de investigații la *Chronicle* o făcea să se simtă deosebit de vulnerabilă. Lisa Greening cunoștea domeniul tot atât de bine ca Cindy – posibil chiar mai bine – și, dacă nu reușea să se ridice la cele mai înalte standarde, Cindy era conștientă că putea să sfârșească prin a deveni o economie la buget. Greening putea oricând să-i ocupe teritoriul și Cindy ar fi fost nevoită să devină liber-profesionistă, muncind din greu pe te miri ce.

Jumătate dintre jurnaliștii din sală își prezentaseră rapoartele și acum venise rândul Abadayei Premawardena, de la rubrica Turism.

Prem vorbea despre pachete de călătorie pe navele de croazieră și reduceri pentru vacanțe în Fiji și Samoa, când Cindy se ridică și se duse în spatele sălii ca să-și reumple cana de cafea.

Ultimul ei mare articol, despre Hello Kitty, un hoț de bijuterii care-i tâlhărea pe cei bogați și faimoși, fusese un imens și senzațional succes. Infractorul fie fugise din oraș, fie se retrăsese, posibil datorită celor scrise de Cindy. Dar asta era deja o poveste veche și următorul mare titlu, cel care să vândă bine ziarul, nu se ivise încă la orizont.

În timp ce Prem termina de vorbit, Cindy se așeză înapoi pe scaun și Lisa Greening își întoarse ochii ei cenușii privind-o tăios.

– Cynthia, ce recoltă aduci săptămâna asta?

– Am aproape gata articolul despre hoțul de la ATM-uri, răspunse Cindy. Puștiul a fost pus sub acuzare și e deținut fără drept de eliberare pe cauțiune.

– Chestia asta am citit-o în articolul tău de ieri, Cynthia. Cu ce vii azi?

– Am câteva idei, răspunse Cindy.

– Cere dacă ai nevoie de ajutor!

– Mă descurc, nu-i nicio problemă.

Îi aruncă un zâmbet lui Greening, unul care se dorea să fie atât fermecător, cât și plin de încredere în sine și șefa își îndreptă atenția spre următorul din linie. Cindy n-ar fi putut să relateze nimic despre ora care a urmat.

Până când, slavă cerului, ședința se termină.

Capitolul 10

Cindy ieși din ședință cu o teamă care o măcina până-n măduva oaselor. Străbătu holul, ducându-se spre biroul ei și, înainte de a se așeza, apucă telefonul și-l sună pe Hai Nguyen, polițistul ei de contact de la Jafuri.

– Nimic nou despre băiatul care jefuia ATM-uri? îl întrebă ea.

Nguyen se scuză:

– Îmi pare rău, Cindy, dar n-avem niciun comentariu acum.

Cindy știa că Nguyen ar fi ajutat-o în caz că putea, dar „dacă-și-cu-parcă" nu-i era de niciun ajutor. Pe când curcanii negociau cu tâlharul, Cindy trebuia să-și mai umple coloana cam de-o palmă până la ora patru după-amiază.

Cum s-o facă?

Tocmai își atârna haina în cuierul de pe ușa biroului, când auzi telefonul sunând.

Monitorul arăta: Urgențe Metro Hospital.

Ridică receptorul și strigă în el:

– Investigații Crime. Thomas.

– Cindy. Sunt eu, Joyce.

Joyce Miller era o asistentă care lucra în Unitatea de Primiri Urgențe, o tipă deșteaptă, plină de compasiune și prietenoasă. Cindy locuise cândva în aceeași clădire cu ea și se apropiaseră în serile petrecute singure, bând vin ieftin de Bordeaux și uitându-se la filme pe canalul Sundance.

– Joyce. Ce problemă ai?

– Verișoara mea, Laura, se comportă ciudat. Parcă de-abia a revenit dintr-un univers paralel. Ai cunoscut-o la ziua mea de naștere. Lucrează la o firmă de avocatură. Te-a plăcut din prima. Ascultă, am încercat s-o conving să vină la spital, să-i dau ceva de dormit, dar nu vrea să aibă de-a face cu vreun doctor și nici nu vrea să sune la poliție.

– Cum adică se poartă ciudat?

– Cred c-a fost drogată. Și cred că a pățit ceva în timpul cât a dispărut. Pentru *opt ore*. S-a trezit în tufișul de lângă ușa din față. Asta e ciudat. O iubesc pe fata asta, Cindy. Vrei să vii aici, cât mai e cu mine? Cred că, împreună, o putem convinge să vorbească.

– Chiar acum? o întrebă Cindy.

Aruncă o privire spre ceas. Doar șase ore până la termenul-limită, patru. Coloana goală de ziar pe care îi promisese Lisei Greening c-o va umple. O crevasă de spațiu gol.

– Cindy, țin la ea ca la sor'mea, continuă Joyce, cu vocea tremurând de emoție.

Cindy scoase un oftat.

Anunță apoi recepția să preia și apelurile ei și ieși din clădire. O luă pe Bart până la 24th, merse patru cvartale pe jos până la Metropolitan Hospital, situat pe Valencia cu 26th și dădu peste Joyce chiar în fața intrării pentru ambulanțe. Cele două amice se îmbrățișară și apoi Joyce o conduse pe Cindy în furnicarul de la Urgențe.

Capitolul 11

Laura Rizzo stătea așezată pe marginea patului de spital de la Urgențe. Era cam de-o seamă cu Cindy, circa treizeci și cinci de ani, cu părul negru, corp și constituție atletică. Purta blugi și o bluză de trening Boston U, de culoare bleumarin. Avea mișcări smucite și ochii atât de căscați că se vedea tot albul din jurul irisului. Arăta de parcă era conectată la un aparat electric.

– Laura, o strigă Joyce. Îți aduci aminte de Cindy Thomas?

– Îhî... Salut. De ce... de ce ați venit aici?

Joyce îi spuse:

– Cindy se pricepe la astfel de lucruri. Spune-i ce-ai pățit.

– Ia te uită, domnișoară, drăguț din partea dumneavoastră c-ați venit, dar ce mai e și asta, Joyce? Nu ți-am cerut să aduci întăriri. Sunt *bine*. Doar că trebuie să *dorm*.

– Laura, ascultă! Dezmeticește-te, te rog! M-ai sunat pentru că ești surescitată și pe bună dreptate. Ai dat de belea. Ceva *rău*.

Laura o fixă pe Joyce, apoi se întoarse și-i spuse lui Cindy:

– Nu-mi mai amintesc nimic. Știu doar că aseară mă-ntorceam acasă de la muncă. Mă gândeam să-mi iau o pizza și o sticlă de vin. M-am trezit lungită între tufele de hortensii din fața casei cam pe la ora două noaptea. Fără pizza. Fără vin. Și nu știu cum am ajuns acolo.

– Doamne sfinte! exclamă Joyce, scuturând din cap. Așa că te-ai ridicat și ai intrat?

– Ce puteam face altceva? Geanta era lângă mine. Toate la locul lor în ea, așa că n-am fost tâlhărită. M-am dus sus și am făcut un duș. Am descoperit că mă durea...

– Unde te durea? Ca și cum te-ai fi luptat cu cineva? o întrebă Cindy.

– Aici, răspunse Laura arătând spre zona inghinală.

– Ai fost agresată?

– Mda. Cam așa ceva. Și, stând așa, sub duș, mi-am amintit vag de o voce de bărbat. Ceva despre un mare câștig, dar cu siguranță nu cred c-am câștigat ceva.

– Te-ai dus undeva după serviciu? Într-un bar sau la o petrecere?

– Cindy, nu sunt o petrecăreață. Duc o viață de călugăriță. Mă îndreptam spre casă. Cumva, ceva s-a întâmplat, și eu... eu nu mai știu nimic, spuse Laura. Joyce, chiar și în situația că mă examinează un doctor, nu vreau să mă duc la poliție. Îi cunosc prea bine. Unchiul meu a fost gabor. Dacă le spun că nu-mi mai amintesc nimic, o să creadă că sunt dusă cu capu'.

Capitolul 12

Phil Hoffman umbla încoace și încolo prin fața intrării în unitatea de detenție dc la etajul al șaptelea din Palatul Justiției. O aștepta pe clienta sa, dr. Candace Martin, care se schimba din uniforma de deținut pentru prima zi a procesului.

Candace se ținea bine.

Era hotărâtă. Concentrată. Și, deși lipsită de confort în actualele împrejurări, se descurcase bine în închisoare – contactul direct cu celelalte deținute, regulile – căci avusese nevoie de asta ca să poată ajunge până în această zi.

Acum totul depindea de el.

În caz că Phil obținea achitarea, Candace urma să-și reia vechiul job ca șefă a secției de chirurgie cardiacă de la Metro Hospital. Reputația reabilitată. Putea recăpăta custodia celor doi copii, care îi așteptau chiar acum în fața sălii tribunalului.

Phil discutase cu ambii puști și, în opinia sa, puteau face față presiunii din timpul procesului. Însă se aștepta la opoziție din partea acuzării.

Deși Phil se mai războise cu Yuki Castellano, putea să spună că o plăcea. Era curajoasă și inteligentă, dar Hoffman era la curent și cu cea mai mare slăbiciune a ei. Yuki se năpustea înainte, mânată de pasiune, făcând salturi peste gropi și ignorând semnalele de avertisment care o anunțau că podul din față era închis.

Fără să se mândrească asemenea unui cocoș, era totuși mulțumit la gândul că șansele lui de a câștiga erau mai mari decât ale ei.

Phil se opri din mers. Se auzeau ușile ferecate pocnind, apoi ecoul unor pași și Candace își făcu apariția într-un costum taior bine croit, dar cu mâinile încătușate.

– Phil, salut! i se adresă Candace.

Phil se duse spre ea, o bătu pe umăr, întrebând-o:

– Cum te simți? Ești bine?

– Cu mult mai bine decât bine, Phil. De o viață aștept această zi. Oricum, de un an.

Femeia care o păzea îi scoase cătușele și-i ură:

– Mult noroc, dr. Martin.

Candace își frecă încheieturile mâinilor:

– Îți mulțumesc, Dede. Ne vedem mai târziu.

Phil deschise ușa liftului, așteptând ca ea să intre și-i zâmbi în timp ce coborau la etajul al treilea.

Și el aștepta ziua asta de peste un an. Și era aproape sigur că avea să fie o zi bună pentru ei.

Capitolul 13

Toți cei două sute de oameni din sala de judecată 3B păreau că vorbesc toți deodată. Yuki tocmai îi trimitea un mesaj șefului ei, să-i spună că fusese o amânare misterioasă când, la scurt timp după zece, aprodul anunță:

– Toată lumea să se ridice, intră onorabilul judecător Byron LaVan!

Judecătorul se ivi în pragul sălii lambrisate cu lemn de stejar.

LaVan avea cincizeci și doi de ani, o față pătrățoasă, părul negru zburlit și ochelari cu rame negre. Era cunoscut pentru că-i sărea repede țandăra și avea o experiență impresionată în drept penal.

Judecătorul se propti în fotoliul din spatele pupitrului său, având stema statului California pe fundal, drapelul Statelor Unite în dreapta și drapelul statului federal la stânga lui. Cu laptopul deschis în față era gata să înceapă.

După ce publicul se așeză, judecătorul își prezentă prompt scuzele pentru întârziere, spunând că fusese o urgență de familie. Apoi îi ceru aprodului să-i invite pe jurați.

Cei doisprezece jurați și doi supleanți umplură boxa juriului, scotocind prin genți și caiete de notițe în timp ce luau loc pe scaunele lor maro rotative. La dreapta lui Yuki, Phil Hoffman îi șoptea ceva la urechea clientei sale, dr. Candace Martin.

Așezați în primul rând, exact în spatele doamnei Martin, erau cei doi copii frumoși ai ei, Caitlin și Duncan, arătând ca niște îngerași. Îngeri care nu știau ce iad se va dezlănțui.

Yuki se gândi: „Deci cam așa vrea Hoffman să mă joace! Încearcă să trezească simpatia juraților".

Subit, cuprinsă de greață, Yuki își mai dădu seama de ceva. Prin aducerea copiilor, el nu urmărea numai simpatia juriului. Hoffman o forța pe ea să-și țină gura ca să nu-i tulbure pe copii.

Fiul de cățea voia să aibă control asupra ei.

Nu avea de gând să îl lase s-o facă.

Yuki asculta distrată instrucțiunile date juriului de către judecător, în timp ce-și amintea de fosta ei slujbă bănoasă într-o mare firmă de avocați, pe care o părăsise ca să facă ceva semnificativ – atât pentru ea, cât și pentru locuitorii San Franciscoului.

Nu pentru că era o altruistă. Cei doi ani în care-i tot apărase pe bogătași treziseră în Yuki dorința să trimită la pârnaie ucigași asemenea lui Candace Martin, convinși că-și pot angaja un avocat la o mie de dolari pe oră capabil să-i scoată basma curată.

Judecătorul termină discuția cu juriul și se suci spre sala de judecată. Yuki sări în picioare, întrebând:

– Domnule judecător, pot să mă apropii?

Judecătorul LaVan îi aruncă o căutătură de parcă o auzise trăgând un vânt în public. Foarte rău, gândi ea, ținându-se pe poziție, până când judecătorul le făcu semn lui Yuki și lui Hoffman să se apropie de pupitrul său.

Silueta ca de arbore de sequoia a lui Hoffman o făcea pe Yuki să pară încă și mai scundă decât cei 1,58 metri înălțime ai ei. Prin comparație, se simțea ca o puștoaică pitică, creștetul ei de-abia ajungând la subsuoara lui Hoffman.

Yuki zise:

– Domnule judecător, obiectez cu privire la prezența în sala de judecată a copiilor acuzatei. Statul o învinuiește pe mamă că le-a ucis tatăl. Când voi spune ce am de spus, copiii vor fi tulburați, ceea ce va face juriul să simtă simpatie față de acuzată.

– Domnule Hoffman? Ce părere ai în legătură cu asta? întrebă LaVan.

– Copiii sunt bine crescuți și știu adevărul, domnule judecător. Mama lor e nevinovată. Sunt aici ca să demonstreze sprijinul lor față de ea.

LaVan își șterse ochelarii cu un șervețel și, după ce-i propti din nou pe nas, spuse:

– Domnișoară Castellano, fă-ți meseria. Ignoră-i pe puști! Voi cere juriului să procedeze în același fel. Hai să-i dăm drumul. E gata acuzarea?

– Da, domnule judecător, suntem pregătiți.

– Atunci spune-ne ce ai de spus.

Capitolul 14

Inima lui Yuki pompa adrenalină la greu în timp ce traversa sala de judecată, îndreptându-se spre masa ei. Își spuse din nou că trebuia să se relaxeze și zâmbi când îi trecu în revistă pe cei din boxa juriului. Pe urmă se lansă în rechizitoriul ei.

– Inculpata este acuzată de omor cu premeditare – adică de omor calificat, începu Yuki și vocea ei reverberă prin sala de judecată.

În următoarele câteva zile statul va dovedi dincolo de orice îndoială că inculpata, Candace Martin, a tras cu arma și l-a ucis pe soțul ei, Dennis Martin. Vom aduce probe fizice și mărturii care vor dovedi că mâinile doamnei Martin nu numai că sunt murdare, sunt smolite de păcatul comis.

Auzi cu satisfacție un murmur în public și Yuki așteptă ca valul de șoapte să măture bine sala. Trecu apoi la expunerea punctelor pe care se sprijinea acuzarea cu o precizie demnă de o rundă de Solitaire.

– Dennis Martin a fost ucis cu focuri de armă în holul locuinței sale în seara zilei de 14 septembrie, anul trecut. Acest lucru nu este contestat de nimeni.

Cele patru persoane care se aflau în casă în acel moment erau Candace Martin, cei doi copii ai ei și bucătăreasa familiei. Toți au fost interogați de poliție și au fost adunate probe. Revolverul de calibru 22, folosit la uciderea lui Dennis Martin,

a fost găsit la locul crimei și urme de praf de pușcă au fost descoperite pe mâinile lui Candace Martin.

Există o singură cale ca să ai GSR[1] pe mâini, informă Yuki juriul. Numai după ce ai folosit o *armă de foc*. De asemenea, Candace Martin dispunea de mijloacele și de un prilej favorabil ca să-și ucidă soțul.

Nu ni se cere să prezentăm motivul, totuși vă voi spune de ce Candace Martin a plănuit și executat acest asasinat.

Dennis Martin era cunoscut ca afemeiat și, în momentul în care a fost ucis, întreținea relații extraconjugale cu o altă femeie. Domnul Martin n-a încercat să ascundă ce făcea.

În timpul celor treisprezece ani de căsătorie, domnul Martin și-a umilit soția cu toate infidelitățile sale și, în final, pe 14 septembrie, pentru ea picătura a umplut paharul.

În societatea noastră, infidelitatea se pedepsește cu divorțul, însă Candace Martin a decis că soțul ei merita pedeapsa cu moartea. Odată cu dispariția lui ea urma să beneficieze de custodia copiilor, casa în valoare de 3,5 milioane dolari și toate sumele depuse de amândoi în bănci. Mai beneficia și de un altfel de bun, numai când e servit la rece – răzbunarea.

Yuki aruncă o privire spre copii. Băiatul cel mic stătea cu gura căscată. Fetița avea o privire încruntată. Judecătorul îi spusese să-i ignore și Yuki se străduia să facă asta pe când încerca să arunce apărarea în aer.

– Domnul Hoffman vă va spune că nu clienta sa se face vinovată, se adresă Yuki juraților. Va afirma că inculpata se afla în biroul ei din casă când a auzit împușcături în hol. Vă va spune că și-a găsit soțul la pământ, sângerând, că i-a luat pulsul și și-a dat seama că murise. În continuare, ce veți mai auzi? Că un intrus ieșea prin ușa din față.

---

[1] Gun Shot Residue – GSR, urme de pulbere lăsate de armele de foc (n.tr.)

Domnul Hoffman va mai spune că ea a strigat după el și că intrusul, speriat, a scăpat revolverul din mână. Iar clienta sa a ridicat arma, a fugit afară după intrus și a tras după el.

Astfel explică apărarea pulberea de pe mâinile lui Candace Martin.

Numai că ne confruntăm cu o problemă, continuă Yuki, adresându-se celor paisprezece bărbați și femei din boxa juriului. Toată povestea asta e pe de-a întregul o *născocească*.

N-a fost niciun intrus.

Nimeni n-a intrat prin efracție în casă și nimic n-a dispărut din casă.

Candace Martin a afirmat în fața mai multor oameni că și-ar fi dorit ca soțul ei să moară și, *exact în acea seară*, a incidentului fatal, a fost văzută cu o armă de foc în mână.

Sarcina noastră, a celor din Biroul Procurorului Districtual, este să susținem cauza victimei, continuă Yuki, și așa vom face. Dacă domnul Martin ar mai putea vorbi, v-ar spune cine l-a ucis, zise Yuki făcând un semn spre doctorița cardiolog, blondă și drăguță, care ronțăia capătul unei șuvițe de păr.

El ar fi putut să vă spună că iubita lui soție l-a împușcat.

Capitolul 15

Birtul în stil caraibean al lui Susie are darul să te facă să te simți dintr-odată superbine. Cu pereții săi galbeni, ritmurile calypso bubuind, mâncarea iute și berea rece. Birtul e și locul nostru de întâlnire la o șuetă, al celor patru membre ale găștii botezate „Clubul fetelor de la Crime" de una dintre amice, jurnalista Cindy Thomas.

Eram disperată să stau măcar o oră la Susie. Eu și Conklin căutasem toată ziua ca disperații un copilaș nou-născut. Însoțiți de câini dresați să descopere cadavre, apelasem la scafandrii de pe malul lacului Merced și trecusem din casă-n casă, măturând toată zona, cu fotografia lui Avis Richardson în mână, întrebându-i pe ocupanți dacă o văzuseră pe fată.

În urmă cu zece minute Jacobi primise un telefon uimitor. Avis Richardon se ascunsese într-un apartament bine ferecat de pe Russian Hill, proprietate a părinților unei colege de școală. Acești „binefăcători" o țineau pe Avis departe de polițiști până când urmau să sosească părinții ei din Noua Zeelandă. Așa că Avis fusese localizată, dar n-aveam niciun indiciu ce s-ar fi putut întâmpla cu copilașul ei, fie răpit, fie poate mort.

Posibil ambele.

Eu și Claire am mers împreună la Susie în mașina mea și am parcat într-un loc liber, descoperit în mod miraculos pe Jackson Street colț cu Montgomery. Am intrat în atmosfera încinsă de cadența ritmului săltăreț al tobelor și de hohote de

râs și am făcut cu mâna cunoscuților. Am trecut de bar și am mers pe culoarul îngust și plin de arome din dreptul bucătăriei spre o încăpere confortabilă din spate, unde Yuki ocupase deja separeul nostru preferat.

Lorraine ne-a aruncat un „Hei, vă salut pe toate!" și ne-a adus o carafă brumată cu bere, precum și margarita cu pepene roșu a lui Yuki. Deși băuturile alcoolice îi fac rău, nu se poate abține.

M-am strecurat pe banchetă lângă Yuki, pe când Claire s-a așezat vizavi de noi. Yuki ridică paharul ei umplut cu un lichid rozaliu care-ți făcea capul varză și sorbi din el.

– *Ia-o mai încet!* am țipat toate la ea.

Yuki ridică tequila, inhală mirosul și bolborosi:

– Mi-am câștigat dreptul să mă-mbăt. Am prezentat un rechizitoriu beton și ce credeți voi? După aia, judecătorul a primit un telefon. Maică-sa bolnavă e pe ducă. A suspendat ședința tot restul zilei. Așa că, până mâine, Phil Hoffman va avea suficient timp să studieze transcrierea și să-mi smulgă carnea de pe oase în pledoaria de deschidere.

Tocmai atunci, Cindy, mereu ultima sosită, se aruncă pe banchetă lângă Claire, îmbrâncind-o ușor cu șoldul:

– Fă-mi și mie un pic de loc, iubita!

Claire începu să dea pe dinafară:

– Aveți de gând sau nu să ascultați ce-am pățit și eu astăzi? Dacă e nevoie, bat în microfon.

– Hai, începe tu! o îndeamnă Yuki, ridicând paharul să-l studieze în lumină dacă-i gol.

Claire nu mai zăbovi:

– Am primit un telefon să mă duc la o adresă anume din Sacramento Delta. O favoare cerută de-un prieten. Așa că am plecat cu mașina spre mlaștină – poți ajunge acolo numai printr-un labirint de drumuri înguste și diguri – și am ajuns la o cabană de vânătoare.

Gagiul ăla bătrâior plătise chiria în avans pe două săptămâni și nimeni nu-l mai văzuse de-atunci. Oamenii se-ntrebau oare ce pățise domnul Wingnut?

Cindy își butona cu greu tableta ei Crackberry, în timp ce Claire continua să povestească.

– Sub cuvertură am zărit ceva lunguieț, zise Claire, în timp ce-i smulgea PDA-ul[1] din mâna lui Cindy și-l dosea în buzunar de parcă Cindy era o fetiță indisciplinată.

– Hei! protestă Cindy.

Eu muream de râs.

Claire povesti mai departe, făcându-se că n-o bagă-n seamă pe Cindy cum o buzunărea și își recupera tableta.

– Am tras păturile și l-am văzut pe mort mumificat de arșiță și cu mâinile încleștate pe-un Kalașnikov AK-47.

Cindy înțepenise cu gura căscată și cu ochii ațintiți asupra lui Claire.

– Era mort? Cu un AK-47 în mână?

– S-a sinucis cu arma aia, zise Claire. Mi-a stat inima-n loc, dacă puteți crede asta.

Cindy arăta cuprinsă de spaimă.

– Acum sunt bine, iubita! o liniști Claire. Doar că am bâțâit puțin atunci.

Cindy întoarse capul spre mine, cu buclele blonde fluturând în vânt și ochii senini, albaștri, înfipți în ai mei.

– Mesajul pe care tocmai l-am primit era de la Unitatea de Primiri Urgențe a spitalului, mă informă ea. O altă fată crede c-a fost violată.

– Alta? *Crede* că a violat-o cineva?

– Linds, am o presimțire! Se coace o poveste mai mult decât ciudată. Fă-mi un serviciu, te rog! Du-mă la spital!

---

[1]PDA, Asistent Digital Personal, o tabletă cu funcții de calculator, telefon/fax, acces la internet și aplicațiile sale (n.tr.)

Capitolul 16

Am plecat ca din pușcă, gonind pe Columbus Avenue spre Montgomery Street, dincolo de Transamerica Pyramid[1], cu sirena mașinii de poliție urlând ca să-mi fac drum prin traficul aglomerat al serii.

Alături de mine, Cindy se agățase ca o disperată de brațele scaunului în timp ce-mi povestea ce pățise Laura Rizzo, o femeie posibil drogată și violată în aceeași noapte în care Avis Richardson fusese găsită sub cerul fără lună, la aproape doi de kilometri nord de oraș.

Trebuia să verific povestea destul de șubredă a lui Cindy. Două fete agresate, poate chiar trei, și niciuna nu-și amintea nimic în legătură cu asta? Era vreo legătură între ce li se întâmplase și Avis Richardson? Sau era dorința mea de a da cu orice preț de-un fir – indiferent ce?

Am adus repede vorba despre cazul Richardson, când treceam de intersecția dintre Montgomery și Market și era cât pe ce să-i trag una în fundul mare unui Lexus pe când încercam să mă abat pe culoarul destinat autobuzelor de pe Market. Am smucit din nou volanul și am lăsat traficul sufocat în urma mea. Cindy pălise și eu de-abia mai reușeam să mă țin de volan.

---

[1] Cel mai înalt zgârie-nori din San Francisco (n.tr.)

– O adolescentă a fost internată la Terapie Intensivă Metro de-un cuplu de trecători cu câteva seri în urmă, i-am spus lui Cindy. E o informație neoficială.

– Bine.

– Bine? E groasă!

– Da, Lindsay. Bi-ne! Nu-i ceva oficial.

Am încuviințat din cap, am cotit-o brusc la dreapta și am intrat pe Mission zburând pe două roți, dincolo de Yerba Buena Gardens, aflate în stânga mea. Cred că trebuia să-i smulg în scris o astfel de promisiune lui Cindy. Știu că e cinstită, dar ce pot spune? E și reporter. Și nu e cazul să batem toba cu povestea unui bebeluș răpit.

Habar n-aveam ce fel de caz ne picase-n brațe. Era Avis Richardson victima unor multiple și cumplite delicte? Sau își omorâse copilașul? Apăsam pe accelerație de parcă asta ar fi putut aduce copilașul acasă.

– Adolescenta asta de-abia născuse, am continuat, gonind prin inima cartierului spaniol al orașului. Am trecut de mai multe case de schimb și vânzători de suvenire, cu tarabele pline de tricouri ieftine înșirate pe trotuar în fața marchizelor ruinate ale fostelor teatre din anii '20.

Am cotit-o la dreapta pe 26th și nu terminasem încă de vorbit.

– Cindy, chestia e că niciun bebeluș n-a fost găsit. Fata nu-și aduce aminte să fi născut, iar acum că șocul suferit s-a mai atenuat și poate să comunice cu noi, n-are intenția s-o facă.

– De ce naibii n-ar vrea?

– Zău că nu știu.

Cindy m-a pus să jur că-i voi spune *orice* voi putea, *oricând* voi putea și asta *oficial*. Am încuviințat din cap, am tras de volan spre stânga și mi-am oprit hârbul în fața spitalului.

Capitolul 17

Eu și Cindy ne-am croit drum prin viermuiala din holul de intrare al Metropolitan Hospital și am găsit-o pe amica lui Cindy, Joyce Miller, așteptându-ne în fața recepției. O femeie brunetă, cam de treizeci și cinci de ani, în uniforma asistentelor medicale.

Mi-a scuturat aprig mâna prinsă zdravăn între palmele ei.

– Lindsay, îți mulțumesc c-ai venit! Mulțumesc din suflet!

Am urmat-o pe Joyce străbătând mai multe coridoare cu linoleum pe jos care dădeau unele în altele și apoi prin secția de terapie intensivă, o cursă cu obstacole printre tărgi mobile și scaune cu rotile, până am ajuns în dreptul unui spațiu izolat cu perdele unde se afla Anne Bennett, posibil victima unui viol.

Domnișoara Bennett lucra ca agent de turism și avea cam patruzeci de ani. Arăta ostenită de parcă ar fi tras la greu vreo opt ore pe o pistă de alergare.

Vocea îi tremura când îmi relată că, de dimineață, luase un taxi spre birou și apoi se trezise în spatele unui container de gunoaie pe o alee la un cvartal distanță de locuința ei.

– Nu-mi aduc aminte absolut nimic, mi-a mărturisit domnișoara Bennett. Doar că bluza îmi era încheiată aiurea, ciorapii colanți lipsă, deși în picioare aveam în continuare balerinii mei negri cu catarame aurii. Poșeta pe piept și telefonul și

portmoneul încă înăuntru. Cu patruzeci și patru de dolari. Suma exactă pe care o avusesem asupra mea.

– Și nu-ți aduci aminte nimic din cele zece ore care au trecut între momentul în care ai plecat la muncă și când te-ai trezit?

– Nimic, parcă cineva a stins lumina, zise Anne Bennett, privindu-mă cu ochii injectați de sânge.

– Doctorul spune că aș fi suferit o traumă sexuală. Ultima dată când am făcut sex cu prietenul meu a fost în urmă cu patru zile. Cu nimic traumatic în asta. Suntem împreună de atâta timp și nu e nimic dramatic legat de viața noastră sexuală, exact ce îmi doresc.

Anne Bennett vorbea destul de clar, însă panica i se citea în ochi. Își scotocea memoria și nu găsea nimic în ea.

Capitolul 18

Hoffman se ridică în picioare la strigătul aprodului și intrarea juraților. Se reașează, cu gândul la juratul numărul trei, Valerie Truman, o mamă singură, bibliotecară, care câștiga a mia parte din banii pe care-i făcea Candace Martin într-un an. Se gândea și la numărul șapte, William Breitling, un jucător profesionist de golf, cu o tonă de șarm. Breitling nu era primul jurat, însă Hoffman considera că el putea influența decizia celorlalți.

Când judecătorul LaVan îl întrebă pe Hoffman dacă era gata să-și prezinte pledoaria, confirmă și se ridică de pe scaunul de alături de Candace Martin, proțăpindu-se în fața boxei juriului.

Își propti mâna de balustradă, îi salută pe jurați și începu:

– Ieri, procuratura și-a prezentat rechizitoriul. Cred că domnișoara Castellano a făcut o treabă destul de bună, numai că n-a menționat câteva lucruri foarte importante. Pentru început, faptul că dr. Martin e nevinovată.

William Breitling zâmbea, dând la lumină un set de dinți frumos îmbrăcați și Hoffman simțea cum se topește gheața în boxa juriului.

– Iată ce s-a întâmplat în seara zilei de 14 septembrie, continuă Hoffman. Dr. Martin tocmai sosise acasă de la spital. Reușise să opereze cu succes un pacient și era mulțumită că el urma să își revină complet.

I-a salutat pe copii, pe fiecare în parte, pe urmă s-a dus pe culoar, spre biroul ei de acasă, ca s-o sune pe soția pacientului.

Dr. Martin și-a scos ochelarii și se freca la ochi, fiind pe punctul să ridice receptorul, când a auzit un zgomot ca de împușcături dinspre holul de intrare al casei.

Zgomotul a speriat-o și ochelarii i-au căzut pe podea. Acesta e unul dintre acele momente importante la care am făcut referire anterior.

Hoffman se plimba pe toată lungimea boxei juriului, atingând balustrada din loc în loc, ca și cum accentua cele spuse. Jurații îl urmăreau cu privirea în timp ce el descria cum clienta sa își găsise soțul la pământ, plin de sânge și, după ce-i controlase semnele vitale, văzuse că Dennis Martin era fără suflare.

– Ridicând ochii a zărit pe cineva, un intrus ascuns într-un colț al holului. Îngrozită, dr. Martin n-a putut să-i deslușească trăsăturile feței. A scos un țipăt și intrusul a scăpat revolverul din mână și a fugit. Clienta mea a ridicat arma și a ieșit prin ușa din față, coborând treptele după el.

Dr. Martin nu mai trăsese niciodată cu o armă, dar atunci a apăsat pe trăgaci, slobozind câteva gloanțe prin aer fără să lovească nimic. În acest fel s-a ales cu praful de pușcă de pe mâini.

Imediat, dr. Martin s-a înapoiat în casă și a chemat poliția. E un gest care-i dovedește nevinovăția.

Procuratura susține că Dennis Martin era un ticălos de fustangiu și că un astfel de delict nu se pedepsește cu moartea. Ei bine, e adevărat. Și dr. Martin știa asta. Era conștientă că mariajul ei se confrunta cu probleme grele. La rândul ei avea și ea legături cu altcineva.

Nu era geloasă. Își spunea că fie problemele se vor rezolva în timp, fie totul se va termina. Era pregătită pentru ambele situații.

Candace Martin e o femeie modernă, plină de succes. Nu e o superoptimistă ca Pollyanna[1] și nici o prințesă floare de portocal, ci o doctoriță foarte respectată, specializată în chirurgie cardiacă, ca și o mamă minunată. Trebuie, totodată, să spun că-și iubea soțul.

Hoffamn se întoarse spre clienta sa.

– Vreau să vă uitați acum la dr. Candace Martin, le ceru el juraților și să discerneți exact în ce situație se află ea: victima unui departament de poliție supraaglomerat care a recurs la cea mai simplă soluție – dând vina pe soție. Și acuzată de o procuroare mult prea zeloasă, care, din propriile motive, are nevoie de o mare victorie.

[1] Pollyanna, eroina faimosului roman cu același nume de Eleanor H. Porter (1913), cu o viziune absolut optimistă asupra vieții și ale cărei probleme își găseau întotdeauna rezolvarea în final (n.tr.)

Capitolul 19

Yuki primi lovitura de rever a lui Phil Hoffman drept între ochi.

Ditamai rahatul! Modul în care o plesnise era scandalos, putea fi socotit ca o defăimare. Își închipui o clipă cum ar fi putut obiecta: *Onorată instanță, adversarul meu e un nebun disperat și ar trebui aruncat imediat afară din sala de judecată.*

Nick Gaines, secundul lui Yuki, îi împinse un carnet de note în față. Era un caricaturist talentat și, din câteva mișcări de creion, îl prinsese pe lunganul de Phil Hoffman ținându-se cu mâinile de gât în fața lui Yuki, țeapănă ca un băț, cu o praștie în mână, desen intitulat „Victima".

Yuki îi expedie carnetul înapoi lui Gaines. Se prinsese. Juriul o va simpatiza mai mult ca urmare a loviturii sub centură aplicate de Hoffman. Va depăși trânteala suferită. Începând din acea clipă își propuse: „Nu-i voi lăsa niciodată să mă vadă asudând".

Se ridică în picioare și spuse:

– Domnule judecător, vă rog să reamintiți juriului că pledoaria de deschidere nu reprezintă o probă.

– Consideră că am făcut-o, domnișoară Castellano, zise LaVan oftând.

Primul martor chemat la bară de Yuki era polițistul în patrulare care răspunsese prin radio apelului trimis de la locuința soților Martin. Ofițerul Patrick Lawrence declară că se

afla numai la câteva cvartale distanță și că sosise împreună cu partenerul său la un minut după primirea telefonului, că o chestionase pe dr. Martin și rămăsese alături de ea până la sosirea ambulanței și a inspectorului Chi de la Omucideri și a locotenentului Clapper de la CSU[1], care preluaseră controlul.

Yuki trase concluzia că dr. Martin își controlase emoțiile și că sosirea rapidă a ofițerului Lawrence o împiedicase să se spele pe mâini și să curețe locul crimei.

După ce ofițerul Lawrence termină mărturia, Yuki îl invită pe detectivul Joseph Podesta, care jură cu mâna pe Biblie. Podesta era un bărbat îngrijit și arătos, în vârstă de cincizeci de ani, angajat de Dennis Martin s-o urmărească pe soția sa.

Yuki îl chestionă pe Podesta în legătură cu atestatele sale și acesta declară că servise ca detectiv în slujba procuraturii districtuale din Sacramento timp de 12 ani și ca detectiv particular, prima dată la Chicago și, în prezent, la San Francisco, în total timp de douăzeci de ani.

– Domnule Podesta, de ce v-a angajat Dennis Martin? îl întrebă Yuki.

– Domnul Martin știa că soția lui avea un amant și voia fotografii cu ei doi, ăă... în flagrant delict.

– Ați fotografiat-o pe acuzată cu amantul ei?

– Da, am făcut-o.

– Ați mai descoperit ceva în timp ce doamna făcea obiectul urmăririi dumneavoastră? continuă Yuki.

– Da.

– Vă rog să ne spuneți ce-ați aflat.

– Într-o seară, când mă țineam coadă după ea, Candace Martin s-a întâlnit cu un bărbat despre care cred că-i un asasin plătit.

---

[1] Crime Scene Unit, unitate specializată în obținerea de dovezi de la locul crimei (n.tr.)

Un murmur se ridică dinspre public ca o adiere și Hoffman sări în picioare ca să obiecteze.

– Domnule judecător, astea sunt vorbe-n vânt. Cum poate fi sigur martorul că acest om, pe care l-a văzut atunci, e un asasin plătit? Și, dacă era atât de sigur, de ce n-a sunat la poliție? În schimb, procuratura recurge la această mărturie extrem de dubioasă ca să păteze reputația unui eminent chirurg cardiolog. Ce sens au cele afirmate?

Judecătorul făcu liniște în sală cu două lovituri puternice de ciocănel și spuse:

– Și eu aș vrea să aflu, domnule Hoffman.

Când i se dădu din nou voie să vorbească, Yuki întrebă:

– Domnule Podesta, ai vreo dovadă cu privire la acea întâlnire?

– Am urmărit-o pe dr. Martin de la locuința ei, din St. Francis Wood, până la Hunters Point. Am urmărit-o pe Davidson Avenue. Am ajuns într-o fundătură. O mașină de teren, un vechi model de Toyota, era parcată la capătul străzii, de unde se ridică breteaua spre podul rutier I-280. E un cartier periculos, dar am putut să supraveghez locul fără să fiu văzut.

– Continuați, domnule Podesta.

– Era clar o întâlnire secretă, zise Podesta. Am fotografiat-o pe dr. Martin urcându-se în acel SUV. Când am descărcat pozele în computerul meu, după aceea, mi s-a părut că mai văzusem fața omului undeva.

– Și ce a urmat?

– După două săptămâni Dennis Martin a fost ucis.

– Ce ați mai făcut, domnule Podesta?

– Am comparat fața omului din SUV cu fotografiile celor de pe lista infractorilor căutați de FBI. În opinia mea, omul pe care l-am văzut vorbind cu dr. Martin e Gregor Guzman.

– Și de ce e domnul Guzman pe lista FBI?

– Domnule judecător, sări Hoffman. E acest martor agent FBI? De ce...?

– Stați jos, domnule Hoffman! Martorul poate să spună tot ce știe.

– Gregor Guzman e urmărit pentru omor în California, la fel și în alte câteva state și în alte țări. N-a fost arestat niciodată. Am sunat de trei ori la FBI, dar n-am primit niciun răspuns.

Yuki arătă fotografia în care Candace Martin fusese surprinsă într-un SUV de culoare închisă alături de un bărbat ras pe cap numai cu un smoc de păr în creștet. O fotografie de slabă calitate, făcută noaptea, dar confirmând cele spuse de Podesta.

– Mulțumesc, zise Yuki. Asta-i tot, domnule Podesta.

Capitolul 20

Pe un ton sec, Hoffman spuse:

– Domnule judecător, solicit o discuție *in camera*[1].

Judecătorul le făcu semn celor doi adversari să se apropie de el:

– Dă-i bătaie, domnule Hoffman.

– Domnule judecător, acest martor e detectiv particular. Nici măcar nu-i polițist. Mărturia lui e fantezie pură. Unde se află acest așa-numit asasin plătit? De ce n-a fost inclus *el* pe lista martorilor? Cum putem să știm de ce clienta mea s-a întâlnit cu acest om sau dacă această persoană este cu adevărat ce afirmă martorul?

– Domnișoară Castellano?

– Domnul Podesta n-a susținut că e vreun expert. A urmărit-o pe inculpată și aceasta s-a urcat într-un vehicul alături de un om care seamănă cu Gregor Guzman. Domnul Podesta i-a fotografiat pe cei doi. A confruntat fotografia cu cele ale lui Gregor Guzman făcute publice de FBI. Și a descoperit o asemănare – *în opinia sa*. La asta se rezumă mărturia.

– Domnule Hoffman, am auzit ce-ați spus! Martorul vă aparține, zise LaVan.

---

[1] Termen legal care definește o discuție în particular (n.tr.)

Phil Hoffman i se adresă lui Joseph Podesta, rămânând așezat pe scaunul de lângă clienta sa, încercând să transmită juriului cât de neînsemnat îl socotea.

– Domnule Podesta, nici nu știu cu ce parte a acestei ficțiuni să-ncep. Bine, m-am hotărât! zise el înainte ca Yuki să poată protesta. Mai întâi, ați lucrat vreodată pentru FBI?

– Nu.

– Aveți vreo pregătire specială în scopul identificării asasinilor plătiți?

– Am un dezvoltat spirit de observație.

– Nu asta am întrebat, domnule Podesta. Aveți o pregătire specială în scopul identificării asasinilor plătiți? I-ați luat amprentele acestui om? Dar ADN-ul său? Aveți o înregistrare a acestei presupuse conversații?

– Obiectez! sări Yuki. La ce întrebare vrea domnul avocat să răspundă martorul?

– Le retrag pe toate, zise Hoffman, însă obiectez împotriva admiterii acestei probe. Calitatea fotografiei e groaznică și nu dovedește nimic. De fapt, cer ca toată această mărturie să fie respinsă și ștearsă din transcriere.

– Se respinge, zise judecătorul. Dacă ați terminat interogatoriul, domnule Hoffman, martorul e liber să plece.

Capitolul 21

– Procuratura o cheamă pe Ellen Lafferty să depună mărturie, zise Yuki.

Ușile din spatele sălii se deschiseră și o femeie drăguță, cu părul arămiu, cam de douăzeci de ani, purtând un costum albastru, mulat, și o bluză cu fundă la gât, intră în sala de judecată. Trecu prin portița de la boxa martorilor și depuse jurământul.

– Ați fost angajata lui Candace și a decedatului Dennis Martin? o întrebă Yuki pe martoră.

– Da.

– Cu ce fel de sarcini?

– Sunt bona copiilor. Lucrez cu ziua și nu locuiesc în casa aceea.

– De când lucrați pentru familia Martin? mai întrebă Yuki.

– De aproape trei ani.

Yuki încuviință, dându-i curaj:

– În opinia ta, în ce situație se aflau soții Martin?

– Într-un singur cuvânt, zise Lafferty, explozivă.

– Ai putea să vii cu detalii?

– Se urau reciproc, zise dădaca. Dennis dorea să divorțeze de Candace și ea era furioasă. Mi-a spus odată că un divorț i-ar crea multe probleme. I-ar răni pe copii și ar dăuna poziției ei în comunitatea medicală.

– Înțeleg, zise Yuki. Din spusele martorei reiese o căsătorie cimentată pe considerente de ordin practic și nu din dragoste, adăugă Yuki fiind conștientă că juriul putea înțelege un asemenea lucru. Te aflai în casa lor când Dennis Martin a fost ucis?

– Da, răspunse Lafferty.

Până în acel moment își ținuse ochii fixați asupra lui Yuki, dar acum se suci spre inculpată.

– S-a întâmplat ceva deosebit în acea seară?

– Categoric.

– Continuă, te rog.

Lafferty își întoarse privirea spre Yuki.

– Mă pregăteam să plec pentru că terminasem programul pe ziua respectivă. Era ora șase și urma să mă întâlnesc cu o amică la *Dow's Imperial Chinese* la șase și un sfert. Nu ne văzuserăm de mult și doream să ajung la timp.

– Continuă, o îndemnă Yuki.

Lafferty relată mai departe:

– Îmi împrospătam rujul când dr. Martin a venit acasă. Avea o expresie ciudată pe față. Distrată sau poate supărată. M-am dus după ea în birou s-o întreb dacă era totul în regulă și, când am intrat, băga un revolver într-unul dintre sertare.

– Ești sigură că era o armă? o întrebă Yuki.

– O, categoric.

– Ți-a spus dr. Martin că și-ar fi dorit ca soțul ei să fie mort?

– De multe ori. Nenumărate.

– Nenumărate, repetă Yuki apăsat, ca juriul să rețină.

– Și domnul Martin ți-a mărturisit cumva ce sentimente avea față de soția sa?

– Mi-a spus că se purta rece cu el. Obișnuia să spună că n-avea încredere în ea.

– Mulțumesc, domnișoară Lafferty. Asta e tot în ce mă privește.

Hoffman se ridică, scaunul lui tras scrijelind zgomotos podeaua din lemn de stejar. Își băgă mâinile în buzunare și se apropie de martoră, care își îndreptă umerii și se uită în sus la el.

– Ellen. Pot să-ți spun pe nume?

– Nu. Aș prefera să n-o faceți.

– Îmi pare rău, domnișoară Lafferty. Te-ai gândit vreodată că dr. Martin ar fi putut să-și ucidă soțul?

– Nu știu. Poate.

– Atunci, dacă credeai că ea va comite o crimă și ai văzut-o pe dr. Martin cu o armă, de ce n-ai sunat la poliție?

Yuki văzu că indignarea îndreptățită a lui Lafferty se topea într-o expresie plină de mâhnire.

Aproape implorându-l pe Hoffman și juriul să o înțeleagă, ea se scuză:

– Nu mă gândeam la ea în seara aceea. Mă grăbeam. Retrospectiv, ar fi trebuit să sun la poliție sau să-l avertizez pe domnul Martin. Consider că sunt de vină. Dacă aș fi procedat astfel, domnul Martin ar fi fost încă în viață și copiii ar fi avut încă un tată.

Urletul băiatului sfâșie aerul ca o sirenă:

– Elllll-ennnnnn!

Martora se aplecă în față și strigă ca să fie auzită în toată sala:

– Duncan! Puiule! Sunt aici, iubitule!

În acel moment pe judecătorul LaVan îl apucară toți dracii.

Capitolul 22

Yuki luă liftul în sus până la birourile procuraturii districtuale cu mintea încă tulburată de țipătul copilului și de reacția judecătorului LaVan.

Isuse Cristoase! De parcă Duncan Martin ar fi vrut să spună: *Nu mă mai bate!* O bună șansă ca ideea lui Hoffman să fi dat roade.

Yuki își lăsă geanta diplomat în viziuina ei fără ferestre și se duse spre biroul din colț, cu vederea spre Bryant Street, unde ciocăni la ușă.

Leonard Parisi, adjunctul procurorului-șef și superiorul ei direct, o invită înăuntru și-i spuse să ia loc.

Parisi fusese poreclit „Câinele Roșu" din cauza părului roșcat, sârmos și a hotărârilor lui de neclintit. Era un bărbat mare și gras, cu silueta în formă de pară, avea cincizeci de ani, pielea hârșită de vreme și artere înfundate, dar expresia de pe față nu putea fi definită altfel decât foarte plăcută.

Zâmbea. Spre ea.

– Am tras cu ochiul dimineața asta. Am văzut cum l-ai examinat pe detectivul particular. O treabă fantastică, Yuki, zise el. Sunt impresionat.

– Mulțumesc, Len! LaVan ne-a chemat să discutăm în spatele ușilor închise, îl informă Yuki, așezându-se pe scaunul din fața lui.

– O? De ce?

– Hoffman i-a adus pe puștii inculpatei în sala de judecată, pe de o parte ca să câștige simpatia juraților și, pe de alta, ca să mă scoată pe mine din mână. Am ridicat obiecții, dar LaVan a decis altfel. Așa c-am invitat-o pe dădaca copiilor în boxa martorilor și ea a afirmat că, dacă ar fi sunat la poliție s-o denunțe pe Candace, Dennis ar fi fost încă în viață. Și, Len, micuțul a început să zbiere după dădaca lui. Și ea l-a liniștit strigând: „Hei, sunt aici, copilaș!“

– Hî, hî, hî! hârâi Parisi în semn de simpatie.

– Acțiunea a fost suspendată pe ziua de azi. Judecătorul ne-a aruncat mie și lui Hoffman: Voi doi. Ne vedem în spate! I-a zis lui Hoffman că dacă mai aude vreun zgomot făcut de pușți le interzice accesul în sală.

– Bun! LaVan nu glumește!

– Len, ce zici? După, Hoffman a venit la mine și mi-a spus: Știi, mărturia lui Ellen Lafferty nu-i altceva decât o grămadă de minciuni. Am replicat: Ei bine, nu mi s-a părut deloc, când ai chestionat-o tu. Hoffman dorea să discute mai mult cu mine pe tema asta, dar n-am avut timp. Îmi e totuși clar că la mijloc s-ar putea să fie ceva mai mult decât tâmpeniile lui obișnuite.

– Sigur. Încearcă să te-ncurce. Să-ți arunce în aer încrederea în propriile forțe. Să te rupă din ritm, ticălosul ăla! Ascultă, ca să vorbim despre altceva, doream să te văd și eu. Craig Jasper ne părăsește. Se mută la San Diego la sfârșitul lunii.

Craig Jasper era una dintre stelele departamentului și protejatul lui Parisi. Yuki își exprimă regretul, însă „Câinele Roșu“ o opri.

– Văd aici o bună ocazie pentru tine, Yuki! Ai nevoie doar de vreo câteva reușite.

Fața lui Yuki se lumină și ea dădu aprobator din cap. I-ar fi plăcut foarte tare să facă un pas în sus pe scara ierarhică și să obțină o mărire de salariu. Era și timpul. Cazul Martin fusese

important cu un minut în urmă, dar acum era încă și mai important.

– Cred că voi reuși de data asta, zise ea, ridicându-se să plece.

– Și eu cred asta, zise „Câinele Roșu". Și-i zâmbi din nou.

Yuki își refăcu machiajul în toaleta de la capătul holului. Era concentrată pe slujba ei și pe obținerea de responsabilități tot mai mari, deși asta aducea și presiuni în plus. Și putea spune deja că nu ducea lipsă de ele.

Avea o întâlnire mai târziu cu un tip care aproape că era prea chipeș pentru ea. Spera să se poată calma, să nu-i turuie gura și el să-și ia câmpii.

Aveau multe în comun. Pentru că bărbatul cel chipeș era polițist.

Capitolul 23

Tocmai plecam acasă, când Phil Hoffman veni în goană spre mine pe porțiunea deschisă din fața Palatului Justiției. Îl plac pe Hoffman, chiar dacă slujba lui presupune să-i scoată basma curată pe tot felul de ucigași și perverși și alte gunoaie umane. E unul dintre puținii avocați implicați în penal care își duce până la capăt treburile murdare fără să se împăuneze cu asta.

Pe de altă parte, Yuki era încleștată într-o luptă pe viață și pe moarte cu Hoffman, iar ea era prietena mea.

– Hei, Phil! l-am salutat când Hoffman se opri aproape de locul unde îmi parcasem Explorerul. Mi-am scos jacheta și-am aruncat-o pe bancheta din spate.

– Lindsay, am nevoie de ajutorul tău!

– Putem să vorbim mâine? l-am întrebat. Întreaga zi a fost un iad pentru mine, i-am spus, amintindu-mi de numeroasele ore petrecute în căutarea bebelușului Richardson.

– Nu durează decât un minut.

– Atunci, bine. Dă-i drumu'!

– O știi pe Candace Martin?

– Sigur. Colegul meu, Paul Chi, a lucrat la caz. Și, desigur, și Yuki.

– Da. Așa e, zise Hoffman, punându-și geanta diplomat jos pe asfalt. Își trecu mâna prin păr. A apărut o noutate legată de unul dintre martori. Am rugat-o pe Yuki să mă asculte, dar în

ochii ei sunt inamicul numărul 1. Nu vrea să creadă nimic din ce-i spun eu.

– Phil, de ce nu spui ce ai de spus în tribunal?

– Dacă pot s-o fac pe Yuki să asculte ce am de zis, va fi mai bine pentru toată lumea. Această informație nouă pe care o am va răsturna întreg procesul. Vreau să fiu clar. Acuzația va fi respinsă și veți alerga după altcineva ca să-l acuzați de uciderea lui Dennis Martin.

Mi se învârtea capul. Auzisem ce avea de spus, dar nu-mi dădeam seama de ce Hoffman îmi spunea tocmai mie toate astea.

– Cum te pot ajuta?

– Vreau să vorbești tu cu clienta mea.

– Eu?

– Da. După aia poate că vei reuși s-o convingi pe Yuki să mă asculte.

– Deci, dacă pricep bine, asta-i lunga cale prin care s-o faci pe Yuki să stea de vorbă cu tine.

Toate lucrurile legate de cererea lui Hoffman erau nelalocul lor. Era o greșeală să mi se adreseze mie, ca și faptul că dorea să-i ocolească pe toți cei din Palatul Justiției. Totuși, Paul Chi îmi era subordonat. Și trebuia să fiu cu ochii-n patru în caz că SFPD și procurorul inculpaseră o persoană nevinovată.

Cererea lui Hoffman mă neliniștea. Deși, neoficial...?

Cu certitudine, Phil Hoffman îmi captase atenția.

Capitolul 24

Inspectorul Paul Chi e un geniu cu acte-n regulă și studiază de o viață întreagă comportamentul criminal. Îmi era greu să cred că arestase un om nevinovat pentru uciderea lui Dennis Martin.

Așadar, ce dracu' urmărea Hoffman?

I-am lăsat un mesaj lui Joe, spunându-i că voi întârzia și apoi m-am înapoiat în Palatul Justiției, mergând în sens contrar șuvoiului de angajați care șiroia spre ieșire prin holul dinspre Bryant la numărul 850.

Chi și McNeill erau împreună cu Brady în biroul din colț, când am răpăit cu degetele pe sticlă. Brady mi-a făcut semn să intru și Cappy McNeill a sărit în sus, și-a supt burta, ca să pot trece pe lângă el, și mi-a oferit propriul lui scaun. McNeill are cu cinci ani mai mult decât mine și tot atât avans în grad. Nu e ambițios, dar e stabil. La el totul se rezumă la instinct, experiență și prinderea băieților răi.

Cât despre Brady, l-am văzut în timpul unei furtuni, față-n față cu un ucigaș care n-avea nimic de pierdut. Brady avea curaj cât pentru noi toți, dar era nou în San Francisco. Nu-l știa pe Phil Hoffman și nu fusese în Departamentul Omucideri, când o anchetasem pe Candace Martin pentru crimă.

Mi-am strâns mai bine coada de cal și le-am relatat conversația cu Hoffman din parcare.

– Ca să rezum, Hoffman susține că o persoană nevinovată e acuzată de omor. Mai zice c-ar trebui să retragem acuzațiile, să redeschidem cazul și să punem mâna pe adevăratul ucigaș al lui Dennis Martin.

– Nu mai spune! Și cine crede Hoffman c-a făcut-o? mă întrebă Chi.

– Hoffman zice că mă va informa clienta sa.

– Of, ce mai rahat, Lindsay! mârâi McNeill. Candace Martin a făcut-o. Hoffman e încolțit, așa că folosește orice stratagemă îi trece prin cap. Și ca să-l creditez recunosc că asta e a naibii de creativă.

– Cazul ăsta începe și se încheie de la sine, zise Chi. Și la urmă se leagă cu o fundă mare roșie.

Începu să enumere dovezile fizice pe degete: arma, amprentele, GSR.

– Ce vrei să zici, că niciun nevinovat n-a înfundat vreodată pușcăria? l-am întrebat pe Chi.

– Sergent, ce ai tu de câștigat din afacerea asta, pentru că nu văd încotro bați, mi se adresă Brady.

Butonă un mesaj, închise cu un pocnet mobilul și își propti ochii în ai mei.

– Câte ore ai lucrat în ultimele douăzeci și patru?

– Nu le număr.

– Eu, da. Optsprezece-n cap. Cazul Martin a fost închis pentru noi – să-ți spun eu când, în urmă cu un an. Acum e pe mâna sistemului judiciar. Așa că du-te acasă, Boxer. Încearcă să dormi. Mâine va trebui să facem ceva progrese în cazul Richardson.

Am simțit cum mi se zburlește părul pe ceafă. Era prima dată când mă loveam de o astfel de opoziție din partea lui Chi și a lui McNeill. Cât despre noul locotenent, ce să zic? Nu știam dacă era un încuiat sau avea dreptate.

Mi-am ridicat brațele în semn că mă predau, am zis „bine“ și am ieșit din secție. L-am sunat pe Hoffman de pe scară și i-am spus că-l aștept la etajul al șaptelea peste cinci minute.

Mi-a mulțumit, adăugând:

– Nu-ți va părea rău.

Deja îmi părea. Phil Hoffman mă prinsese în ițele lui și acum dădeam din copite în fața șefului meu cu absolut nimic de câștigat.

Capitolul 25

În Palatul Justiției funcționează și două locuri de detenție, fiecare echipat cu propriul lift care leagă holul de etajul respectiv. Inculpații, în așteptarea derulării procesului, sunt închiși la etajul 7 și acolo l-am întâlnit pe Phil Hoffman.

Când m-a văzut arăta de parcă i se luase o piatră de pe inimă, însă eu aveam numai noduri în stomac de nervi. Nu trebuia să fiu aici, să fac *asta*. Nu era treaba mea.

– Lindsay, îți mulțumesc c-ai venit! rosti Hoffman. Ușile automate se deschiseră și am mers împreună de-a lungul coridoarelor soioase, cu lumini care-ți scoteau ochii, spre o sală folosită pentru discuțiile dintre deținuți și avocații lor.

– O fac pe barba mea, Phil. Nu-i absolut nimic oficial.

– Înțeleg și apreciez.

Peste un minut, Candace Martin, escortată de un gardian, intră în încăpere. În uniforma portocalie de pușcărie. Pot să spun că arăta destul de bine în ea. Nu era fardată și avea părul blond strâns la spate. Părea mai tânără decât cei patruzeci de ani ai ei. Hoffman ne-a făcut cunoștință și ne-am așezat.

– Candace, spune-i sergentului Boxer ce mi-ai spus și mie.

– Mai întâi, vă mulțumesc c-ați venit, rosti ea. Știu că-i faceți o mare favoare lui Phil.

– Am numai câteva minute disponibile.

Candace Martin încuviință din cap și spuse:

– Ellen a mințit cu nerușinare. Niciodată n-am avut vreo armă în biroul meu. Arma a intrat în casă în mâinile ucigașului. Așa că de ce a mințit Ellen? N-ar avea niciun rost, doar dacă nu vrea să mă vadă condamnată.

– De ce să vrea asta? am întrebat-o eu.

– Soțul meu era chipeș și, așa cum obișnuia s-o spună, un dependent de sex. Ar fi tras-o și unui pom, dacă mișca. Îi plăcea să-mi spună că Ellen era „o comoară" și-i plăcea să răsucească pumnalul în rană ca să vadă cum reacționez. Deși nu i-am oferit satisfacția unei reacții pe măsură.

În acel moment Candace Martin își încleștă pumnii pe masă.

– Sergent, știi ce mă îngrijora cel mai tare? Copiii. Caitlin și Duncan o iubesc pe Ellen. Și eu am dorit să am încredere în ea.

I-am replicat:

– Nu văd încotro bateți, dr. Martin. Indiferent ce se petrecea între Ellen Lafferty și soțul dumitale, de ce ar fi comis ea un sperjur? De ce v-ar fi acuzat de omor?

– Uite ce cred eu, sergent. Nu știu de ce un intrus ar fi tras în Dennis. Dar azi, când Ellen a înroșit atmosfera cu minciunile sale, mi-a venit o idee.

Și dacă Dennis se culca cu ea? Și dacă îi promisese că va divorța de mine și treaba asta nu se mișca din loc? Și dacă ea îi dăduse un ultimatum și el nu cedase? Și dacă *ea* a fost așa-numitul intrus care mi-a omorât soțul?

– Păi ce să zic, avem o grămadă de „dacă" și nicio dovadă.

M-am săltat de pe scaun, anticipând cum voi ieși din clădire și mă voi duce acasă la soțul meu, lăsând în urmă toată treaba asta discutabilă.

– Știu, știu, repetă Candace, lăsându-și fruntea pe brațe. Știu că sunt speculații, dar, dac-ați ști ce șmecher manipulator

era Dennis, v-ați da seama cum o folosea ca să-mi ridice mie tensiunea – și cum mă folosea pe mine ca s-o rănească pe ea.

– Îmi pare rău, dr. Martin! E o teorie interesantă, i-am zis, numai că asta-i tot.

Acționam dur, dar trebuie să admit că dr. Martin reușise să-mi intre pe sub piele. Și eu fusesem judecată, acuzată de moartea cuiva și toți mă abandonaseră, cu excepția avocaților mei. Ce spunea Candace Martin avea sens. O simpatizam, chiar îmi plăcea de ea.

Totuși, nu era treaba mea.

– Sergent, te rog! Fă ceva! rosti Candace Martin în timp ce, la un semn de-al meu, gardianca îmi deschidea ușa. Nu l-am ucis pe soțul meu. Fata aia se ocupă de copiii mei în timp ce eu sunt încarcerată și judecată. Toată viața mea e în joc.

Capitolul 26

A doua zi de dimineață, eu și Conklin ne aflam în apartamentul elegant și luxos al familiei Richardson, tot numai lambriuri în tonuri chihlimbarii, de la Mark Hopkins, pur și simplu unul dintre cele mai frumoase hoteluri din San Francisco, cu o priveliște de neuitat din vârful dealului Nob.

Conklin o chestiona pe Avis Richardson, iar părinții ei, devastați aproape de o criză de isterie, așteptau în fundal.

Conklin nu numai că se purta frumos cu Avis, dar era și sincer și întrebările de primă clasă puse de el ar fi trebuit să scoată mai multe de la ea decât „Nu-mi amintesc nimic".

La peste trei zile de la admiterea ei în spital continua să arate devastată și foarte rezervată. Îi citeam limbajul trupului și acesta îmi spunea că nici nu-l ascultă pe Conklin, că mintea ei rătăcea tocmai pe partea întunecată a lunii.

Paul Richardson se opri din du-te-vino pe covorul oriental și-i zise:

– Avis, în numele Domnului, încearcă! Dă-i amănunte inspectorului Conklin, de unde să poată începe. E o chestiune de viață și de moarte. Mă înțelegi ce-ți spun?

Cei de la *room-service* sunară la ușă.

Sonja Richardson îi dădu fiicei sale o cană cu ciocolată fierbinte, apoi mă trase de o parte:

– Avis e o altă persoană. În mod normal, e iute. E simpatică. Cred că e epuizată nervos. Of, Doamne, nu pot crede că i-am

dat ascultare. Ne-a implorat s-o lăsăm să rămână aici, când Paul a fost transferat. Avea prieteni și stafful de la Brighton... Credeam că e în siguranță la acea școală.

M-am întors în salon și m-am așezat la câțiva pași de Avis. Ochii ei parcă nu vedeau nimic. Suferise din punct de vedere fizic. Copilașul ei dispăruse. Și cred că se învinovățea pentru asta.

Totuși, de ce Avis nu întreba nimic despre fiul ei? Ar fi trebuit să nu ne dea pace cu întrebări pe acest subiect: Ce făceam ca să-l găsim? Era vreo șansă să dăm de el viu? Dar nu întreba nimic.

Știa deja că-i mort?

Îl îngropase ea însăși?

Era tatăl copilului implicat în această poveste de groază?

Conklin adoptă o nouă tactică. O întrebă:

– Avis, ai fost amenințată? Asta este? Ți-a zis cineva că, în cazul în care te adresezi poliției, bebelușul va avea de suferit?

În clipa aceea, parcă i se aprinse un bec în cap. Avis își roti ochii în sus și-n dreapta și spuse:

– Îhî! Francezul a zis că-l va ucide pe bebeluș, dacă vorbesc cu poliția.

Mi-a pornit imediat alarma că ne trombonea, sunând de trei ori.

Era clar că Avis ne mințea.

M-am ridicat de pe fotoliul rotund, prinzând-o pe fata de pe canapea în umbra mea de lungană. Le-am spus celorlalți:

– Trebuie să discut singură cu Avis.

S-a lăsat tăcerea timp de trei secunde și pe urmă Conklin a zis:

– Domnule, doamnă Richardson, haideți în camera alăturată! Am nevoie de niște informații și așa mai departe.

www.ecarti.org

Fata își ridică ochii spre mine în timp ce camera se golea și în ei am citit teama. Îi era frică de mine. Poate că se gândea că partenerul meu era polițaiul bun și eu cel rău.

Ghicise bine.

I-am zis:

– A sosit momentul, Avis! Vreu să-ți găsesc bebelușul și voi sta proțăpită în fața ta, aici sau la stația de poliției, până când îmi vei spune *adevărul*. Ai înțeles?

– Eu sunt victima, se miorlăi ea. Eu am fost răpită. Nu poți să mă acuzi pe mine.

– Ba bine că nu! Te pot băga după gratii patruzeci și opt de ore ca martoră. În acel timp nimeni n-o să-ți aducă ciocolată caldă. Îți voi face viața cât pot de groaznică și, când obosesc, trimit o echipă odihnită de călăi.

– Nu.

– Ba da. Chiar acum polițiștii au primit mandat ca să-ți scotocească prin telefon, i-am spus în timp ce m-am așezat pe fotoliu cu mâinile încleștate pe brațe, cât mai aproape de canapea. Vom afla numele tuturor celor cu care ai conversat în ultimul an. Vom descoperi ceva.

Niciun comentariu.

Tăcerea ei m-a scos din fire.

– La naiba, fato! Copilul tău a dispărut. Poate că-i *mort*. Ești *mama* lui. Ești tot ce *are* el pe lume. Și tot ce am eu ești tu. Termini acum cu tot rahatul. Ai înțeles?

Avis Richardson strecură o privire spre ușă.

– Mă vor omorî, șopti ea.

M-am dus la ușă și am încuiat-o, pe urmă m-am așezat din nou. Inima îmi bătea de parcă stătea să explodeze.

Din ochii lui Avis Richardson curgeau lacrimi. Pe urmă a început să vorbească.

Capitolul 27

– N-am vrut ca părinții mei să afle că eram... însărcinată, zise Avis.

Stătea ghemuită, strivită de spătarul canapelei, cu genunchii trași la gură și unghiile de la picioare vopsite-n negru ivindu-se de sub pătură.

– Am văzut un anunț pe Prattslist cu câteva luni în urmă, a zis ea.

Prattslist. Era un loc unde se afișau mesaje de vânzări online, anunțuri de angajare de personal și mai funcționa și ca un fel de Pagini galbene pentru prostituate și infractori sexuali și prădători de toate felurile în căutare de victime.

– Zi-mi ce era cu anunțul acela, am îndemnat-o eu.

– Suna cam așa: Însărcinată? Te vom ajuta de la naștere până la... hmm, plasarea copilului unor noi părinți. Mi-a aruncat o privire scurtă. Așa c-am sunat la acel număr.

M-am cutremurat, gândindu-mă la fata asta care ar fi putut să se bucure de cea mai bună îngrijire medicală din lume. Își ascunsese sarcina de oamenii cărora le păsa cel mai mult de ea. Și, mai rău, își încredințase viața unora din spatele unui telefon necunoscut de pe lista perverșilor. I-am zis doar atât:

– Continuă!

Avis mi-a spus că la telefon a răspuns un bărbat cu un accent franțuzesc care a îndemnat-o să sune din nou când o

apucau durerile facerii. I-a mai zis că trebuia să semneze mai multe documente.

– Mi-a spus că e doctor și că nașterea va fi în siguranță, la fel ca la spital. Mi-a mai zis că părinții adoptivi vor fi bine verificați. Și că-mi va da zece mii de dolari pentru cheltuieli înainte de naștere.

Sfinte Sisoe! Avis Richardson își vânduse copilul!

Eram furioasă, încă nutrind speranța că bebelușul se afla în viață, dar n-am lăsat emoția să-mi afecteze vocea.

I-am zis:

– Și tu ai crezut toate astea, Avis? N-ai suspectat nimic?

– Eram recunoscătoare.

Nu știam dacă s-o scuip sau să mă fac că trec cu vederea.

Avis Richardson știuse ce va păți copilașul ei din start. Îi mințise pe cei de la SFPD și ne irosiserăm jumătate dintre resurse pe o pistă falsă, timp și oameni, fără să dăm de copilașul ei.

Ei bine, cel puțin nu ne mai mințea.

Dacă Avis nu voia să doarmă la pârnaie în seara aceea, trebuia să scuipe tot ce știa.

Capitolul 28

Avis Richardson își tot ciugulea oja desprinsă de pe unghii, povestindu-mi că, la două luni după primul telefon dat „francezului" găsit prin Prattslist, începuse să aibă contracții. În concluzie, a sunat din nou și a convenit să fie luată cu o mașină la câteva cvartale distanță de școală.

– Mai ai numărul?

– Nu mai răspunde nimeni acolo.

Își reluă povestea.

– Eram îngrijorată că mă putea vedea cineva stând în stradă astfel. Când a tras mașina am văzut că era un model obișnuit cu patru uși. Curată. De culoare închisă. M-am strecurat rapid pe bancheta din spate.

Un automobil închiriat, mi-a trecut prin minte.

Avis povesti că pe locurile de față erau așezați doi bărbați, dar că nu era lumină și că tot ce putea vedea era spatele lor. I-au cerut să se întindă jos pe podea și-au acoperit-o cu o pătură.

– Cât timp au mers? am întrebat. Ai auzit ceva ce-ar putea să ne ajute să identificăm acel loc?

– Nu mai știu cât a durat. O oră? Au dat drumul la radio, mi-a mai spus Avis. O stație care transmitea muzică ușoară. La puțin timp după aceea am simțit un ac înfipt în șold prin pătură. Pe urmă tot ce mai știu e că m-au săltat afară din

automobil și m-au sprijinit să merg spre o casă. Sergent Boxer, agonizam.

– Ce-ți poți aminti în legătură cu acea casă? Culoare? Stil? Era un bloc cu apartamente rezidențiale?

– Nu știu. Eram agățată de brațele lor, uitându-mă în jos... Cred că am auzit ușa trântită în urma mea și am leșinat. Când m-am trezit eram pe un pat și aveam contracții la câteva minute distanță.

Am oftat. Furia mi s-a mai diminuat. Era o poveste atât de îngrozitoare. Poate că singurul mod în care puștoaica îi făcea față era să se distanțeze de tot ce se petrecuse atunci.

– Când mi-am revenit aveam o lumină pe față. O lanternă prinsă pe ușă. Una din acelea ca un bol din aluminiu.

Am dat din cap și am reținut detaliul nesemnificativ.

– Nu puteam vedea ce era în jur pentru că lumina era înfiptă în ochii mei și eram complet amorțită, zise ea. Mi-au dat niște apă dintr-o sticlă roșie pe care am băut-o c-un pai. Am auzit bebelușul cum plânge. Le-am cerut să-l văd, continuă ea cu o voce și față lipsite de orice fel de expresie. Mi-au răspuns că nu, nu-mi va face bine. Doar că era un băiețel sănătos. Și pe urmă m-am trezit pe stradă.

Era întuneric beznă. Nu știam unde mă aflu. Am văzut o plăcuță cu o denumire și pe ea scria lacul Merced. Hainele îmi erau pline de sânge și mă scârbeau. Am găsit o haină de ploaie prin tufe așa că mi-am scos hainele și am tras-o pe mine.

Un poncho verde de plastic, singura dovadă pe care o aveam, nu-i fusese dat de răpitori. Treizeci și șase de ore irosite de laborator în încercarea de a detecta eventuale urme.

– Ar fi putut să mă omoare, zise ea.

Am dat aprobator din cap.

– E greu de spus c-ai avut noroc, dar ai fost cumva norocoasă.

Cele mai clare amintiri ale fetei nu erau de niciun folos. Falsul accent franțuzesc. Un sedan negru. Lampa din aluminiu. Sticla roșie cu pai. Pelerina verde de plastic care n-avea legătură cu infractorii. Toate se rezumau într-un singur fel: nimic.

Am înțeles de ce Avis își blocase amintirile cele mai traumatizante.

Însă continuarea lipsei de interes față de bebeluș mă uluia. Dar nu conta dacă ei îi păsa. Mie îmi păsa.

Voi găsi băiețelul sau voi muri încercând asta.

– Știi unde e bebelușul tău?

– Nu.

– Ai fost sinceră cu mine?

– Da. Jur, răspunse Avis.

Contorul meu de măsurat rahatul începu să pâlpâie. Nu puteam discerne dacă mințea sau nu. Deși mai era o pistă pe care noi n-o cercetaserăm.

– Cine-i tatăl copilului? am întrebat-o.

Capitolul 29

Brighton Academy se află tupilată în zona Presidio Heights, aproape ascunsă în spatele arborilor și al unui cartier cu străzi mărginite de case adormite, în stil victorian. Cu surprindere, după ce-am cotit, am zărit patru clădiri frumoase din piatră, dispuse în pătrat, înconjurate de un campus compact cu pajiști bine îngrijite, pe care erau risipite conuri din lemn de cimișir sculptate și mărginite de garduri naturale.

Copiii de liceu jucau hochei pe iarbă și tenis, alții erau grupați pe bănci sau lungiți pe sub copaci.

Tot locul mirosea a verdeață. Verdele dolarilor.

Era un fel de Hogwarts pentru cei cu adevărat bogați.

Eu și Conklin ne-am oprit în dreptul clădirii administrației, unde ne-am întâlnit cu decanul Hanover, un bărbat masiv cu o cămașă rozalie și papion cu picățele sub sacoul bleumarin.

I-am spus că anchetam o posibilă răpire a lui Avis Richardson, precum și dispariția copilului ei. Hanover transpira la greu, deși era o zi rece și eu știam de ce. Decanul avea o mare problemă.

– Depășește orice coșmar, îmi spuse Hanover. Bietul copil! Și, desigur, părinții ei ne vor da în judecată și vor cere despăgubiri până când o să ne ruineze.

Am cerut permisiunea decanului ca, în locul părinților, să-l chestionez pe iubitul lui Avis, E. Lawrence Foster, ca și pe alte șase bune prietene ale lui Avis.

– Spuneți-mi câte ceva despre puștii ăștia, i-am cerut eu.

– Foster e un adolescent obișnuit, prietenos. Părinții lui au un magazin la New York. Și-a făcut o mulțime de amici, dar mărturisesc că n-am știut prea multe despre relația lui cu Avis.

Hanover ne-a dat datele biografice, nu mai mari de-un paragraf, ale celorlalți copii cu părinți avuți care locuiau în alte state sau alte țări. Colega de cameră a lui Avis, Kristin Beale, nu făcea excepție. Părinții ei făceau parte din personalul militar staționat în străinătate.

L-am lăsat pe decanul asudat și am trecut pe sub o arcadă de piatră îndreptându-mă pe una dintre aleile mărginite de tufe spre holul principal.

– N-ai vrea să fii tu polițaiul bun, să mai schimbăm puțin? m-a întrebat Rich.

– Aș vrea dac-aș putea, am replicat eu.

Capitolul 30

L-am găsit pe Larry Foster în laboratorul de chimie, înzestrat conform ultimelor cerințe tehnologice, din aripa de sud a școlii. Arăta exact cum îl descrisese decanul: un adolescent de clasa a zecea, prietenos și frumușel, de pe Coasta de Est. Purta o uniformă a școlii îngrijită – sacou, cravată, pantaloni gri și pantofi sport ultimul răcnet.

L-am invitat pe Larry într-o clasă goală și ne-am așezat pe bănci. M-am rugat în gând ca acest băiat să știe ceva ce-ar fi putut să ne conducă la fiul lui.

– Credeți că eu *sunt* tatăl? Ei bine, *nu* sunt, spuse Larry Foster apăsat. Ochii cenușii, languroși, erau căscați. Buza de jos îi tremura. Eu și Avis suntem amici. Asta-i tot.

– Ha, amici! exclamă Conklin. Avis ne-a spus că erați mult mai apropiați. De ce-ar minți?

– Nu *știu* de ce-ar minți ea. N-am fost niciodată cuplați – niciodată, zise puștiul. Jur că n-am avut niciun fel de sentimente de acest fel în legătură cu Avis.

– Știai că era însărcinată? l-am întrebat eu.

– Mda, am aflat cam la sfârșitul săptămânii trecute și n-am suflat un cuvânt. Avis mi-a zis că făcea copilul ca să-l dea unui cuplu infertil. I-am spus că arăta gata să plesnească și a replicat: Îhî, sunt borțoasă cu copilul. Pe urmă m-am gândit: Hei, dar nu m-a mai sunat de câteva zile. O fi bine?

www.ecarti.org

– Avem motive să credem că Avis a rămas însărcinată pe cale naturală, zise Conklin. Dacă e adevărat ce spui, cine crezi tu c-ar putea fi tatăl copilului?

– N-am idee! Nici măcar nu știu să fi fost iubita cuiva, adăugă puștiul.

Următorul interogat a fost Brandon Tucker, un băiat cu un viitor promițător ca jucător profesionist de fotbal. Era mai înalt decât mine și afișa un zâmbet dezarmant. Văzusem o mulțime de fotografii cu acest băiat pe pagina de Facebook a lui Avis.

Oare el era tatăl bebelușului lui Avis?

După ce-am făcut cunoștință l-am întrebat pe Tucker ce știa despre Avis – sarcina ei, bebelușul și pe unde fusese în ultimele trei zile.

– Doamnă, nu știu nimic de vreun copilaș, zise Tucker. Am auzit doar că era însărcinată, cam acum o săptămână. Și la fel ca toți ceilalți am fost șocat. Avis e o fată foarte liniștită. Și grasă. Mă gândeam că totuși se umflase cam prea tare.

– Și ce relații aveai cu ea? l-am întrebat. Te aflai în lista ei de prieteni pe Facebook.

– Ca și cum asta ar însemna ceva. Ea mi-a cerut să accept să mă treacă pe listă. I-am zis că-i OK. Mă ajuta la franceză, râse el. Din când în când mă mai medita ca să pot trece examenele. O plăteam cu ora. Pentru *meditații*, accentuă el.

– Ai făcut-o vreodată cu Avis? întrebă Conklin.

Puștiul păru ofensat.

– Cine, eu? Drace, nu! Omule, nu-i genul meu! Nici dac-aș fi fost beat... nu-i deloc genul meu!

– Cine era iubitul ei? l-am întrebat.

– Larry Foster, ați înțeles?

Am folosit aceeași sală de clasă ca să discutăm cu ceilalți trei adolescenți și deja toți știau de ce ne aflam acolo. Niciunul dintre ei n-a admis că știa că Avis fusese însărcinată cu mai

mult de o săptămână în urmă și nimeni nu știa cine ar fi putut să fie tatăl copilului ei.

Ne tot repetau că era o fată liniștită, inteligentă, nu foarte populară, dar nici respinsă de grup. Avea note bune și nu discuta prea multe lucruri.

Chiar și fetele pe care le-am chestionat, când le-am implorat să ne ajute să găsim bebelușul, au spus că n-aveau nici cea mai mică idee despre așa ceva.

– Tu crezi toate astea? mă-ntrebă Conklin după ce ultimul adolescent trase ușa în spatele lui. O școală ca asta. Avis era însărcinată în nouă luni și nimeni nu știa nimic.

– Îmi amintește de ce-am auzit odată, i-am spus partenerului meu. Cum afli dacă un adolescent te minte?

– Cum? întrebă Conklin curios.

– Când își mișcă buzele.

Capitolul 31

Avis împărțise aceeași cameră cu Kristin Beale mai mult de o jumătate de an. Logic, dintre toți cei care o cunoșteau pe Avis, colega ei de cameră, având în vedere contactul de zi cu zi, ar fi trebuit să aibă cele mai intime cunoștințe. Mă gândeam că ea ar fi trebuit să fie la curent cu ce gândea, făcea și plănuia Avis pentru sine și pentru copil.

Ne puneam cele mai mari speranțe în Kristin Beale... și poate și ultimele.

Conklin ciocăni la una dintre ușile lambrisate de pe un coridor lung. Se auzi o voce strigând:

– Vino înăuntruuu!

Așa am făcut... întâmpinați de o duhoare de marijuana în chip de salut.

Dormitorul era suficient de mare pentru două paturi, două dulapuri și două pupitre de scris. Vederea era spre Presidio și puteam zări pe deasupra copacilor apele sclipind ale golfului.

Chiar în fața noastră era Kristin Beale.

Zăcea pe spate pe un fotoliu din dreptul ferestrei, cu picioarele ei lungi sprijinite cu tălpile goale de perete. Era drăguță, cu o claie în neorânduială de păr șaten închis, avea pe ea colanți și o cămașă bărbătească. Sârme albe băgate în urechi.

Fata fu uimită să ne vadă, își trase picioarele și se ridică, pe urmă își scoase căștile din urechi. Era slabă – prea slabă.

Ne întrebă:

– Voi cine sunteți?

În timp ce îi spuneam cine suntem și de ce am venit o studiam cu atenție. Chiar și de la zece metri distanță puteam vedea că pupilele ei erau dilatate.

Am făcut și un inventar al camerei.

Partea de cameră a lui Kristin arăta de parcă tocmai fusese lovită de o tornadă. Podeaua din jurul patului nefăcut era presărată cu obiecte de îmbrăcăminte, cărți și ambalaje de la dulciuri.

Pe partea cealaltă, a lui Avis, era o ordine ca pe biroul unui bancher. Perna de pe pat avea brodată pe ea litera A și o fotografie a familiei Richardson trona pe dulapul ei.

Pentru că ușa era deschisă am aruncat o privire rapidă în interior printre haine. Am observat că avea două mărimi. Opt și extralarg.

Computerul de pe pupitrul ei era închis, de neatins fără mandat.

– Avis este bine? ne întrebă Kristin pe un ton care lăsa să se înțeleagă că nu-i păsa deloc.

– E cu părinții ei, i-am spus. Acum e bine, dar a trecut printr-un adevărat chin. Kristin, te-a sunat Avis sau ți-a scris? Încercăm să-i găsim bebelușul.

– Bebeluș? Nu știu nimic despre vreun bebeluș.

– Avis era însărcinată în nouă luni, i-am spus. Te vedeai cu ea în fiecare zi. Poate doar dacă erai oarbă n-ai fi știut că e însărcinată.

– Ei bine, n-am știut, susținu fata. Îi plăcea să mănânce mult și nu făcea sport.

Întoarsă spre Conklin i-am zis:

– Știi, inspectore, m-am săturat până peste cap de acești puști care mint cu nerușinare.

– Cred că nu-și dau seama că suntem polițiști de la Omucideri, zise el. Poate cred că, fiindcă frecventează o școală pentru copii bogați, se pot situa în afara legii.

Fata ne privea acum cu ochii căscați, iar privirea îi aluneca de la unul la altul pentru ca apoi să se oprească asupra unui punct de pe podea. I-am urmărit privirea spre un maldăr de rufe și am zărit colțul unei pungi de plastic sub o șosetă.

– Ai dreptate. Sunt răsfățați, i-am spus lui Conklin. Trăiesc într-un univers paralel. Un univers unde asta – am continuat eu, aruncând șoseta deoparte – câteva grame de marijuana nu-s ceva ilegal. Deși, desigur, o posesie de substanțe nepermise, și în acest caz, la cât de mare e cantitatea de aici, mă gândesc, Kristin, c-ai făcut rost de ea ca s-o vinzi.

– Nu-i a mea. N-am văzut-o până acum.

M-a pufnit râsul. La doi metri de patul ei și n-o văzuse niciodată.

– Eu zic că-i iarba ta și examenul de urină ne va dovedi c-ai fumat din ea.

Am dus mâna la centură să scot cătușele și fata a făcut un pas înapoi.

– Kristin Beale, ești arestată pentru posesie de narcotice.

– Nu... ce... faceți... glumiți? Îmi vor da un șut de-aici. Bine, bine, bine. Să vedem ce-ați vrea să știți?

– Unde e bebelușul?

– Nu știu.

– Cine e tatăl copilului lui Avis? am întrebat-o eu.

– Nu mi-a spus niciodată. Vă spun *adevărul.*

– Cineva a lăsat-o însărcinată, zise Conklin.

– Ieșea cu băieți, dar cu niciunul în mod special.

– Alte minciuni, am zis eu. Cred că ne vei spune adevărul la secția de poliție. Sigur va trebui să-i sunăm pe părinții tăi.

– Cred că ieșea cu un bărbat însurat, zbieră puștoaica spre mine. Uite. Nu mi-a spus. Odată am întrebat-o dacă e

însărcinată. Mi-a răspuns: „Nu vreau să vorbesc despre asta.“ Am mai întrebat-o dacă iubitul ei secret e căsătorit și mi-a aruncat o privire. Cam ca *asta.* Și mi-a mai spus să nu suflu o vorbă nimănui. Și asta-i tot ce știu. Tot. N-a mai vorbit niciodată despre copil. Poate că i-a spus ceva lui Larry Foster. Erau prieteni la cataramă.

Capitolul 32

Am așezat cartea mea de vizită pe pupitrul lui Kristin și i-am spus să mă sune dacă își mai aducea aminte și de altceva care ar fi putut să salveze viața copilașului. Am aruncat iarba în closetul de pe hol și pe urmă, mârâind pe înfundate ceva despre toți adolescenții, eu și partenerul meu am ieșit din clădire.

În timpul celor șase ore cât durase chestionarea amicilor lui Avis de la Brighton, părinții ei mă sunaseră de peste zece ori. N-aveam nimic să le spun, așa c-am lăsat apelurile să se adune în căsuța vocală. Dar, pe când părăseam campusul fără nicio informație concretă, m-a sunat Brady.

Am răspuns după al treilea apel.

Locotenentul părea foarte agitat.

– Presa a pus mâna pe povestea asta, mi-a spus el. Ventilatorul va răspândi rahatul pe toate canalele în câteva ore. Deja știrea a apărut pe televiziunile prin cablu și pe web.

Următorul apel primit a fost de la Cindy.

– Lindsay! Cum de nu m-ai sunat? Mie mi-ai promis subiectul. Ai *jurat*.

– Dar n-am nimic, Cindy. Absolut nimic. Zero. Punct. Muncă de teren fără niciun rezultat.

Sună și telefonul lui Conklin. Era Paul Richardson, care ne informa că jurnaliștii se adunau în fața hotelului, cerând o declarație.

– Nu le spuneți nimic, îl sfătui Conklin pe tatăl lui Avis. Stați în apartament și cereți hotelului să blocheze toate apelurile care vă sunt adresate. Folosiți numai mobilul.

– Presa va face tumbe cu povestea asta, i-am zis lui Conklin când ne așezam din nou în mașină.

– Poate va ieși ceva la iveală din toate astea, zise el.

– Îmi place cât ești de optimist.

Am mai văzut povești similare scăpând total de sub control, creând confuzie, încurajând tot felul de lunatici și contaminându-i pe jurați. „Dispariția unui bebeluș", prezentată ca o răpire, trafic cu copii, chiar și vrăjitorie și răpire de către extratereștri. Și asta înainte ca tabloidele din supermarketuri să-și înfigă ghearele în acest subiect.

– Hai să facem o pauză! zise Conklin, în timp ce ne așternem la drum.

Am suspinat zgomotos.

Mi-ar fi plăcut să fiu mai binedispusă. Eram conștientă însă că nu mai aveam timp să găsim o soluție. Ne loviserăm deja de-un obstacol de netrecut.

Capitolul 33

Mașinile presei erau deja parcate în fața Palatului Justiției, utilitare cu echipament de legătură prin satelit, orientate astfel încât să ofere edificiul masiv cenușiu din granit ca fundal.

Conklin oprise deja într-o parcare de pe Harriet Street când am simțit vibrația celularului în buzunarul de pe șold. Era un SMS de la Yuki, spunându-mi că trebuia să mă vadă, să-mi povestească despre întâlnirea ei din seara trecută. Text terminat cu un șir de semne de exclamare.

Am mitraliat-o cu un mesaj de răspuns, informând-o că și eu trebuia s-o văd. Că era ceva important!!!!

Puțin după ora șase mă străduiam să trec prin mulțimea adunată în barul MacBain's Beers o' the World Saloon pentru clienți doar în picioare, o speluncă frecventată de sticleți și avocați ca să negocieze eliberarea pe cauțiune, la două cvartale de Palatul Justiției. Coji de alune acopereau podeaua, berea exotică îți era turnată direct din butoi și în spate era o masă de biliard. Yuki stătea în dreptul barului.

Mi-am dat la o parte pulpana jachetei și am fulgerat argintiul insignei de copoi de la cingătoare direct în ochii tipului așezat la dreapta lui Yuki.

– Sunt nevinovat, sergent! a zis acesta ridicând mâinile în sus. Am pufnit amândoi în râs. Felicitări pentru căsătorie, a adăugat el.

Mersi pentru scaun, Reynolds.

I-am aruncat un „Hei, salut, iubita!" lui Yuki și am sărutat-o pe obraz, parcându-mă pe taburetul de alături. Am cerut o Corona și m-am aruncat cu capul înainte în vârtej.

– Am întâlnit-o pe Candace Martin aseară.

– *Ce*-ai făcut? Nu-mi vine să-mi cred urechilor.

Yuki se afla la numai vreo trezeci de centimetri distanță de mine, dar își dăduse la maximum volumul vocii. Niciodată nu se mai supărase așa de tare pe mine și sincer îmi era rușine.

Mi-a trecut prin minte procesul meu în urmă cu câțiva ani, când fusesem acuzată pe nedrept de moartea unei adolescente care trăsese în mine și în Jacobi fără să fie provocată.

Fusese categoric autoapărare, dar oricum mi se intentase proces. Orașul San Francisco nu fusese capabil să mă apere. Mi-aș fi pierdut slujba, economiile de-o viață, reputația, dar nu se întâmplase așa.

Yuki Castellano făcuse parte dintre avocații apărării. Se luptase pentru mine și câștigase. Îi datoram foarte mult.

Am continuat:

– Phil Hoffman mi-a cerut s-o văd. Mi-a spus că nu e ea cea care l-a ucis pe Dennis Martin.

– Ai înnebunit? țipă Yuki.

Și se lansă într-un baraj nestăvilit, marca ei.

– L-ai ascultat pe avocatul *apărării*? Ai acționat pe la *spatele* meu și ai discutat cu inculpata din *cazul* meu? Lindsay, cum de-ai putut să faci așa ceva? Ce te-a făcut să crezi că aveai acest *drept*?

– Chi și McNeill sunt subordonații mei, am răspuns simțind cum îmi iau foc obrajii. Dacă ei au arestat pe cine nu trebuia, era de datoria mea să aflu.

Aș fi putut s-o sun pe Yuki. Ar fi *trebuit* s-o sun pe Yuki. Însă s-ar fi situat pe aceeași poziție ca Brady, Chi și McNeill. Mi-ar fi spus să n-o fac.

– Hai, mai dă-o naibii, doar am *vorbit* cu ea! am replicat. N-am făcut altceva decât să *vorbesc* cu ea.

Yuki îi făcu semn barmaniței, o tânără ciufulită, cu sâni mari, pe nume Nicole.

– Mai toarnă-mi una, zise Yuki, împingând cu atâta putere cana de bere încât făcu să zboare un bol cu alune dincolo de tejgheaua barului.

– Asta-i a treia, zise Nikki.

– Mă lași? izbucni Yuki. Și ce-i cu asta?

– Păi, am zis și eu așa.

– Ei bine, să *nu* te mai aud.

Yuki se răsuci cu fața spre mine.

– Așa că, pe când doar *discutai* cu Candace Martin, ce-a avut de zis?

– A zis că Ellen Lafferty se culca probabil cu soțul ei și a venit și cu o ipoteză. Candace crede că fie el o părăsise pe Ellen, fie ea își dăduse seama că era jucată pe degete de cel mai mare șmecher. Candace crede că Ellen a tras în Dennis.

– Uau, exclamă Yuki. Candace zice: Altul a făcut-o. Ce mai șoc!

– Cristoase, Yuki, chiar era nebună!

I-am zis:

– Yuki, asta ar rezolva o mare întrebare acum fără răspuns. Cine a fost acel instrus necunoscut? Dacă Ellen Lafferty nu ieșise încă din casă înseamnă că ea se afla încă la locul asasinatului.

– Lindsay, toată chestia asta e invenția lui Phil Hoffman ca să ne distragă atenția. Poate că Moș Crăciun a coborât pe horn și a tras. Poate că Dennis Martin i-a băgat revolverul în mâna nevesti-sii și a apăsat singur pe trăgaci. Trebuia să nu-ți fi băgat deloc nasul în ciorba asta. M-ai pus într-o lumină de tot rahatul și în ce scop?

– Paul Chi. A fost cazul de care s-a ocupat el.

– Ce *grozav!* Și atunci de ce nu s-a dus Hoffman la *Chi*? Te-a contactat pe tine fiindcă știe că suntem amice și încearcă să-mi torpileze cazul, rosti înverșunată Yuki, trântind halba de bere pe tejgheaua barului. Lumea face mișto de tine, așa că ține-o tot așa! Voi obține condamnarea acelei femei. Și vrei să-ți spun de ce: fiindcă n-a mai fost nimeni altcineva, Lindasy. *Candace Martin a făcut-o!*

Capitolul 34

Când a doua zi de dimineață Nick Gaines intră în sala de judecată îi spuse lui Yuki:

– Ce-i cu asta? Niște puști adorabili lipsesc din banca din față.

Yuki își așeză geanta diplomat pe masă și aruncă o privire spre șirul de scaune din spatele băncii apărării. Văzu niște străini acolo. Păreau tineri și foarte concentrați. Probabil niște studenți la Drept. Puștii dispăruseră. Se gândi că serviseră scopului urmărit – înainte ca Duncan s-o ia razna și să-l scoată din sărite pe judecător.

Ședința fu declarată deschisă. Judecătorul LaVan îi ceru lui Yuki să-l invite pe următorul ei martor în boxă. Ea era pregătită.

– Acuzarea îl cheamă pe Felix Ashton la bară.

Un bărbat cam de patruzeci de ani, brunet, cu mustață neagră, purtând haine aparent scumpe, un sacou gri și pantaloni negri, depuse jurământul.

Yuki îi ceru să-și spună numele, pe urmă profesia.

– Agent imobiliar. Proprietăți rezidențiale luxoase, spuse Ashton.

Yuki se apropie de el și-l întrebă:

– Cât de bine o cunoașteți pe Candace Martin?

– Ne vedem de circa un an.

– Când spuneți că vă vedeți asta înseamnă că aveți o relație amoroasă?

– Da.

– Și cum ați făcut cunoștință?

– Dennis Martin mi-a cerut să evaluez casa deținută de el și de Candace. Ea m-a sunat după ce am făcut evaluarea și mi-a cerut să-i dau ei informația.

– Așa, deci! rosti Yuki.

Aruncă o privire spre carnetul de note și se uită din nou la martor.

– Și ce valoare avea casa?

– În acel cartier și în condiția excelentă în care se află, nu mai puțin de trei milioane jumătate. Unele se ridică chiar la cinci.

– Ați avut ocazia să vă întâlniți cu Dennis Martin de mai multe ori?

– Da.

– În ce împrejurări?

– Cam o dată la două săptămâni obișnuia să se arate în restaurantul în care eu și Candace luam cina și se așeza la o masă de alături. S-a așezat de câteva ori alături de noi și la cinematograf. O urmărea pe Candace ca s-o calce pe nervi. Folosea ocaziile ca să-mi arunce niște remarci sarcastice, chipurile amicale.

– Deci o hărțuia. O supăra asta pe Candace?

– Obiectez, sări Hoffman. Dirijează martorul.

– Se respinge. Domnule Ashton, răspundeți la întrebare!

Ashton continuă:

– Dennis Martin o înțepa pe Candace tot timpul. Se făIea în fața ei și-a mea că are o mulțime de femei. Mi-a spus că va divorța imediat de Candace când ea va fi de acord cu tot ce-i cerea el – casa și pensia alimentară, precum și copiii. Zicea că

le vrea pe toate. Așa că încerca s-o hărțuiască doar-doar o să cedeze.

– V-a spus Candace că va accepta astfel de condiții?

– Nu.

– O iubiți pe dr. Martin? îl întrebă Yuki.

– Da, desigur.

– Și ea v-a mărturisit că vă iubește?

– Da.

– Totuși nu accepta să divorțeze.

– Soțul ei era un abject. Dacă n-ar fi insistat să obțină custodia copiilor l-ar fi părăsit. Însă ea nu voia ca el să obțină custodia alături de ea.

– Frumos din partea ei.

Hoffman sări în picioare și obiectă.

– Retrag comentariul, zise Yuki. Domnule Ashton, mai am o singură întrebare. Spuneți că vă iubiți. Totuși Dennis Martin vă stătea în cale. V-a mărturisit Candace Martin vreodată c-ar vrea să-și ucidă soțul?

– Ei bine... nu c-ar face-o de fapt.

– Da sau nu, domnule Ashton? Ați depus jurământul. Și avem depoziția dumneavoastră.

– Ah! Da, a zis că..., dar...

– Răspunsul este da. Asta-i tot, domnule Ashton. Mulțumesc!

– Vreți să interogați martorul, domnule Hoffman? întrebă LaVan.

Phil Hoffman se ridică, își încheie sacoul, își îndreptă cravata Hermes și merse sprinten spre boxa martorilor.

– Domnule Ashton, pe baza conversațiilor cu Candace, credeați că ea chiar își va ucide soțul?

– Obiectez, domnule judecător. Invită la speculații, zise Yuki.

– Se respinge, zise judecătorul LaVan. Martorul poate răspunde.

– Nu. Candace nu e o femeie violentă.

– Să vă mai întreb ceva, continuă Hoffman. O cunoașteți pe inculpată de un an. În acest timp v-a arătat vreodată o armă sau a afirmat că are vreuna?

– Nu, n-a făcut-o.

– Mulțumesc. Nu mai am întrebări.

– Martorul e liber să plece, declară judecătorul.

Capitolul 35

Yuki puse la păstrare furia ei față de Hoffman și se concentră pe următorul martor, Cyndi Parrish, bucătăreasa internă a familiei Martin.

Parrish servise ca mecanic în marină, specializată în motoare cu reacție, și avea acum cam cincizeci de ani, o femeie debordând de energie, care vorbea încet, cu tatuaje aproape estompate pe brațe.

– Și de când locuiți la familia Martin? o întrebă Yuki pe bucătăreasă.

– Luna viitoare se împlinesc unsprezece ani. M-au angajat după ce s-a născut Caitlin.

– Și ați putea spune, ca membră a personalului casei, că aveți o opinie avizată în legătură cu mariajul celor doi?

– Da, aș putea spune asta.

– Cum se împăcau?

– Nu se împăcau deloc.

– Domnișoară Parrish, aveați o relație apropiată cu dr. Martin?

Femeia voluminoasă părea jenată. Se uită în jos și mormăi:

– Da. Îmi face mărturisiri.

Yuki ridică următoarea întrebare la fileu, o lovitură mai ușoară, dar la obiect.

– Se întâlnea Dennis Martin cu cineva? Adică avea relații sexuale și cu alte femei în afară de soția sa?

– Nu pot spune asta.

– *Nu puteți*, domnișoară Parrish?

– N-a discutat cu mine niciodată nimic altceva decât despre mâncare, răspunse bucătăreasa, răsplătită cu un hohot plăcut de râs din partea publicului.

Yuki zâmbi, așteptă să se facă liniște și pe urmă o întrebă:

– A discutat dr. Martin cu dumneavoastră despre legăturile cu sexul opus ale soțului ei?

– Da, la început. Mai târziu, nu prea mult.

– Domnișoară Parrish, ca să fiu mai precisă. V-a mărturisit Candace Martin ce simțea față de soțul ei cu o săptămână înainte să fie ucis cu un foc de armă?

– Da. O hărțuia fără încetare. În seara dinaintea morții lui mi-a spus că-l urăște. Că l-ar ucide dac-ar putea. Presupun că asta vreți să auziți de la mine.

– Spuneți numai adevărul, domnișoară Parrish.

– N-a fost o căsnicie frumoasă. Niciunul dintre ei n-avea trebuință pentru celălalt.

– A afirmat Candace Martin vreodată că i-ar plăcea să-și ucidă soțul?

– Da.

– Nu mai am întrebări, rosti Yuki, întorcându-se la masa ei.

– Pot să adaug ceva?

– Asta-i tot, domnișoară Parrish. Am terminat.

Phil Hoffman se ridică și se apropie de martorul convocat de Yuki.

– Ce-ați mai vrut să spuneți, domnișoară Parrish? întrebă.

– Voiam să spun că dr. Martin e o femeie bună. Și-și iubește copiii.

– Așa e. Domnișoară Parrish, ați văzut vreodată o armă în casă?

– Nu, niciodată.

– Mulțumesc. Asta-i tot.

Yuki își propti palmele de masă, se ridică și ceru din nou cuvântul.

– Dați-i bătaie, domnișoară Castellano! îi spuse judecătorul.

– Domnișoară Parrish, îi iubește dr. Martin atât de mult pe copii încât să ucidă pentru ei?

– Obiectez, sări Hoffman. Dirijează răspunsul. Invită la speculații.

– Se susține.

– Retrag întrebarea, spuse Yuki. Am terminat, domnule judecător.

– Oricine ar face-o, zise bucătăreasa.

– Vă mulțumesc, domnișoară Parrish. Puteți pleca, zise judecătorul.

– Oricine ar ucide pentru copiii lui, mormăi bucătăreasa destul de tare în timp ce se ridica de pe scaun. E o lege a naturii.

Hoffman se ridică să obiecteze, dar judecătorul îl opri:

– Am înțeles, domnule Hoffman. Domnișoară Parrish, ați depus mărturie sub jurământ. Ați terminat. Juriul nu va ține cont de ce ați spus după ce v-ați încheiat mărturia.

– Nimeni nu-mi închide gura, rosti bucătăreasa în timp ce se mișca greoi prin sală. *Oricine* ar ucide pentru copiii lui.

Capitolul 36

Cindy se holba la monitorul computerului ei, mult prea conștientă că secundele se scurgeau cu viteză pe ceasul afișat în colțul din stânga jos și termenul-limită – ora patru – se apropia cu pași repezi.

Of, Doamne, se împotmolise rău!

După ce ieri reușise să respecte ora fatidică, azi n-avea nici cea mai mică idee cum să pună cap la cap datele despre toată această poveste. Discuțiile cu victimele violului îi frângeau inima și erau cu adevărat teribile, vii în mintea ei, dar nu putea să vină cu numele niciunui martor, nu putea să citeze asistentele medicale și nici n-avea „o sursă apropiată de poliție" fiindcă polițiștii nu fuseseră încă solicitați să se ocupe de acel caz.

Cindy întorsese faptele și pe față și pe dos până ajunsese la esența lor.

Atacurile avuseseră loc asupra unor femei care locuiau și munceau în trei locuri diferite din oraș. Femeile nu erau de un singur fel. Aveau vârste, ocupații și etnii diferite. Nu semănau deloc. Și ce era cel mai rău: Cindy urma să vâre o spaimă de moarte în cititoarele ei cu această poveste și n-avea nici cea mai mică idee cum se puteau ele apăra de acest violator.

Cindy își reciti notițele luate în timpul discuției de dimineață cu ultima dintre victime, Inez Fleming. La fel ca Laura Rizzo și Anne Bennett, Inez Fleming se trezise aproape de locuința proprie după un leșin de mai multe ore. În acea perioadă

fusese violată, reîmbrăcată cu neîndemânare în propriile haine și aruncată-n stradă.

Fleming fusese examinată la ora nouă dimineața de un doctor de la St. Francis. Asistenta-șefă o sunase pe Joyce Miller să-i spună că aveau acolo victima unui viol asemenea celor internate în spitalul Metro la începutul săptămânii.

Joyce o sunase pe Cindy. Și Cindy se dusese să o vadă pe Fleming.

Primul lucru remarcat de Cindy la Inez Fleming era că femeia nu arăta deloc ca o slăbănoagă. Cântărind circa o sută de kilograme, Inez lucra ca suplinitor la o școală de stat de pe Mission. Era isteață și, spre deosebire de primele două victime, căsătorită.

Inez îi spuse lui Cindy că-și amintește că a auzit ceva ca prin vis. Ceva de genul „o zi mare". Ce-ar putea fi asta?

Cindy ar fi vrut și ea să știe.

Era la fel ca în cazul celorlalte femei, care își aminteau numai frânturi. La fel ca Laura și Anne, nici Inez n-ar fi putut spune că-și aducea ceva aminte. Putea să fi fost ceva imaginat sau ceva ce auzise în timp ce zăcea pe alee.

Soțul lui Inez Fleming tocmai sosise însă și îi ceruse nevestei sale să nu mai discute cu presa și acum, șase ore mai târziu, Cindy se simțea ca înghițită de nisipuri mișcătoare în timp ce auzea ticăitul nemilos al ceasului.

Capitolul 37

Cindy își îndoi degetele și încercă un titlu: „Violator droghează și aruncă victimele în stradă". Tocmai bătea la calculator subtitlul – „Trei femei au relatat c-au fost violate și drogate după ce și-au revenit din leșin" – când îi sună telefonul. Se uită să vadă cine o căuta.

Era Richie.

Să vorbească sau să-l lase să se conecteze la mesageria vocală? Era 3.23. Nu mai avea timp să stea de vorbă cu el. Nu acum. Era singurul subiect pe care-l avea și trebuia să scrie articolul.

La al treilea apel, apucă telefonul.

– Pot să te sun eu, Rich? Am un termen.

– Numai o secundă, zise el pe un ton jucăuș. E o persoană importantă pe care aș vrea s-o întâlnești.

Cindy râse, se roti cu scaunul ca să nu mai vadă ceasul. Serios?

– Cine e această persoană atât de importantă?

– Nu-ți spun. Nu acum.

– Și dacă nu-i oficial? îl întrebă Cindy.

– Îmi place stilul tău, Cin, totuși va trebui să aștepți.

– Ești un fraier. Unde te afli acum?

– Pe stradă în fața la Mark Hopkins, așteptând-o pe Lindsay. Ea e sus cu familia Richardson. Trebuie să coboare într-o secundă.

Cindy și-l imagină pe Richie rezemat de automobilul fără însemne, purtând ceva albastru, așa cum obișnuia, și cu părul castaniu deschis răvășit pe frunte.

– Vreo știre despre bebeluș? îl întrebă ea.

– Nimic. Am măturat kilometru după kilometru și n-am descoperit absolut nimic, răspunse el. Lindsay o ia personal.

– Și noi, nu? zise Cindy.

– Ai dreptate, replică Rich. Când ajungi acasă, pune pe tine ceva elegant. Vin să te iau... Cin, trebuie să te las. Ne vedem mai târziu.

– Stai! La ce oră?

– Șapte, bine?

– Perfect.

Cindy își așternu articolul rapid și cu multă încredere în sine, felul obișnuit când n-avea timp de pierdut. Se uită la ceasul de pe monitor și văzu că avea timp să-l și stilizeze puțin. Ceasul arăta 3.59 când apăsă butonul *send*. Își scutură mâinile și se lăsă pe spate în scaun. Articolul scris de ea urma să fie publicat în ziarul de a doua zi.

Va fi citit de polițiști și posibil și de violator.

Și ce se va întâmpla în continuare?

Capitolul 38

Cindy își aruncă pantofii din picioare în holul mic de la intrare și, în drum spre dormitor, își scoase hainele de pe ea; le aruncă pe pat și intră sub duș. O ținută „elegantă" îi spusese Rich. Nu-i putea ghici intențiile. Unde se vor duce și cine era acea persoană importantă pe care o va întâlni.

Apa de la duș era fierbinte și simțea că-i insuflă energie. Cindy rămase acolo cu ochii închiși, lăsând-o să i se scurgă pe cap. Stătea nemișcată, dar mintea îi zuruia ca o morișcă.

Se gândea la Richie... cum reușise noul partener al lui Lindsay, când îl văzuse prima oară, să-i dea întreaga lume peste cap plus alte câteva planete din jur. Da, era un tip superb și îi mulțumea Domnului că nu-și pierduse de tot capul reușind să își dea seama că Rich Conklin nu numai că arăta trăsnet, dar sub acel aspect fain mai ascundea ceva. Era un om bun. Era inteligent. Purta conversații plăcute. Era protector. Era bărbatul la care visase dintotdeauna. Fără nicio tăgadă. Mai mult, se părea că era și el nebun după ea.

Trebuia să admită că, la început, fusese îngrijorată că Rich ar fi putut să fie amorezat de Lindsay. Păreau că produc un scurtcircuit când erau alături unul de altul. Deși, când îi întrebase, ambii negaseră vehement: „Nu, nu, nu! Suntem numai coechipieri".

Acum, când ea și Richie locuiau împreună, un singur lucru o mai obseda... ca seara să-l vadă nevătămat acasă.

Cindy ieși de sub duș, își uscă părul și își trase pe ea o rochie neagră, strâmtă, marca Nicole Miller, cu un decolteu adânc, pe care Rich n-o mai văzuse niciodată. În timp ce-și atârna umerașul gol în dressingul comun își aduse aminte unde locuise ea înainte să se mute cu Richie.

Vechiul ei apartament era situat într-un bloc pe linia de hotar dintre două cartiere – unul înfloritor, celălalt la marginea iadului. Cedase atunci în fața agentului imobiliar, care nu mai contenea cu laudele, pentru că realmente îi plăceau camerele deschise, însorite, din Blakely Arms. Pe urmă decesele accidentale din acea clădire se dovediseră asasinate.

Ea și cu Rich deveniseră prieteni când locuia în acea clădire și scria articole despre respectivele omoruri. Rich și Lindsay le anchetau. Mai târziu, când se îndrăgostiseră unul de celălalt îi spusese că ar fi dorit ca ea să se ocupe de orice alt subiect în afara crimelor.

Uneori își dorea și ea același lucru.

Deși de cele mai multe ori era recunoscătoare pentru jobul pe care-l avea la *Chronicle*. Faptul că scria și, uneori, se confrunta cu niște criminali atât de periculoși încât, de groază, i se făcea părul măciucă în cap o făcuse să aibă mai multă încredere în propriile forțe și să devină o ziaristă mai bună.

Cindy își prinse la gât colierul din mici cristale strălucitoare și o clamă cu ștrasuri colorate în păr. Pe urmă deschise canalul de știri. Transmitea un interviu. Un reporter de la KWTV discuta cu o femeie a cărei față fusese ecranată ca să-i protejeze identitatea, dar Cindy o recunoscu.

Era victima violată pe care o întâlnise de dimineață.

Inez Fleming.

– Tot ce-mi amintesc e c-am plecat de la locul de muncă aseară, spunea Fleming. Un lucrător de la salubritate m-a trezit dimineața devreme pe o alee de lângă locuința mea. Aveam toate lucrurile cu mine. Portofel etc. Posibil cine m-a

drogat și m-a abuzat s-a uitat în portmoneu și a aflat unde locuiam. Sau poate că e cineva cunoscut. Vreau să le spun tuturor femeilor să n-aibă încredere în nimeni.

Cindy butonă telecomanda, deschise DVR-ul și urmări interviul din nou.

Altcineva dăduse lovitura.

Întreaga poveste ieșise la iveală, totuși misterul continua. Cine făcuse asta? Ce se întâmplase? De ce erau țintite acele victime? Era ceva personal sau la întâmplare? Și cât de multe femei vor mai fi violate de acest infractor înainte de a fi prins?

Dar îi era foarte clar că se va ține de acest subiect până la sfârșit.

Auzi telefonul sunând lângă pat și ridică grăbită receptorul.

– Richie?

– Coboară, iubito! Și așteaptă-te la ceva ce nu-ți trece prin minte. Mda, cam asta am avut de spus. Fii pregătită pentru *orice* e posibil.

Capitolul 39

Bărbatul cu care își dăduse întâlnire Yuki era așezat alături de ea într-un separeu din Renegade, un restaurant elegant de pe malul oceanului, din SoMA, cu vedere spre Bay Bridge. O cascadă se revărsa pe un întreg perete acoperit cu plăci de cupru din spatele lui. Piciorul lui era lipit de-al ei, părul decolorat de soare pieptănat pe spate și tuns drept i se revărsa peste guler și el îi povestea despre ultima lui misiune la Miami.

Yuki era fermecată de sunetul vocii lui.

– Tipul a ieșit dintr-o bancă în goana mare cu dinamita înfășurată pe piept și o geantă de piele moale pe umăr. A urcat în automobil, a apăsat pe accelerator și, buf, a lovit vehiculul din fața lui.

– Oo, nu! Nu pot să cred așa ceva! exclamă Yuki.

– Mda, așa a făcut! îi spuse Jackson Brady. A lovit Chevy-ul de fundul Hondei. Pe urmă a dat înapoi și a șters-o ca din pușcă – tipul din Honda a sunat la poliție. Omul îi văzuse bine chipul domnului Dinamită și o parte din plăcuța de înmatriculare a Chevroletului.

– Tare! O direcție bună!

– Între timp, funcționarul băncii a dat alarma și o coloană de mașini de poliție a luat-o la goană după Chevy, descoperindu-l abandonat într-un canal de la marginea drumului. Așa-numita dinamită se afla pe scaunul din față, de fapt niște dibluri și sârme vopsite. Oricum, omul șterpelise patru miare

și ei aveau numărul de înmatriculare, adresa lui și așa mai departe. Un mandat de arestare a fost emis pe numele lui, Timberland Carson, pentru atac armat într-un magazin universal.

Brady se opri și sorbi o gură de bere.

– Zi mai departe! îl îndemnă Yuki.

Sorbi și ea din băutura ei. Numai puțin. Era delicioasă, dar nu dorea să se îmbete chiar de la a doua întâlnire în decurs de o săptămână cu Jackson Brady.

– Așa că m-am ocupat eu de caz fiindcă tâlhăria de la magazin cădea în sarcina mea, continuă Jackson. Ne-am dus la apartamentul lui Carson, am bușit tare-n ușă, continuă Jackson lovind demonstrativ aerul cu pumnii. „Miami PD! Deschide, domnule Carson!"

Carson a deschis ușa: „Ah, mi-ați găsit deja mașina? Tocmai mă pregăteam să anunț că a fost furată."

Brady pufni în râs și Yuki îl urmă. Brady povestea cu mult haz și putea imita perfect vocile. Puteai să mori de râs.
Brady continuă:

– Între timp am zărit cheile mașinii cu marcajul unui Chevy atârnând de-un cârlig de lângă ușă. L-am întrebat: Mai e cineva pe-aici, domnule Carson?

Nu, mi-a răspuns el și am intrat în casă. Ne-a lăsat, fiindcă se socotea o victimă. Altcineva îi ușchise mașina, nu? Așa că partenerul meu i-a ordonat lui Carson să treacă la zid și i-a zis: Ești arestat pentru atacul din magazin. În timp ce-i prindea cătușele lui Carson, am aruncat o privire-n jur în căutarea unui sac plin cu numerar. Nimic la vedere, doar că broasca de la ușa dormitorului era sfărâmată, povesti Brady mai departe.

Am împins cu umărul în ea și colocatarul – care se presupunea că nu era acolo – a zbughit-o din pat și s-a ascuns în spațiul dintre saltea și perete.

– *Hello!*

– Mda! Aha, amice – și pe pat o valiză plină de arme – pușți și cuțite ca pe-o tarabă din piața de vechituri.

– Și ți-ai scos revolverul? îl întrebă Yuki.

– Mda, l-am îndreptat spre pat urlând: „Ieși afară cu mâinile-n sus! Știi formula. Să nu faci vreo prostie." Și tipul a sărit în sus cu o pușcă semiautomată în mâini și a început să zbiere: „Te omor! Poate pe amândoi. Sau mă lăsați să plec."

Am urlat și eu la el: „Lasă arma-n jos, pune-o jos imediat!" Dar idiotul a tras, gloanțele au trecut prin ușă și, în secunda dinaintea focului meu de răspuns, l-au nimerit pe Carson în ureche.

– Ce mai porcărie! Așa c-ai tras în el? îl întrebă Yuki.

Brady răspunse:

– Mda! Perfect adevărat! A trebuit s-o fac.

– Deci doi tipi morți.

– Ee..., ia uite la mine ce fac, te-ndes cu povești despre atacuri armate.

– Îmi place să ascult poveștile tale despre atacuri armate, replică Yuki.

– Aha! exclamă Brady. Fiindcă se spune că exact ce-ți place mai mult la o persoană, când te întâlnești prima dată cu ea, e lucrul care-ți va displăcea cel mai tare mai târziu.

Yuki râse.

– Nu mi-e teamă, zise ea, pe urmă adăugă: De fapt voiai să-mi spui c-ai ucis un om. De ce?

Brady încuviință din cap cu mâinile încleștate pe masă:

– În momentul în care am terminat cu tot acest rahat am vrut să plec din Miami. Am vrut să știi asta. Sunt aici și vreau să rămân.

Apăru chelnerul să-i anunțe că masa era gata.

Yuki merse după chelner pe scări în sus, spre mezanin, care oferea panorama luminilor de pe pod, promenada de dedesubt

și *Cupid's Span*, o sculptură imensă înfățișând o săgeată înfiptă în pământ.

Era conștientă de prezența lui Brady în spatele ei și-i plăcea să știe că e acolo.

Deși o rodea și o undă de îngrijorare. Nu că Brady ucisese un om, ci pentru că va trebui să-i spună lui Lindsay că se întâlnea cu șeful ei.

Capitolul 40

Cindy se uită pe fereastra dinspre Kirkham Street și văzu o limuzină elegantă virând în dreptul blocului. Trase în fața clădirii modeste cu trei etaje în care locuia ea cu Richie.

Nu existau celebrități sau oameni bogați în clădire, așa că se gândi că mișcarea asta s-ar putea dovedi a fi ceva interesant. Șoferul coborî și se îndreptă spre ușa de la intrare.

Soneria bâzâi în hol.

Lui Cindy îi trecu prin cap în drum spre interfon: a greșit numărul.

– Alo?

– Domnișoară Thomas. Vă așteaptă limuzina.

– Limuzina *mea*?

– Sunteți Cindy Thomas?

– Cobor imediat, spuse ea.

Cindy își trase pe ea cel mai bun pardesiu dintr-o stofă neagră de cașmir cu nasturi antici și valoroși. Încuie, coborî în goană scările, toate cele trei etaje plus treptele de la intrare și ieși în stradă. Richie stătea alături de limuzină cu un buchet mare de trandafiri roșii în mână.

Purtând un costum.

Albastru, desigur, culoarea preferată a lui Rich, asortat cu o cămașă albă, scrobită și o cravată cu dungi argintii și bleu. Lui Cindy îi luă o secundă ca să aprecieze tot ansamblul și ei

bine, da, acesta era Richard Conklin la patru ace, cu un aer triumfal pe față.

Nu era ziua ei de naștere. Nici a lui. Cine oare era acea persoană despre care îi spusese că dorea s-o vadă?

– Dumnezeule, arăți minunat! îi zise Rich când Cindy se apropie suficient de mult încât să vadă că era proaspăt ras.

– Mi-ai luat-o înainte. Exact asta voiam să-ți spun eu, replică ea.

Se aruncă în brațele lui Rich și se sărutară iar și iar înainte ca el să se desprindă râzând. Îi spuse:

– Pot să te invit într-un loc al nostru privat?

– Unde mergem? îl întrebă după ce se așezară pe bancheta din spate a limuzinei, cu picioarele lungite peste ale lui. Cine-i persoana asta misterioasă? Te rog să-mi spui imediat!

– Nu-ți spun.

Cindy îl plesni ușor peste mână în timp ce limuzina își urma traseul din Golden Gate Park spre Oak Street, de-a lungul fâșiei strâmte, acoperite cu arbori și apoi prin Van Ness, dincolo de primărie spre California.

– Din când în când încerc să-ți mai ascund câte ceva, zise Rich.

Cindy izbucni în râs:

– Ei bine, m-ai dat gata, inspectore. Nu pot ghici nimic.

Și continuă să nu bănuiască nimic până când limuzina trase în fața Catedralei Grace și se opri.

Catedrala Grace e o extraordinară construcție în stil gotic, cu o lungă istorie care începe dincolo de cutremurul și incendiul din 1906, trece prin reconstrucție și ajunge în prezent.

Biserica era la scurtă distanță de fosta locuință a lui Richie și ea trecuse de multe ori prin fața clădirii, întotdeauna emoționată de priveliștea copleșitoare oferită de arcade și de turnuri, ca și de Ușile paradisului de Ghiberti, copii inspirate din Vechiul Testament ale originalelor aurite de la Florența.

Când vezi această catedrală nu se poate să nu te gândești la Dumnezeu.

Cindy nici măcar nu știa dacă era credincioasă, dar catedrala era plină de însemnătate chiar și pentru atei. Nu numai că era un loc unde oamenii își manifestau credința, dar ea întruchipa o istorie a timpului și trecerea mai multor generații, de la naștere până la moarte, a unor familii întregi.

Cindy rămăsese fără grai și tremurând în timp ce ea și Rich urcau treptele, apoi treceau prin ușile deschise și labirintul de piatră inscripționată cu o lățime de peste zece metri.

Pe când intrau în naos, ochii lui Cindy fură atrași în sus de vederea vitraliilor și apoi de picturile murale înșirate până la altar.

Cindy era uluită.

Nu ghicea nimic, deși era clar că urma să se petreacă *ceva* spectaculos.

Capitolul 41

Inima lui Rich bătea să-i spargă pieptul în timp ce păşea alături de Cindy pe culoarul central al Catedralei Grace, cuprins de veneraţie la fel ca întotdeauna când se uita la tavanul arcuit, monumental şi la crucea aurită din spatele altarului.

Cindy îl strângea atât de tare de mână că-i oprise circulaţia, în timp ce îi cerceta faţa, încercând să descopere ceva, rămasă pentru prima dată fără grai.

Începu să îngaime:

– Ce se în...? însă laba piciorului i se răsuci şi tocurile ei înalte zburaseră de sub ea.

Rich o ţinu de cot cu o mână şi cu cealaltă de talie. O prinse în zbor şi-i zâmbi. Simţi un hohot de râs croindu-şi drumul în afară.

– Nu pot să te duc nicăieri, îi spuse el.

– Clar că nu, replică ea.

Altarul părea la o milă distanţă, flancat de sute de şiruri de strane, majoritatea goale. Rich îşi simţi inima sărindu-i afară din piept. Gura i se uscase. Şi niciodată nu se simţise atât de sigur de ceva în toată viaţa lui.

Imagini cu Cindy îi galopau prin minte: prima dată când o văzuse cu Lindsay, toată numai ochi mari şi mii de întrebări, felul în care dinţii din faţă uşor încălecaţi îi făceau zâmbetul şi mai dulce, o sursă nesfârşită de încântare pentru el. Şi felul în

care arăta acum, fața ei dragă înconjurată de tot valul acela de bucle blonde.

Cindy a lui. Femeia pe care o cunoștea atât de bine.

Ca fulgerul îi trecu prin fața ochilor perioada când ea fusese cel de-al treilea polițist din echipa lor, în timp ce el și Lindsay anchetau un șir de asasinate din blocul în care locuia Cindy.

Aflase multe despre ea atunci.

Cât de neclintită era față în față cu pericolul. Cât de tare se străduia să răzbată prin situații grele pentru ea. O admira atât de mult pentru aceste calități.

Aceleași care îi stârneau și griji.

Și în cele din urmă ajunseră la altar.

Diaconul le zâmbi, aproape să le facă semn cu ochiul și apoi dispăru în umbre lăsându-i singuri.

– Cu cine ne întâlnim aici? îl întrebă Cindy în șoaptă.

– Eu sper cu viitorul tău soț, Cin. Ce-ai zice să ne căsătorim chiar acum?

– E asta o cerere, Richie?

Richie se lăsă într-un genunchi. Rosti solemn:

– Cindy! De nimic nu sunt mai sigur decât de faptul că ești iubirea vieții mele. Vreau să-mi petrec tot restul vieții alături de tine și să te iubesc încă și mai tare decât acum. Vrei să fii soția mea?

Scoase din buzunar o cutiuță învelită în catifea și îi deschise capacul. Inelul de logodnă al mamei lui, cu un diamant, se afla în interior. I-l întinse, spunând:

– Cândva îl vei dărui și tu unei doamne foarte speciale.

Cindy se uită uimită la inel, apoi în ochii lui.

– Cred că așa voi face, zise ea.

Râse și-i întinse inelarul cu mâna tremurând atât de tare încât pentru Rich fu o adevărată victorie să reușească să i-l pună.

– Primul nostru obstacol depășit, zise el.

– Cum de poți fii atât de caraghios? îl întrebă ea, trăgându-l în sus în picioare, aruncându-i-se în brațele puternice și șoptindu-i la ureche: Ascultă. Am încheiat contractul și e oficial. Te iubesc până moartea ne va despărți. E o onoare să fiu soția ta.

Conklin o întrebă pe viitoarea sa mireasă:

– Erai pregătită, nu-i așa?

– Poate că da, răspunse Cindy. Pentru că astea sunt sentimentele mele față de tine, Richie.

– Îți mulțumesc pentru că ai zis da, replică el, ridicând-o în brațe. Se sărutară și cutiuța de catifea căzu pe podeaua de marmură. Credincioșii din primele rânduri îi aplaudară, un sunet slab ca ecoul unor aripi de porumbei fluturând pe deasupra capetelor lor.

Capitolul 42

Joe se afla într-o misiune, inspectând portul L.A. și nu știa când putea ajunge acasă.

Eu și Martha eram în pas alergător pe Lake Street dinspre Temple Emanu-El până la Sea Cliff și înapoi, cu ochii scotocind toate sedanurile negre, parcate. Tot timpul mă gândeam la bebelușul lui Avis Richardson. Nu mă puteam opri și după câțiva kilometri petrecuți verificând automobilele și bătând pavajul cu adidașii mă simțeam sfârșită.

Era întuneric în apartamentul nostru când am intrat de-abia suflând și fleașcă de transpirație.

Am aprins câteva lumini, am făcut un duș, mi-am turnat un pahar de Chardonnay și pe urmă m-am pus pe treabă în bucătărie. Am desfăcut o conservă cu carne de vacă pentru Martha, i-am umplut bolul cu apă și am deschis televizorul. Chris Matthews ajunsese la segmentul politic din show-ul său pe când eu încălzeam jambalaya[1] pe care Joe o gătise cu câteva zile în urmă. Deodată am auzit telefonul cum sună.

Ce să zic, telefonă sună mereu.

În urmă cu o lună luasem hotărârea să nu mai răspund la telefon – nici la cel fix, nici la celular. Din cauza asta pierdusem un apel care ar fi putut să-mi schimbe tot cursul vieții.

---

[1] O mâncare tradițională a băștinașilor din insulele Caraibe, cu ingrediente ca pui și cârnați (n.tr.)

Mă sunase Jacobi – de fapt, de patru ori – să-mi ofere jobul de locotenent lăsat vacant de el după ce fusese avansat căpitan. Când am vorbit în sfârșit cu el, jobul îi fusese deja oferit lui Brady. M-am gândit totuși că fusese un semn că Brady trebuia să ocupe acel scaun.

În final a fost bine în ce mă privește. Îmi place munca de inspector în secția de Omucideri. Era epuizant și nu puteai niciodată să te relaxezi, nici măcar noaptea, dar la fel ca pentru taică-meu, înaintea mea, și eu aveam chemarea să fac ordine pe străzi.

Jackson Brady, pe de altă parte, era ambițios. Avea faima că e un polițist capabil și eram sigură că SFPD se putea baza pe el.

Făcusem bine când dădusem înapoi, totuși acum eram ceva mai atentă când trebuia să răspund la telefon.

Cel fără fir din bucătărie suna deja a treia oară. M-am uitat să văd cine e. Era Cindy, așa c-am ridicat receptorul.

– *Mă mărit*, țipă Cindy în timpanul meu.

– Ce? Ce-ai zis?

– Ne *căsătorim*. Richie și cu mine. Tocmai *m-a cerut*.

– O, Doamne! Dar e *fantastic*, i-am spus prinsă într-o stare conflictuală, între un „Bravo! Ura!" și teama că Cindy va putea acum smulge mai multe informații neoficiale în fiecare seară de la partenerul meu.

În plus, îmi plăcea să știu că ocup numărul unu în funcțiile rapide ale telefonului lui Richie.

În scurt timp gândurile egoiste mi s-au șters din cap în timp ce Cindy bolborosea fericită în receptor, povestindu-mi despre cererea lui Richie, în genunchi în Grace Cathedral, inelul cu diamant și fericirea pe care nu mai putea s-o țină-n frâu.

– Cin, e minunat! Vreau să-l felicit și pe Rich.

– Rich discută cu tatăl lui. Îi spun să-ți dea un telefon. Oo, mă sună cineva, zise ea. Maică-mea, după ce am anunțat-o.

– Dă-i bătaie, Cindy! Sunt atât de fericită pentru voi!

Am schimbat canalul, urmărind un meci în care echipa locală o snopea pe cea a vizitatorilor în timp ce-mi ronțăiam masa de seară. Pe urmă telefonul a sunat din nou.

Era Yuki. Ce mai era *acum*?

– Linds, te prind într-un moment delicat?

Yuki se purtase distant cu mine după ce-i spusesem despre discuția cu doamna Martin în urmă cu două zile. Speram că poate acest telefon va readuce lucrurile la normal.

– E-n regulă, i-am zis. E OK.

– Am vrut să-ți spun ceva ieri, dar n-am reușit. Nu știu cum vei lua cele ce-ți voi spune, Linds.

– Yuki, nu există niciun lucru pe care să nu poți să mi-l spui, am replicat.

– Bine. Hmm. E despre Brady.

– Și ce-i cu el?

– M-a invitat la masă. Am cinat de două ori cu el. A mers totul bine. Așa că, hmm... am început o relație.

Ce să zic, mi s-a oprit respirația și țineam receptorul strâns la ureche, așteptând să mai cadă o bombă.

– Linds?

– *Jackson* Brady? Faci mișto de mine. Zi-mi c-ai glumit.

– Îmi place realmente de el, Linds. Am vrut să auzi asta din gura mea.

Crezusem că Yuki îmi spunea absolut totul, dar greșisem. Știrea asta chiar m-a zgâlțâit. Și n-am știut cum să-i spun bunei mele prietene de ce eram roasă de spaimă pân' la os.

– Lindsay, spune ceva te rog!

– Nu e niciun mod să-ți zic așa ceva cu binișorul. L-am verificat pe Brady când s-a transferat la noi. E însurat, Yuki. Ți-a spus Brady că e însurat?

Partea a doua

MINCIUNI, MINCIUNI
ȘI ÎNCĂ ȘI MAI MULTE MINCIUNI

Capitolul 43

Duminica aia era toată a mea.

Am cerut ouă și crochete de cartofi la Louis', un birt soios de pe Point Lobos Avenue. E ditamai locul, cât un hambar de mare, construit în 1937 pe o stâncă cu vedere spre ocean. E adevărat că Louis' e un punct de atracție pentru turiști, dar în același timp continuă să fie și preferatul locanicilor, mai ales dimineața devreme.

Ziua de-abia începuse, așa că birtul era plin de obișnuiții casei, în majoritatea lor joggeri și plimbăreți care urmau potecile de pe coastă din Lands End, aici relaxați, citindu-și ziarele în fața tejghelei. Nimeni nu bătea la cap pe nimeni.

Am suspinat mulțumită.

Din locul pe care-l ocupam într-un separeu puteam vedea Sutro Baths, fostul complex de bazine de înot din Lands End, ca și locul unde-mi parcăsem vehiculul, în fața restaurantului și pe Martha lungită pe scaunul șoferului din Explorerul meu. Înainte să ajungem aici ne opriserăm la Crissy Field astfel ca Martha să poată alerga în voie pe plaja acoperită cu nisip și să înoate în valurile din golf.

– Atenție, farfuria frige! m-a avertizat chelnerița, așezându-mi micul dejun în față.

Mi-a reumplut cana bondoacă, maro, cu niște cafea Colombian java proaspăt măcinată.

– Mulțumesc. E perfect, i-am zis.

Tocmai când ridicam furculița la gură am auzit sunetul celularului. De ce naibii eram atât de populară? Am încercat să văd cine mă căuta, dar n-am recunoscut numele. Cine naibii mai era și W. Steihl?

Ar fi trebuit să răspund? Sau să las apelul să fie deviat spre căsuța vocală?

Am aruncat un ban în aer și l-am prins pe dosul palmei. Am tras cu ochiul.

– Boxer, am răspuns, oftând din greu în telefon.

– Sergent Boxer, sunt Wilhelmina Steihl. Willy. Ne-am întâlnit ieri la Brighton.

Acum îmi aminteam de ea. Willy Steihl era una dintre prietenele lui Avis Richardson de la școală. Avea un păr negru lucios, tuns până la umeri și ochelari cu rame de sârmă. Afișa și un ruj roșu strălucitor.

Mi-am adus aminte câte ezitări avusese când vorbise cu mine și cu Rich cu câteva zile în urmă, dar din sunetul vocii ei avea ceva urgent să-mi comunice.

– N-am putut să vă spun nimic când ați fost aici, îmi zise Willy Steihl. Colegii și-ar fi dat seama că eu eram turnătoarea.

– Hai să nu ne îngrijorăm în legătură cu asta, am liniștit-o. Și unii turnători pot fi eroi. Ai idee unde putem să-l găsim pe bebelușul lui Avis?

– Nu, nu! Nu știu asta. Eu sunt prietenă cu Larry Foster. Mi-a zis c-ar trebui să vă sun. Vă aflați lângă un computer?

– Nu, dar telefonul meu e destul de versatil. Ce-ar trebui să caut?

– Vreau să vă arăt niște fotografii. Pe Facebook. Dar nu vreau să vă spun parola mea.

Puștoaica se temea de ceva ce putea fi schimbat în doi timpi și trei mișcări, dar nu voiam s-o presez prea tare. Willy e o minoră. Putea să nu-mi spună nimic.

– Ce-ar fi să ne întâlnim în dormitorul tău? i-am propus eu.

I-am făcut semn chelneriței să-mi aducă nota de plată.

– Nu acolo! Nu vreau să mă vadă cineva că vorbesc cu dumneavoastră, zise Willy.

Mi-am înăbușit un mârâit de neplăcere și i-am spus c-o voi aștepta la intrare, în 850 Bryant, într-o oră.

– Voi fi acolo, mi-a zis Willy.

Mă va ajuta să-l găsesc pe copilașul lui Avis? Sau și asta va fi o pierdere de timp?

Am pus două bancnote, de zece și de cinci, pe nota de plată și am ieșit din Louis' fără să fi mâncat nimic.

Capitolul 44

Era aproape zece și o zi înorată. Termometrul arăta 18 grade Celsius când am coborât fereastra vreo doi centimetri pentru Martha și am tras mașina în fața Palatului Justiției.

Willy Steihl nu ajunsese încă la imensul cub de granit în care lucram eu, așa c-am așteptat-o la colț, bătând din picior și privind automobilele trecând în viteză, într-un șir neîntrerupt, chiar dacă era o zi de duminică.

Zece minute mai târziu un taxi a tras în fața mea și am deschis ușa ca să coboare puștanca Willy Steihl. Mi-a aruncat un „Bună" și, păstrând peste doi metri între noi, m-a urmat prin ușile duble de sticlă în holul pardosit cu marmură roșie al Palatului Justiției.

Willy și-a scos cingătoarea, a pus-o într-o tașcă și a trecut prin scannerul de la intrare. Eu m-am legitimat și am condus-o pe fata cu păr negru, haine negre și o expresie nepăsătoare pe față până sus, în secție, populată cu cei din tura respectivă.

L-am întrebat pe sergentul Bob Nardone dacă pot să-i folosesc biroul și el mi-a replicat înțepat:

– Cum să nu, Boxer?! Și eu ce să fac? Să lucrez pe-un computer aerian?

– Saltă-ți fundul, Nardone! Încălzește-ți cafeaua. Ia o pauză. Nu va dura mult.

M-am parcat pe scaun în fața biroului și Willy Steihl a rămas în picioare alături de mine. M-am logat cu contul meu.

Pe urmă i-am cedat locul fetei ca să poată introduce informația în computer.

S-a cocoșat peste tastatură ca să nu-i văd ID-ul și parola.

– Lăsați-mă o secundă, bine? Deschid acum folderul despre care v-am spus.

Băteam darabana în birou în timp ce Willy Steihl își mișca iute degetele pe taste. În final mi-a zis:

– Am terminat.

Am răsucit monitorul spre mine și m-am holbat la o fotografie făcută la un meci de fotbal. Puștii alergau peste tot pe teren, mingea era în aer și publicul îi încuraja de pe margine. Un eveniment sportiv tipic într-o școală.

– Vedeți? mă întrebă ea. Meciul ăsta a fost împotriva echipei „Warriors". Îl fotografiam pe Larry.

A mărit fotografia, axându-se nu pe teren, ci pe cei care urmăreau jocul. Am văzut-o pe Avis Richardson în profil, purtând niște pantaloni de pijama cadrilați Burberry și un tricou larg cu însemnele școlii, care efectiv îi ascundeau burta.

Stătea foarte aproape de un bărbat înalt, brunet și chipeș, care, din câte puteam să văd, clar nu era elev.

Willy a dat un click cu mouse-ul și a apărut o altă fotografie, pe urmă alta și la fiecare în parte folosea lupa în care o încadra pe Avis Richardson. În una dintre fotografii am văzut că Avis stătea mână-n mână cu bărbatul frumos.

– Cine-i ăsta? am întrebat-o pe Willy.

– E domnul Ritter. Predă engleza la anul al doilea, răspunse ea.

– Ce vrei să spui, Willy? Nu vreau să merg pe ghicite.

Fata se foi în scaun.

– Willy. Nu-mi irosi timpul!

Eram tentată s-o scutur bine, dar se hotărî fără să mai fie nevoie de intervenția mea.

– Toți știam că Avis și domnul Ritter erau foarte apropiați, zise ea. Ea a obținut note excelente la engleză, așa că ne-am gândit că e eleva lui favorită sau poate că erau *realmente* foarte apropiați. Înțelegeți ce vreau să spun? Pentru că Avis v-a mințit când a spus că se întâlnea cu Larry Foster.

Nu se întâlnea cu el. Eu sunt iubita lui.

Capitolul 45

Willy Steihl lăsase să cadă o bombă.

Mă făcea să cred că fusese o relație între o puștancă de cincisprezece ani și profesorul ei de engleză. Ce dracu' era asta? Coruperea și violarea unei minore, asta era, un delict care îi putea aduce domnului Ritter mulți ani de închisoare, dacă era condamnat. Și dacă fusese implicat și în moartea bebelușului? Urma să fie înfundat pe viață într-o închisoare federală.

I-am spus lui Willy:

– În afară de aceste fotografii, mai ai ceva să-mi spui? Ți-a mărturisit ceva Avis în legătură cu domnul Ritter? I-ai văzut vreodată împreună?

Willy Steihl ridică din umeri, apoi dădu din cap că nu. Arăta de parcă ar fi vrut să dispară în fundul scaunului.

– Willy, ne e de foarte mare ajutor ce-ai făcut tu și e o chestiune extrem de gravă. Ar putea domnul Ritter să fie tatăl bebelușului lui Avis?

– Nu știu. Am vrut să vedeți fotografiile și să trageți propriile concluzii, bine?

Nu era bine deloc.

– Un copilaș a *dispărut,* Willy. Încearcă să-ți imaginezi prin ce trece Avis. Prin ce trec părinții ei. Acel băiețel e total neajutorat. S-ar putea să fie singur. S-ar putea să fie pe moarte. Dacă știi ceva ce ne-ar putea ajuta să-l găsim, trebuie să-mi

spui. E obligația ta. De fapt, dacă știi ceva și nu-mi spui asta înseamnă că obstrucționezi justiția.

– N-ar fi trebuit să vin! rosti fata în negru sărind din scaun și aruncându-și tașca pe umăr. Nu mai știu nimic altceva. Trebuie să ies de-aici.

Nu fusesem prea subtilă. O bombardasem pe fată cu amenințări și acum era sătulă de asta. Mi-am dorit a mia oară să fi avut și eu măcar zece la sută din tactul de care dădea dovadă Conklin. M-am oferit s-o conduc pe Willy înapoi la școală, dar mi-a retezat-o scurt:

– Iau un taxi. Vă rog, nu spuneți nimic la nimeni despre mine!

– Va trebui să judec toate astea, Willy.

Mi-a aruncat o privire de parcă mă pregăteam să-mi înfig colții în gâtul ei și a ieșit ca o furtună din secție fără să-și închidă contul de Facebook.

Sergentul Nardone a apărut în zbor ca un condor. I-am zis să-și mai tragă nădragii și apoi am folosit ocazia ca să scotocesc puțin.

Am ciocănit pe tastatură, am căutat după fotografii cu Ritter și am descoperit și altele cu profesorul de engleză pe paginile lui Willy și ale amicelor ei.

Potrivit flecărerilor de pe Web și din notele scrise în spațiul virtual, Ritter era un subiect frecvent abordat de fetele din cercul lui Willy. Multe dintre ele comentau despre cât era de frumos și cum se comporta în clasă și speculau cum ar fi fost la pat.

Am dat click pe linkul spre pagina lui Avis Richardson. Mai văzusem pagina la sugestia lui Joe, dar acum căutam ceva anume. Am scrutat fotografiile în care apărea Avis strâmbându-se cu Larry Foster, altele cu amicele ei la petreceri și la evenimente sportive, dar nu era nici măcar una cu ea și cu Jordan Ritter.

Am copiat ce credeam că-mi va trebui mai târziu și am băgat totul în e-mailul meu. După aia am închis computerul și i-am dat voie lui Nardone să pună din nou stăpânire pe scaun.

– Zău așa, Nardone, ești un gentleman!

– Nu-i nevoie s-o mai spui, Boxer! Apropo, ți-am mâncat toți cronțăneii Cheetos din sertarul de jos.

– Știam asta, i-am zis, făcându-i semn spre urmele oranj lăsate pe marginea sertarului. Nardone râse:

– Hai că ești grozavă!

L-am sunat pe Richie de două ori în drum spre mașină. De ambele dăți am nimerit în căsuța vocală și în final i-am lăsat un mesaj: „Am prins un fir, Rich! Unul bun. Sună-mă!"

După, l-am sunat pe Jordan Ritter. I-am spus că lucrez la cazul răpirii lui Avis Richardson și că sper că-mi va furniza ceva date despre personalitatea ei.

Ritter a venit imediat cu o scuză:

– N-o cunosc atât de bine, dar sigur sunt bucuros să vă fiu de ajutor.

Jordan Ritter locuia la numai două cvartale distanță de Brighton Academy. Am dus-o acasă pe Martha, pe urmă am luat-o spre est, pe California spre Broderick.

Era încă devreme duminică după-masă când am parcat lângă un frumușel bloc rezidențial, pe colțul dintre Broderick și Pine. Clădirea în care locuia Ritter era de fapt un bloc de apartamente cu trei etaje în stil italian, de culoarea argilei, decorat cu alb și cu câte două coloane mărginind ferestrele boltite.

El locuia la parter.

Am sunat și mi-am rostit numele în interfon. Pașii lui Ritter se auziră tot mai tare, în timp ce se apropia de ușă.

Capitolul 46

Jordan Ritter deschise ușa apartamentului său, se sprijini cu palma de canat și, fără să se grăbească, mă măsură de sus până jos.

Și eu făceam la fel.

Ritter avea puțin peste treizeci de ani, era musculos, neras, avea o claie de păr, dinți frumoși și purta tricou și pantaloni de pijama Burberry. O văzusem pe Avis Richardson îmbrăcată la fel.

Un stil? O coincidență? Sau Avis purta pijamalele iubitului ei?

– Ce căutați? m-a întrebat el.

Ticălosul care deja mă călca pe nervi mă lua peste picior.

– Domnul Ritter? Sunt sergent Boxer, l-am mitraliat. I-am arătat insigna.

– Intrați. Doriți o cafea? Tocmai am făcut-o.

– Sigur, am răspuns, și am intrat după el în apartament.

Locul avea un aer de preîmpachetat, de parcă fusese închiriat cu mobilă cu tot sau aceasta fusese cumpărată toată într-o zi dintr-un mare magazin. L-am urmat pe Ritter prin salon, observând ziarul de duminică pe podea și două căni de cafea pe măsuța joasă din fața canapelei.

Oricine cu o diplomă online în Criminalistică pentru tâmpiți putea să-și dea seama că Ritter avea un oaspete care

dormise acolo peste noapte. Sau cine știe, era un mare șmecher și pusese în scenă o pistă falsă pentru mine.

Din bucătărie Ritter mă-ntrebă:

– Zahăr și lapte, sergent?

– Neagră e perfect.

– Cum v-am spus la telefon, zise Ritter, din nou în salon, de abia o cunosc pe Avis. E în clasa mea anul acesta, dar în afară de notele ei – care sunt excelente – nu știu prea multe despre ea.

M-am așezat pe un scaun în fața celui în care se tolănise Ritter.

– Amândoi știm că nu-i adevărat, i-am zis.

Ritter râse.

– Cum adică, mint? Asta-i bună! E o îndrăzneală cam prea mare.

– Domnule Ritter, hai să trecem la subiect, bine? Pot să te scot de aici și să-ți petreci weekendul la pârnaie. Cât de bine o cunoști pe Avis Richardson? Am martori care spun că voi doi erați foarte apropiați.

– Ei, haide! Multe fete mă plac. E un clișeu: fetele de școală se îndrăgostesc de profesorii lor. Nici măcar n-am remarcat-o pe Avis. Ăsta-i adevărul.

– Am fotografii care dovedesc că-i exact pe dos.

– Fotografii. Cu cine? O, acum îmi dau seama. Willy Steihl v-a abordat. Nici nu știi, sergent, cât de geloase pot fi aceste fete! Willy mă hărțuiește de aproape un an.

– Chiar așa?

– Da, așa e! Nu există fotografii incriminatoare cu mine și cu Avis pentru că de-abia o cunosc. Mai e și altceva?

– Da. În caz că apare bebelușul, aș vrea să dovedesc că nu-i al tău. Am scos o bucată de tifon din buzunar și i-am spus:

– Puțină salivă. Durează mai puțin de-o secundă.

– Nu pot să fac așa ceva, sergent! Vreau să spun că, dacă sunt suspectat, ar trebui mai întâi să vorbiți cu taică-meu. Numele lui e în cartea de telefon la secțiunea procurori.

– Reținfaptul că nu vrei să cooperezi. Asta-i tot acum!

– Ei bine, mersi pentru vizită, sergent!

Am pus cartea mea de vizită pe măsuță, între două căni de cafea și am ieșit din apartamentul lui Ritter. Telefonul mi-a sunat exact când îmi prindeam centura în mașina mea. Rich.

– Hei! l-am salutat.

– Hei-hei! a cântat el în telefon.

– Felicitări, partenere! i-am zis. Să nu cumva s-o dai în bară!

Mi-a mulțumit și mi-a spus că e cel mai fericit bărbat din lume. Când am putut să-i strecor câteva vorbe i-am povestit ce făcusem în dimineața aceea.

– Vrei să spui că-l bănuiești pe Ritter că a lăsat-o însărcinată pe Avis?

– Am o fotografie pe Facebook cu Avis și Ritter ținându-se de mână. Asta înseamnă că-i un mincinos, ceea ce ar putea să însemne ceva sau nimic în egală măsură. Ne vedem mâine, i-am zis.

– Poți să pariezi, a răspuns el.

Trecuse o săptămână de când Avis se urcase într-un sedan de culoare neagră sau bleumarin, condus de-un bărbat cu accent franțuzesc, fusese dusă undeva sau niciunde și născuse bebelușul pe-un câmp lângă un lac sau într-un pat la lumina unei lanterne din aluminiu.

Era un adevărat miracol dacă bebelușul ei ar mai fi în viață.

Capitolul 47

– Avis nu-i aici, mi-a spus Paul Richardson, deschizând ușa apartamentului.

M-a invitat înăuntru și mi-a oferit ceva de băut, un lucru pe care l-am refuzat. Era numai trei după-amiază, dar se clătina pe picioare în timp ce ocolea masa scundă, îndreptându-se spre un fotoliu.

– Avis a vrut să iasă să se vadă cu prietenele ei, mi-a spus Sonja. Se simțea mai bine și a zis că vrea să se recreeze puțin.

Mă întrebam dacă se dusese să se recreeze cu Jordan Ritter cu puțin înainte ca eu să ajung la ușa lui.

– Va veni să luăm cina, mă informă tatăl ei. Și mâine vrea să se ducă la școală. Cred că n-avem niciun motiv să-i interzicem asta.

– Vreo veste, sergent? Te rog, dă-mi ceva speranțe, zise Sonja Richardon.

Mama lui Avis arăta terminată și își ținea brațele înfășurate pe piept de parcă îi era teamă că se va dezintegra.

– Mai nimic de la care să putem porni, i-am răspuns. N-am găsit niciun anunț pe Prattslist care să se potrivească cu cel despre care ne-a spus fiica dumneavoastră. Nu-mi pot explica acest lucru, dumneavoastră ce credeți?

– Ea e ca orice puști. Inventează tot felul de lucruri. Nu știu dacă ar trebui s-o credeți sau nu.

– L-a menționat vreodată pe profesorul ei de engleză? Domnul Jordan Ritter.

– Dragule? i se adresă Sonja soțului ei. A menționat Avis un nume: Jordan Ritter?

Paul Richardson își dădea băutura pe gât fără să ridice ochii sau să răspundă.

– Nu cred c-am auzit-o vorbind despre el recent, deși îmi amintesc că a fost fericită să nimerească în clasa lui, zise Sonja Richardson. Știți, e și romancier. Și Avis crede că i-ar plăcea să se apuce de scris cândva. De ce întrebați despre domnul Ritter? Știe el ceva?

– A apărut în discuție numele lui. L-am întâlnit. El spune că de-abia o cunoaște pe Avis. Un lucru pe care îl susține și ea.

Sonja Richardson își tamponă colțul ochiului cu un șervețel.

– Cred c-ar trebui să ne obișnuim cu ideea că bebelușul e dispărut pentru totdeauna. Dar e greu, sergent. Nu l-am văzut niciodată. Nici măcar nu știm cu siguranță dacă e viu sau mort.

Când am ajuns acasă pe înserat, Joe era în pragul ușii. I-am zărit zâmbetul minunat de la zeci de metri distanță. Am fugit spre el, mi-am încolăcit mâinile după gâtul lui și i-am sărit în brațe cu picioarele prinse în jurul taliei. Îmbrățișarea lui Joe era cel mai cald și cel mai sigur loc din lume.

– Hai să facem un copil, i-am zis.

– Dacă asta presupune să facem sex, atunci contează pe mine, a replicat Joe.

Așa era. Și am putut conta pe el.

Capitolul 48

După ce Cindy a făcut câteva salturi aiuritoare prin birou fudulindu-se cu noul și strălucitorul ei inel de logodnă, a închis ușa și s-a pus pe treabă. Linia unu de pe telefon începu să pâlpâie și ea ridică receptorul în timp ce se loga pe blogul vânzătorilor de ponturi.

Își rosti numele și bărbatul de la celălalt capăt al firului răspunse.

– Sunt Red Sanchez.

– Ray Sanchez?

– Red. De la culoarea roșie. Cred c-am văzut ceva ce ar putea să te ajute cu povestea pe care o scrii despre tipul care abuzează femeile.

– Perfect, ascult. Ce ai de spus?

Cindy își potrivi căștile și microfonul, deschise o pagină nouă în Word și bătu Red Sanchez în colțul de sus, din stânga, alături de numărul de telefon pe care-l înregistrase când o sunase.

– Femeia aia grasă care a fost la TV?

– Știu despre cine vorbești, zise Cindy.

Sanchez se referea la Inez Fleming.

– Nu i-au arătat fața, dar am recunoscut-o oricum.

– Când ai văzut-o? îl întrebă Cindy.

– Alaltăseară. Îmi plimbam câinele pe Baker Street, aproape de colțul cu Clay. Sadie e bătrână. Dacă n-o scot afară, schelălăie, face pe covor și pe nevastă-mea o apucă toți dracii...

– Domnule Sanchez!

– Zi-mi Red.

– Red, când ai văzut-o pe femeia despre care crezi că s-ar putea să fie cea intervievată la TV, ce făcea ea?

– Nu făcea nimic. Femeia era leșinată. Adică B-L-A-N-Ă. Am crezut că-i beată. Poate că *era* beată. Șoferul se străduia s-o țină-n sus, dar mai mult o târa spre un bloc cu apartamente. Uite. Am adresa. Nu-i departe de unde stau eu.

Sanchez îi dădu numărul unei case de pe Baker Street. Era la câteva numere distanță de adresa locuinței lui Inez Fleming, aceasta trezindu-se după dispariție pe-o alee din apropiere. Cindy tastă numărul casei pe computer.

– Red, ce vrei să spui cu „șoferul"? Șofer pe ce?

– Îmi pare rău. Credeam că ți-am spus că era un taxi. Unul din acelea tip furgonetă.

– Ce culoare avea taxiul? îl întrebă ea. Avea vreo urmă sau semn sau poate c-ai văzut un număr de telefon afișat pe ușa lui?

Sanchez răspunse:

– Era un taxi furgonetă de culoare galbenă. Cred c-am văzut ceva, ca o reclamă pe spatele lui. A unui film. Îmi scapă numele. Voi încerca să-mi amintesc.

– Și ce poți spune despre șofer? Ai putut să-l vezi mai bine?

– Nu. Puneam ziarul jos pentru Sadie. L-am zărit numai, avea părul negru, cred. Îhî, știu că nu-i mare brânză. Oricum, omul ăla o trăgea pe femeia asta pe caldarâm. Mă gândeam: omule, cât e de beată! și, în timp ce câinele își termina treaba, ambii dispăruseră.

Cindy îi mulțumi lui Sanchez și-i ceru s-o sune din nou dacă reușea să-și mai amintească ceva. Pe urmă îl apelă pe Richie.

– Iubitule? Cred c-am prins o pistă în cazul violatorului în serie.

Capitolul 49

Yuki și Nick Gaines ieșeau din biroul ei, îndreptându-se spre sala de judecată în acea dimineață de luni, cu o jumătate de oră mai devreme, la insistențele lui Yuki.

Nick o măsură pe Yuki din cap până în picioare și constată:

– Ai un aer diferit în dimineața asta.

– Ce vrei să zici?

– Zâmbești, replică el.

– Vrei să zici că nu zâmbesc în general?

– Nu zâmbești când mergem spre sala de judecată. Ha! Știu de ce! Ai făcut sex, nu? Mă holbez acum la flacăra de după marea trosneală, corect?

Yuki izbucni în râs.

– Nu. Mai tacă-ți gura! Am mâncat o gogoașă și sunt pe un vârf glicemic, iar tu nu ești vreun mentalist[1]. Sper ca Angela Walker să-și arate fața. Ce crezi? Ți se pare că depoziția ei e solidă?

– Arăta doritoare s-o facă. Ar fi o nebunie dacă n-ar veni.

Mergeau acum pe culoarul lung, cu plăci verzi pe jos, principala cale de acces spre sălile de judecată. Dinspre tavanul acoperit cu panouri venea bâzâitul lămpilor fluorescente. Yuki ridică ostentativ bărbia ca să-i atragă atenția lui Nicky în timp

[1] Specialist în activități parapsihologice, ca telepatia și citirea gândurilor (n.tr.)

ce treceau prin fața femeii așezate pe una dintre băncile fără spătar, de lângă pereți, care vorbea cu un aprod.

Era Angela Walker, martora lor surpriză.

Walker avea patruzeci de ani, părul blond rozaliu, răsucit și prins în vârful capului. Purta un pulover albastru cobalt, cu anchior, pe sub o jachetă neagră și pantaloni croiți pe măsură.

Yuki se gândi că, dacă mărturia Angelei Walker avea să fie măcar pe jumătate la fel de bună așa precum arăta martora aceasta se va descurca de minune.

Yuki și Nick intrară în sala 3B și, în drum spre banca acuzării, îi salutară dând din cap pe Hoffman și pe adjunctul său, Kara Battinelli, una dintre acele absolvente mintoase, ieșită în urmă cu numai câțiva ani de pe băncile Facultății de Drept a Universității Berkeley California.

Battinelli îi aruncă lui Yuki o căutătură de pisică-prinsă-la-oala-cu-smântână și Yuki îi răspunse pe potrivă.

Nick propti laptopul lui și cel al lui Yuki pe masă, deschizându-le pe amândouă înaintea începerii procedurilor.

Aprodul, un bărbat chel și fără expresie pe față, într-o uniformă verde, invită curtea cu o privire mânioasă să-și înceapă ședința. Publicul se ridică, pe urmă se așează, zgomotul fojgăielii lovindu-se ca un bumerang de pereții lambrisați. Când se așternu din nou tăcerea, LaVan salută juriul.

Pe urmă zise:

– Domnișoară Castellano. E rândul dumneavoastră!

Yuki sări în picioare și ceru ca domnișoara Angela Walker să fie chemată în boxa martorilor.

Toți ochii se întoarseră spre culoar în timp ce femeia care, chiar și în ochii lui Yuki, arăta bună s-o mănânci, se îndreptă languroasă spre boxă și depuse jurământul.

Capitolul 50

– Domnișoară Walker, se adresă Yuki drăgălașei sale martore, o cunoașteți pe inculpată, dr. Candace Martin?

– N-am întâlnit-o niciodată. Dar știu cine este.

– L-ați cunoscut pe soțul ei, Dennis Martin?

– Da. Mă vedeam cu Dennis de vreo doi ani. Până cu circa o lună înaintea decesului său.

Yuki își propti bine șuvițele de păr în spatele urechilor și o întrebă pe Walker:

– Când ați spus că vă vedeați cu Dennis Martin, să înțeleg că aveați o relație sexuală cu el?

– Da. Petreceam cam două-trei nopți pe săptămână împreună.

– Știați că era căsătorit?

– Da. Da. Știam. Dar îmi spusese că mariajul său era pe făraș. Stătea cu nevastă-sa doar de dragul copiilor.

Tot ce spunea martora și modul în care o spunea erau pe placul lui Yuki. Era calmă și suna credibil și sincer.

– Domnișoară Walker, puteți spune curții de ce a încetat relația dintre dumneavoastră și domnul Martin?

– Mi-a spus că-și găsise pe altcineva și că era ceva serios. Mi-a mai zis că nu mai putea ține piept bramburelii din viața lui socială.

– Și l-ați crezut?

– O, da. Era ca un ogar. Un țap. Un șarpe. Un rechin. Un sconcs. Puteți alege orice animal și eu pot să vă spun că așa era Dennis.

– Și unde vă aflați când a fost ucis Dennis?

– La Sydney, Australia. Cât de departe de el puteam.

– Domnișoară Walker. Ați sunat acasă la familia Martin când erați în Australia?

– Urăsc că trebuie să admit asta, dar am sunat-o pe Candace. Posibil c-am pus toată șandramaua în mișcare.

– Chiar așa? Puteți să fiți mai clară?

– Aveam inima zdrobită. Voiam să mă împac cu Dennis așa c-am sunat-o pe Candace și i-am spus de legătura de doi ani dintre mine și soțul ei. Și i-am mai spus că-și găsise pe altcineva.

– Știți cu cine se vedea Dennis?

– Nu. N-aveam nici cea mai mică idee.

– Și cum a reacționat Candace Martin la telefonul dumneavoastră?

– S-a comportat foarte rece. Mi-a zis: „Ai dreptate. E un animal. Cineva ar trebui să-l doboare. S-ar putea s-o fac eu."

– Vă mulțumesc. Martora vă aparține! zise Yuki ducându-se spre banca ei.

Capitolul 51

Phil Hoffman se ridică de pe banca apărării. Arăta odihnit și stăpân pe situație, parcă desenat în costumul lui cu dungulițe fine și arborând cravata unei prestigioase facultăți.

Yuki reținu modul în care jurații îl priveau pe Phil. În mod clar lăsa o bună impresie.

– Domnișoară Walker, Candace Martin nu vă e deloc simpatică? întrebă Hoffman.

– N-aș putea spune că-mi displace. Cum am afirmat, nu ne-am întâlnit niciodată.

– Ei bine, în mod clar n-aveți nici cel mai mic respect față de ea. V-ați culcat cu soțul ei timp de doi ani, știind prea bine că acesta avea o casă, doi copii mici și o nevastă. Greșesc cumva?

– Domnule judecător, avocatul influențează răspunsul martorei.

– Se susține. Nu mai faceți asta, domnule Hoffman.

– Îmi pare rău, domnule judecător!

Hoffman își zornăi niște monede prin buzunar, se întoarse spre martoră și o întrebă:

– Aveți vreo urmă de respect față de inculpată?

– Nu cred.

Femeia se fâțâia în scaun. Își tot aranja părul.

– De fapt, continuă Hoffman, nu vă pasă dacă inculpata trăiește sau moare. Scuzați-mă, vreau să vă întreb, domnișoară Walker, vă pasă dacă doamna Martin trăiește sau moare?

– Nu, cred că nu!

– Ar fi corect din partea mea să spun că furia iadului e nimic comparativ cu cea a unei femei disprețuite?

– Domnule judecător! sări Yuki.

Hoffman zâmbi și zise:

– Nu mai am nicio întrebare pentru această martoră.

Capitolul 52

Yuki era la bar în MacBain's, când Cindy dădu buzna înăuntru, arătând de parcă îi crescuseră aripi. Era evident fericită peste poate. Yuki o îmbrățișă pe amica ei și-i zise:

– Sper ca starea care te-a cuprins să fie o boală contagioasă.

– Și eu! exclamă Cindy.

Yuki zâmbi și bătu cu palma în taburetul de alături pentru ca Cindy să se așeze. După aceea continuă:

– Povestește-mi totul despre acea cerere făcută în genunchi în fața lui Dumnezeu și a îngerilor Săi.

Cindy râse și Yuki se aplecă nerăbdătoare să afle totul, iar Cindy nu uită nici cel mai mic detaliu.

Yuki îl plăcuse întotdeauna pe Rich. Era o raritate să găsești un bărbat care să arate superb, ca un star de cinema, și să nu fie deloc un narcisist. Yuki știa că Rich era exact opusul. Cu adevărat un dulce de modă veche, un cavaler. Bărbatul perfect pentru Cindy.

Și, acum, Yuki se întâlnea tot cu un polițist.

Unul însurat.

– Hei, am vorbit numai eu, își dădu seama Cindy. Deci am început eu, așa că spune-mi acum ceva ce nu știu.

Yuki izbucni:

– Mă întâlnesc cu Jackson Brady.

– Nu. *Nu* se poate! exclamă surprinsă Cindy. Faci mișto de mine?

Yuki își roti privirea prin restaurant să fie sigură că Brady nu se strecurase înăuntru fără să știe ea.

– Jur. E adevărat!

– M-ai dat gata, rosti Cindy, șocul zugrăvit pe fața ei arătând că era cu adevărat impresionată. Spune-mi totul. Să nu uiți nici măcar un cuvânt.

Yuki râse și-i turnă amicei ei toată povestea: discuțiile cu Brady privind cazul Martin, prima lor întâlnire la First Crush, un bar și restaurant unde se servea vin rece, un nume care li se potrivea perfect. Și-i povesti lui Cindy și despre întâlnirea cu Brady vineri seara la Renegade.

– Mi-a spus niște lucruri destul de personale.

– Te-ai culcat cu el? întrebă Cindy.

– Toată lumea moare să știe ce-i cu viața mea sexuală. Mă-ntreb de ce?

– Ei bine, ai făcut-o?

– Nu. Nu, n-am făcut-o! Deși aș fi vrut.

– Când te întâlnești din nou cu el?

– Ei bine... dacă-mi amintesc corect, sâmbătă seara, răspunse Yuki cu un zâmbet sfios.

– Aha! Am senzația că se va ivi o nouă ocazie ca să vă smulgeți hainele de pe voi. Isuse! Ar fi bine să-mi povestești tot, fato! Nu glumesc! Să te-aud!

Chelnerul le aduse paharele cu băutură, așezându-le pe o masă mică în dreptul ferestrei. Imediat veni și cu farfuriile cu mâncare și le avertiză:

– Vă rog să aveți grijă! Sunt fierbinți. Doamnelor, mai vreți ceva de băut?

Yuki trecu la a doua bere, dădu deoparte inelele de ceapă de pe burgerul ei și-l tăie în jumătate.

– Cred că Brady este extraordinar de atrăgător, zise ea.

– Cine n-ar fi de acord cu asta? se miră Cindy stropindu-și cartofii prăjiți cu ketchup, ținând sticluța înclinată și bătând

tare în fundul ei. Seamănă cu Don Johnson în *Miami Vice.* Tubbs. Ba nu, Crockett.

– Există însă o problemă, rosti Yuki.

– Numai una?

– E însurat. Așa zice Lindsay.

– Stai așa! Zici că-i *însurat*? Și n-a suflat un cuvințel.

– Nu, dar o va face. Nu uita cum îmi câștig eu existența.

– Atenție, Yuki! Te-a agățat în cârlig și te-a pus la prăjit. Farfuria e încinsă.

– Și mă perpelesc în ea, zise Yuki. Chiar așa.

Termină de mâncat burgerul, se uită la ceas și-i trecu prin minte scena în care ar fi trebuit să-i ceară scuze de întârziere judecătorului LaVan.

– La naiba! Trebuie să plec.

– Plătesc eu, se oferi Cindy.

– Dar eu te-am invitat.

– Data viitoare, zise Cindy.

Yuki își presă buzele de șervetul alb, o sărută pe Cindy pe obraz și își roti inelul de logodnă cu degetul mare, de parcă își punea o dorință pe care lampa lui Aladdin putea s-o transforme în realitate. Cu râsetul lui Cindy în urechi, Yuki ieși în goană din restaurant.

Capitolul 53

Martorul lui Yuki arăta plăcut surprins să se găsească în centrul atenției.

– Domnule White, aveți o prăvălie pe a cărei firmă scrie „Lucruri la mâna a doua, dar de calitate“ de pe Pierce? îl întrebă ea.

– Da, așa e. Pe Pierce lângă Haight.

– Și ce vindeți acolo?

– Tot felul de obiecte. Tonomate. Instrumente muzicale. Discuri vechi de vinil. Fel de fel de mărunțișuri.

– Vindeți și arme?

– Da, numai rareori.

– În aprilie anul trecut ați vândut un revolver Smith and Wesson calibrul 22 domnului Dennis Martin?

– Da. Avea permis de portarmă. L-am verificat și i-am verificat și permisul de conducere. Erau ale lui.

– Domnule judecător, zise Yuki. Solicit să fie admisă această chitanță ca dovadă a vânzării revolverului Smith and Wesson, calibru 22, lui Dennis Martin.

Yuki înmânã judecătorului bonul de casă. Acesta îl dădu mai departe grefierului, care i-l arătă lui Phil Hoffman.

– Vreo obiecție, domnule Hoffman? îl întrebă LaVan.

– Niciuna.

– Proba numărul treizeci prezentată de procuratură e acceptată ca dovadă de instanță, anunță LaVan.

Yuki continuă:

– Când ați sunat la poliție, domnule White?

– Săptămâna trecută. Când am citat articolul despre acest proces în ziar. Am recunoscut fotografia domnului Martin.

– Vă mulțumesc, domnule. Martorul vă aparține, îi spuse Yuki avocatului apărării.

Hoffman se ridică și se duse spre martor, pe care-l salută.

– Domnule White, cred că seria armei vândute de dumneavoastră domnului Martin nu figurează pe chitanța dată. Aveți înregistrat transferul proprietății asupra acesteia, așa cum cere legea?

– Eu nu fac negoț cu arme. Eu am un anticariat. Am cumpărat arma ca parte a unui lot de obiecte achiționate la o licitație anul trecut.

– Așadar ați încălcat legea?

– Lucrurile stau așa cum v-am spus. Nici nu știam că o armă se află în cutia cumpărată cu treizeci de dolari. Nu sunt negustor de arme. Lucrez singur în prăvălie. Omul a intrat, a văzut arma în cutie. A mai cumpărat și un stilou. Și o carte despre electricitate din anii 1920. Toate aceste lucruri sunt suvenire. I-am dat chitanța de mână. Nu știam că mai trebuie să înregistrez ceva. Uite, am verificat și permisul de portarmă. Nu cred că mulți anticari ar fi procedat astfel.

Stephen White îi aruncă o privire lui Yuki de parcă ar fi vrut să o întrebe: „Am dat de belea cu chestia asta?“

Hoffman își continuă contrainterogatoriul.

– Deci, ca să ne fie clar, n-ați notat pe chitanță seria armei pe care i-ați vândut-o domnului Martin. Aveți acest număr de serie notat undeva?

– Mă îndoiesc foarte tare.

– Deci nu e nicio cale să aflăm dacă arma vândută lui Dennis Martin e cea folosită la uciderea sa, nu-i așa?

– N-am zis că știu asta.

– Domnule White, am terminat. Vă mulțumesc.

Judecătorul își încrucișă brațele pe pupitrul său.

– Puteți clarifica, domnișoară Castellano?

– Da, domnule judecător.

Yuki deschise dosarul din fața ei, scoase o fotografie din el și se duse spre martor. Lucrurile evoluau exact în sensul în care sperase ea.

– Domnule White. Aceasta e o fotografie a armei crimei, un Smith and Wesson 22. E acesta tipul de armă pe care l-ați vândut domnului Martin?

Da.

– Cât de multe arme de acest fel ați vândut în aprilie anul trecut?

– Numai una.

– Câte revolvere Smith and Wesson de 22 ați vândut în tot anul?

– Unul singur.

– Domnului Dennis Martin?

– Da, exact așa cum am spus. I-am scris numele pe chitanță.

– Mulțumesc, domnule White. Eu am terminat, domnule judecător.

Yuki afișă o față lipsită de expresie, în timp ce se înapoia la pupitrul procuraturii, dar în capul ei executa volte de satisfacție.

White era un martor foarte credibil. Verificase permisele de portarmă și de conducere ale lui Dennis Martin și-l identificase pe acesta în fotografie. Și, categoric, îi vânduse o armă lui Dennis Martin.

Nu se constituia ca probă, dar era o mărturie a naibii de bună.

Yuki așteptă ca Stephen White să iasă din boxa martorilor pentru a-l chema pe următorul.

Capitolul 54

Stăteam în picioare în spatele sălii de judecată care gemea de oameni, urmărind-o pe Yuki cum o chestioncază pe Sharon Carothers, CSI[1] gradul doi, care analizase urmele de pe mâinile lui Candace Martin pentru GSR la mai puțin de o jumătate de oră după ce Dennis Martin fusese doborât cu un foc de armă.

O cunoșteam pe Carothers de circa patru ani și lucraserăm împreună la douăsprezece cazuri, dar nu-mi amintesc ca ea să fi făcut vreo greșeală. Respecta întocmai regulamentul și cunoștea toate subtilitățile meseriei sale.

– Domnișoară Carothers, dumneavoastră sunteți anchetatorul penal însărcinat cu dosarul Martin?

– Da. Sunt.

– Ați cercetat mâinile doamnei Martin pentru urme de praf de pușcă la orele 6.45 în seara de 14 septembrie? o întrebă Yuki.

– Da. Testul a fost pozitiv pentru GSR.

O femeie așezată lângă perete izbucni într-un acces de tuse cu expectorație, care parcă nu se mai termina. Yuki așteptă până la ultimul scuipat, pe urmă întrebă:

---

[1] Crime Scene Investigator – anchetator penal care face cercetări la locul crimei pentru a colecta probe și a investiga circumstanțele unei morți violente care nu se datorează unor cauze naturale (n.tr.)

– Domnișoară Carothers, ați întrebat inculpata dacă a tras cu arma găsită la locul crimei?

– Da. Așa am făcut. Mi-a răspuns că da.

– Și cum a explicat ea faptul că a tras cu acea armă?

– Mi-a dat o explicație înainte ca eu să-i cercetez mâinile și una mai detaliată după aceea.

– V-a dat două explicații? întrebă Yuki, întorcând capul pentru a se uita la Candace Martin.

Dacă privirea aceea ar fi fost o armă s-ar fi auzit o bubuitură.

Mă simțeam sfâșiată în două, o bucată de partea lui Yuki, dar în același timp eram cuprinsă de milă și teamă pentru Candace Martin. Mulți dintre cunoscuții mei, a căror părere o respectam, își puseseră cariera în joc, fiind convinși că dr. Martin își ucisese soțul. Era posibil ca toți să fi greșit?

De ce aveam o presimțire că era nevinovată?

Yuki continuă:

– Vă rog să ne spuneți care au fost cele două explicații.

Carothers se uită fără să clipească spre juriu:

– Înainte să fac testul pentru GSR, dr. Martin mi-a spus că un intrus trăsese în soțul ei. După test a repetat faptul că un intrus îl împușcase pe soțul ei și a adăugat că atunci când l-a strigat pe domnul Martin, intrusul a scăpat arma și a luat-o la fugă. Mi-a mai spus că a ridicat arma și a fugit după el. Că a tras în urma lui ca să-l sperie.

M-am strecurat în tăcere afară din sala de judecată. Faza era că nu făcusem niciun progres în cazul Richardson și Brady îmi dăduse de înțeles, fără niciun echivoc, că dosarul Candace Martin era închis în ce ne privea.

Ce nu știa el era că studiasem dosarul Martin toată noaptea. Citisem toate notițele lui Paul Chi și găsisem ceva, dar

trebuia să verific. *Trebuia* să verific asta ca să nu-mi mai sune în urechi vorbele lui Candace Martin: „Nu l-am omorât eu, sergent. Te rog, ajută-mă! E în joc toată viața mea."

Capitolul 55

Descoperisem în notițele făcute de Chi faptul că Duncan și Caitlin Martin aveau un profesor de pian, care le preda lecții de două ori pe săptămână la ei acasă.

Numele lui era Bernard St. John.

Chi îl chestionase pe St. John în timpul anchetei și, potrivit notițelor sale, St. John nu știa cine ar fi putut fi ucigașul. De fapt, subliniase că nu crede că dr. Martin trăsese în soțul ei.

Chi nu-l mai chestionase din nou pe St. John, dar, pentru că profesorul de pian era atât de convins că dr. Martin era nevinovată, doream să aflu de la el cum și de ce își formase acea părere.

Apartamentul închiriat de St. John se afla într-o clădire în stil victorian dintr-un cvartal rezidențial la numărul 2400 de pe Octavia Street. Mă aștepta și, când am sunat la ușă, a deschis imediat.

L-am măsurat pe St. John din cap până-n picioare când s-a ivit în ușă.

Cam de patruzeci de ani și ceva, un metru optzeci înălțime, slab, cu părul țepos. L-am urmat în apartament. Judecând după mobilier, părea că avea o înclinație spre dramatic. Salonul avea draperii aurii cu roșu, piei artificiale de zebră pe jos și un foarte frumos pian Steinway în dreptul ferestrei ornamentate.

După ce mi-a oferit un scaun, St. John s-a așezat pe o perniță și mi-a spus că e bucuros că l-am sunat.

– Deși nu înțeleg de ce vrea poliția să vorbească acum cu mine. Nimeni nu m-a chemat ca martor.

– Nu te aflai în locuința familiei Martin în seara omorului sau greșesc?

– Nu. Nu mă aflam acolo. N-am văzut nicio armă. N-am auzit nicio amenințare, zise el ridicând din umeri.

– Din convorbirea noastră la telefon reiese că erai la curent cu anumite comportamente din acea familie pe care le consideri c-ar putea fi importante pentru proces.

– Ei bine, am observat și eu niște lucruri, sergent. Sigur că da. Începând cu momentul în care lui Candace i-a apărut un cancer la sân cu doi ani în urmă.

Nu a trebuit să-l încurajez pe St. John să-mi povestească despre ultimii săi doi ani ca angajat al familiei Martin, o poveste condimentată cu nemulțumiri și bârfe meschine. Deși faptul că-i plăcea să bârfească nu făcea din el neapărat un martor prost.

Dimpotrivă.

– Candace se purta ca o scorpie cu toată lumea când făcea chimioterapie, zise el. Mai ales cu Ellen.

– Ellen Lafferty. Dădaca copiilor.

– Corect, zise St. John. Nu știu când au început toate, dar cu peste un an în urmă Ellen mi-a mărturisit ceva. Mi-a spus că avea o relație cu Dennis.

– De ce n-ai declarat asta poliției?

– N-am crezut că-i important. Sau e?

– Nu sunt sigură. Dar vreau să știu de ce i-ai spus inspectorului Chi că nu crezi că dr. Martin era în stare să-și ucidă soțul?

– E doctoriță. Primul jurământ ca medic, să nu faci rău. Omorându-l pe Dennis ar fi făcut rău tuturor celor din casă. Și uite. Asta s-a și întâmplat.

Mi-am închis carnetul și i-am mulțumit lui St. John pentru întrevedere. În timp ce ieșeam din apartamentul lui mi-am amintit cele spuse de Phil Hoffman, și anume că informațiile lui despre Ellen Lafferty puteau face ca acuzațiile împotriva lui Candace Martin să fie retrase.

Candace speculase că soțul ei se culca cu Ellen Lafferty și acum Bernard St. John confirmase acea parte a teoriei ei.

Devenise Lafferty atât de geloasă, așa cum sugerase Candace?

Fusese Ellen Lafferty așa-numitul intrus care-l ucisese pe Dennis Martin?

Capitolul 56

Mă gândeam că Paul Chi se șifonase pentru că-i puneam sub semnul întrebării acuzația pe care mersese la sigur, de omor cu premeditare, împotriva lui Candace Martin. Dacă-i trecuse bosumflarea, cu siguranță avea să se umfle din nou după ce-i voi spune că-i cotrobăiam prin caz și că n-aveam de gând să mă dau bătută.

Era ora cinci după-amiază când i-am dus o cafea cu lapte și m-am așezat pe scaunul de vizavi de-al lui, separați de biroul său foarte ordonat din sala unității noastre.

Chi mă privi cu ochi absolut nemișcați și-mi zise:

– Tot încerci să-mi redeschizi cazul?

Am încuviințat.

– Trebuie să mă lași să-mi scot chestia asta din sistem, i-am zis. Dacă erai în locul meu, ai fi făcut la fel.

– Ce să zic, tu ești șefa!

– Îți aduci aminte de Bernard St. John? l-am întrebat.

– Profesorul de pian. Cum aș putea să-l uit pe omul ăla?

– Tocmai am vorbit cu el.

– Lindsay, nu sunt șucărit. Singura chestie e c-aș vrea să te-nțeleg mai bine. Cincizeci de omoruri pe an trec pe-aici. Găsim o soluție numai la jumătate din ele. Și asta într-un an bun. Așa că acest caz e unul pe care l-am închis deja. De ce ți-a venit neapărat de hac?

– Nu pot să-ți explic.

– Adică nu poți să-mi explici că mă jignești pe mine, pe McNeill, pe Brady, tot SFPD-ul și tot biroul procurorului? Ce ne va aduce în relația noastră cu biroul procurorului?

– Trebuie s-o fac, Paul. Dacă femeia asta, Candace Martin, e vinovată, degeaba îmi mai bag eu nasul unde nu trebuie.

– Și tu nu crezi că-i vinovată, nu?

– Nu știu.

Chi rânji. O ocazie rară. Ca o lună albastră în iunie.

– Ce-i de râs? l-am întrebat.

– Asta-mi place la tine, Lindsay. Nu renunți niciodată. Dar, știi, Brady nu prea are simțul umorului.

– Mă voi ocupa de asta când va fi cazul.

Chi ridică din umeri și mă întrebă:

– Și ce ți-a spus Bernard St. John?

– Că Dennis Martin avea o relație cu Ellen Lafferty. Lafferty i-a spus asta.

– Pfii! Ditamai motivul, sergent! Păi nu faci decât s-o învinovățești și mai tare pe dr. Martin. Candace a descoperit că bărbatul ei și-o trăgea cu dădaca, așa că l-a găurit. Un motiv tot atât de vechi ca istoria omenirii.

– Și dacă a fost exact pe dos?

– Crezi că *Lafferty* a tras?

– Ei, nu-s chiar atât de nebună, Paul. Aș vrea să vorbim despre asasinul plătit. Gregor Guzman.

Chi se mulțumi să scuture din cap și oftă.

– Lindsay, ai colții-nfipți ca un buldog. Bine, ce vrei să știi despre Gregor Guzman?

– Zi-mi tot ce știi.

Capitolul 57

În timp ce Chi tasta de zor la computer mi-a spus:

– Unsprezece lovituri sunt puse pe seama lui Guzman – adică unsprezece nerezolvate, care se potrivesc cu MO[1]-ul lui.

Mi-am tras un scaun atât de aproape de-al lui Chi că puteam să-mi văd fața reflectată în monitor.

– Are un MO foarte tare, zise Chi. Mai întâi, lucrează bine ascuns. N-a fost văzut niciodată și nu lasă urme. Doi, folosește întotdeauna un 22 și trage numai în cap. Primul glonț face treaba. Al doilea se înfige aproape în același loc ca primul. Aș zice că al doilea e ca să se asigure. Al dracului de bun țintaș.

– Dennis Martin a primit două gloanțe-n *piept*.

– Corect.

Chi mai tastă un pic pe computerul lui și pe monitor apăru o serie de fotografii cu asasinul care scăpa mereu basma curată. Prima, alb-negru, destul de ștearsă, scoasă de pe o cameră de luat vederi, cu un bărbat ieșind din Circus Circus, faimosul cazinou din Vegas.

În a doua, făcută de o cameră de supraveghere la intrarea în autostradă într-o suburbie din Bogota un bărbat chel într-un automobil.

Cea de-a treia fotografie era posibil a aceluiași bărbat îmbrăcat într-un costum negru, stând lângă un chioșc acoperit

[1] *Modus operandi* – mod de operare (n.tr.)

cu reclame și urmărind mulțimea care intra într-o clădire publică. Lincoln Center, New York, scria pe ea.

Ultima făcea toți banii.

Fusese făcută noaptea, cu un obiectiv de mare distanță, îndreptat spre locul pasagerului de lângă șofer, într-un SUV negru și era datată 1 septembrie anul trecut. Candace Martin era fotografiată în profil pe acel scaun. Părul căzut îi ascundea o mare parte din față.

Alături, pe scaunul șoferului, era bărbatul chel care se întorsese spre ea. Era dificil să-i distingi trăsăturile din cauza întunericului din interiorul vehiculului.

Cu greu puteai spune dacă bărbatul din fotografie era Gregor Guzman și, la fel, dacă femeia de pe scaunul pasagerului era Candace Martin.

– Cât de sigur ești că ăsta e Guzman? l-am întrebat pe Chi.

– Aș zice că mergem mai mult pe bâjbâite. N-avem fotografii oficiale ca să le comparăm, dar softul de recunoaștere a feței a descoperit corelații în grad de optzeci și trei la sută între cele patru poze pe care tocmai ți le-am arătat.

– Pe bune, Paul, dacă tot cazul tău atârnă de această poză din SUV, Candace Martin poate pleca liniștită.

– Procuratura a vrut s-o folosească. Arată premeditare. Lindsay, trebuie să recunosc ceva.

– Păi, sunt aici, Paul. Numai ochi și urechi.

– Cu excepția acestei fotografii de două parale cu dr. Martin, nimeni din forțele de ordine n-a mai raportat că l-ar fi văzut pe Gregor Guzman în ultimii trei ani. Cine știe dacă mai e în viață?!

Capitolul 58

Cindy se afla în intersecția bătută de vânt dintre Turk și Jones. Era aproape șase seara. În Tenderloin, un cartier nenorocit, posibil cel mai periculos din San Francisco.

Cădea o ploaie ușoară și oamenii fără adăpost își trăgeau glugile pe cap, cocoșați deasupra cărucioarelor în care-și cărau lucrurile sau așteptau ghemuiți în fața intrării hotelului Ethel, unde închiriau camere cu ora, și a barului gay dărăpănat și murdar de alături – Aunt Vicky's.

Cindy își încheie nasturii pardesiului și trase gulerul în sus, privind încremenită sediul unei companii de taxiuri, de vizavi, întins pe tot colțul de nord-est al intersecției. Cu două geamuri mari la nivelul străzii, pe fiecare pâlpâind o reclamă luminată cu neon. Pe una scria QUICK EXPRESS TAXI[1], pe cealaltă CORPORATE ACCOUNTS WELCOME[2]. Nu era nimic atrăgător pe partea aceea de fațadă.

Rich o chemase să se întâlnească cu el într-o cafenea, câteva uși mai departe, dar Cindy nu putea să-l aștepte. Îl sună pe Rich și, când ajunse la căsuța vocală, îi lăsă un mesaj, pe urmă traversă Turk, orbită de neon.

În timp ce se apropia de Quick Express, Cindy văzu intrarea pentru vehicule dinspre Turk: o deschidere mare ca o peșteră, cu o rampă ducând în jos, spre nivelurile de parcare

[1] Taxi expres rapid (n.tr.)
[2] Conturi corporative, bun venit (n.tr.)

de dedesubt. Taxiuri galbene erau aliniate la bordură. Mai mulți bărbați așteptau în ploaie fumând, trăgând câte o înghițitură de băutură din sticle dosite în pungi de hârtie maro.

Cindy se duse spre geam și zări un dispecerat în interior, foarte asemănător cu o casă de bilete într-un cinematograf, dar mai mare. Ciocăni în fereastră.

Omul din birou avea o înălțime obișnuită, cam patruzeci de ani, părul negru și fața palidă și rotundă ca o lună. Îmbrăcat cu o cămașă mototolită, în carouri și pantaloni de culoare kaki. Părea nervos în timp ce răspundea pe rând unui șir de apeluri, expediind apoi ordine tăioase printr-un microfon.

Cindy trebui să strige ca să fie auzită peste zgomotul făcut de apelurile radio.

Sunt Cindy Thomas, zise ea înspre grilaj. Sunteți proprietarul?

– Nu, sunt manager și dispecer, Al Wysocki. Ce doriți?

– Sunt reporter la *Chronicle*, răspunse ea. Își scoase legitimația de presă din poșetă și o lipi de geam.

– Și ce-i cu asta?

– Unul dintre șoferii dumneavoastră a dus pe cineva care a suferit un atac de cord. Persoana care a sunat la ziar își amintește numai că șoferul conducea un taxi furgonetă, minți Cindy.

– Ai vreun nume?

– Nu.

– Și cum arăta șoferul?

– Tot ce-și aduce omul aminte e o furgonetă cu reclama unui film.

– Ia te uită! Reclama unui film, rosti Wysocki. Uite ce-i: avem șase furgonete în flotila noastră. Trei sunt aici. Trei în cursă. Dar niciunul din șoferi nu primește comenzi. Au de cărat ce găsesc aici când le începe tura.

– Pot să mă uit oricum? Nu durează mult.

– Fă ce dracu' vrei!

Wysocki îi făcu semn lui Cindy spre garajul cu trei etaje – parter, la care se aflau ei, și două etaje subterane. Două dintre furgonete se aflau la primul nivel de jos și a treia la ultimul.

Cindy îi mulțumi omului și începu turul taxiurilor parcate în garajul întunecos și slinos, puțind a gaze de eșapament de dedesubt. Peste douăzeci de minute localizase toate cele trei furgonete, dar niciuna nu avea vreo reclamă de film pe ușile din spate.

Urcă scările spre dispecerat și-i dădu cartea de vizită managerului, cerându-i-o pe a lui.

– E OK dacă vă sun din nou?

– Fă ce vrei! zise Wysocki, înșfăcând microfonul și urlând în el o adresă pentru taximetrist.

Cindy ieși din garaj prin ușa din față, de pe Turk, și-l găsi pe Richie așteptând-o la colțul străzii.

– Era de presupus că mă vei aștepta în cafenea, zise el.

– Îmi pare rău, Rich. Am ajuns puțin mai devreme așa că m-am gândit să-ncerc să dau de-o urmă. Iubitule, adun informații. Și asta e numai o companie de taxiuri.

– O firmă de taxiuri și tu bănuiești că un taximetrist a fost ultima persoană care a văzut o femeie drogată și abuzată.

– Ce să zic, niciun taxi de aici nu seamănă cu descrierea.

– Cindy, nu-mi place să văd ce riscuri îți asumi ca să-ți scrii articolul, îi spuse Rich pe un ton sever, deschizând ușa automobilului ca ea să urce. E o alee plină de pungași. Te las acasă. Pe urmă trebuie să mă văd cu Lindsay.

Cindy se uită în sus la logodnicul ei, se săltă pe vârfuri și-i dădu un pupic.

– Richie, ești mult prea protector. Și, ia te uită, ce mai ciudățenie: chiar începe să-mi placă, spuse ea.

Capitolul 59

M-am întâlnit din nou cu Conklin în apartamentul scump, închiriat de familia Richardson la Mark Hopkins Hotel, de la ferestrele căruia aveai panorama de-un miliard de dolari oferită seara de Nob Hill și Union Square. Priveliștea includea Transamerica Pyramid și zgârie-norii din cartierul financiar, golful San Francisco și aripa vestică a Bay Bridge, până departe, spre Treasure Island.

Am locuit în San Francisco cea mai mare parte a vieții, dar rareori am putut admira orașul dintr-un unghi atât de avantajos ca ăsta.

Nu-mi puteam lua ochii de la luminile din depărtare în timp ce Conklin le spunea soților Richardson că trebuia să discutăm cu Avis cam o oră fără nicio întrerupere. De asemenea, că i-ar fi fost mai ușor lui Avis dacă discuția ar fi avut loc aici și nu la secție. La fel și faptul că fata ar putea să dezvăluie mai multe lucruri decât în prezența părinților săi.

Sonja Richardson se codea – „Nu cred că mai are ceva de spus" –, însă ambii părinți fură de acord să ne lase să vorbim cu Avis fără alte persoane prezente.

Și, acum, părinții luau o „masă ușoară de seară" la etaj, în restaurantul Top of the Mark și Avis se afla în chicinetă, fulgerându-mă din când în când cu câte o privire încărcată de o antipatie teribilă.

– De câte ori trebuie să mai repet ce v-am mai spus, bombăni ea.

Deschise frigiderul și scoase un bol cu sos, pe urmă scotoci prin dulap și înhăță o pungă cu cartofi prăjiți. V-am spus tot ce știam.

– Vino încoace și stai jos, Avis! îi zise Conklin.

Arăta surprinsă de tonul adoptat de Conklin, care era realmente blând în comparație cu ce-mi trecea mie prin minte, s-o apuc de ceafă și să dau cu ea de zid.

Tupeistă, Avis mai întârzie un minut ca să-și adune rontăielile, plus o sticlă de sifon și să le care spre zona unde erau canapelele, aruncându-le pe măsuța joasă.

– Vrem să te-auzim ce ai de spus în legătură cu profesorul de engleză, i-am zis eu.

– Domnul Ritter?

– Ai mai mulți profesori de engleză?

– Domnul Ritter e OK. Nu-i preferatul meu, dar am note bune la materia lui. Am talent la scris.

– E Jordan Ritter tatăl copilului tău?

– Asta e o *nebunie!* Abia îl cunosc.

Stăteam așezată pe un scaun la același nivel cu ea, cu palmele încleștate și coatele pe genunchi. M-am aplecat peste măsuță și am întrebat-o pe fetișcană:

– Mă crezi idioată?

– Ce?

– Repet: mă crezi idioată?

– Și, oricum, ce importanță are cine-i tatăl? continuă Avis.

Am zis:

– Asta e! Avis, ridică-te! Inspector Conklin, pune-i cătușele! Avis Richardson, ești arestată pentru conspirație, obstrucționarea justiției și periclitarea vieții unui copil. Dacă îi găsim cadavrul, schimbăm acuzația în omor.

– Of, Doamne, ce faceți aici? întrebă ea în timp ce îi puneam cătușele. Bebelușul meu nu e mort. Nu e *mort.*

– Ne spui mai multe la secția de poliție. Hai să mergem! am zis.

– Vă spun aici. Vorbim *aici!* țipă ea speriată.

I-am făcut semn lui Rich care îi scoase cătușele. Fata se aruncă din nou pe canapea și, pe urmă, începu să turuie o versiune pe care n-o mai auzisem niciodată. Nu pot spune dacă nu mințea și de data asta.

Deși, pe bune, povestea ei era cât se poate de ciudată.

Capitolul 60

– Dacă mă tragi iar în piept, i-am zis lui Avis Richardson, sau vii cu adevăruri spuse pe jumătate sau cu exagerări – dacă îmi mai spui vreo minciună – voi ști imediat. Și atunci te bag la pârnaie.

– Vă spun adevărul, zise ea. Vă spun tot ce vreți să știți. Nu mai suport situația asta.

– Dă-i drumul! i-am zis.

– Aveți dreptate în legătură cu Jordan. El e tatăl copilului meu. Are gene grozave.

Gene? Jeanși? Puștanca asta era o criminală dusă cu capu'. Mă temeam că, dacă voi deschide gura, o fac varză.

Mi-am trecut degetele prin păr, aveam nevoie de-un minut să mă calmez. Nu-mi puteam aminti când mai fusesem la fel de frustrată, însă nu voiam să-i închid gura, lăsând-o să-mi citească furia din ochi. Era momentul să-l las pe Conklin să-și exercite magia în relațiile lui cu femeile.

– Avis, copilul e în viață? Știi unde se află? o întrebă Conklin.

– E viu. Deși nu știu unde e acum.

– OK, Avis! Hai să vedem dacă putem ghici locul împreună, continuă Conklin.

– Multe dintre lucrurile pe care vi le-am spus sunt adevărate. Mi-am ascuns sarcina. Nici măcar nu i-am spus lui Jordan despre ea timp de cinci luni. Pe urmă i-am spus și

atunci a început să facă pe tâmpitu' cu mine. Adică cum de putea fi sigur că era al lui?

– Bărbații pot fi niște hahalere, remarcă Conklin pe un ton serios.

– Am dat de Prattslist și am găsit un anunț, încuviință Avis.

– Nu era niciun anunț, i-am zis.

– Nu era cel de care v-am zis, continuă Avis. Era un altul și apăruse cu numai trei săptămâni înainte. Le-am contactat pe aceste două femei. Un cuplu. Căutau un bebeluș și erau gata să plătească douăzeci și cinci de mii de dolari.

– Numele lor? am întrebat-o.

– Toni și Sandy.

– Nu, zău? am exclamat, simțind că mă apucă dracii din nou.

– Ai contactat două femei, îi zise Conklin puștoaicei de pe canapea.

Eu am aruncat o privire spre ușă. Cu ceva noroc putea să dea din ea tot ce știa înainte să-i vină părinții acasă.

După cum arătau lucrurile, Jordan Ritter putea înfunda mititica. Avis Richardson, reeducarea. Și ultimul lucru de care mai aveam nevoie era un avocat care, în schimbul a o mie de verzișori pe oră, să-și înfigă ghearele în plăcinta asta.

– M-au luat cu mașina la un cvartal distanță de școală, dar... dar nu m-au drogat și nici altceva. Mi-au zis că au un loc unde pot să nasc liniștită. Am adormit pe bancheta din spate.

– Și, când te-ai trezit, o întrebă Conklin, aveai idee unde te afli?

– Deloc. Era noapte. Era un loc îndepărtat. Eram în chinurile facerii. M-am urcat în pat și șase ore am urlat de simțeam că-mi crapă capul. Am născut bebelușul. L-am ținut în brațe. Era cel mai frumos lucru pe care-l văzusem vreodată.

Pe urmă i l-am dat lui Toni și Sandy. Se purtau frumos și cu adevărat îl doreau.

Simțeam că explodez. Fetișcana asta chiar nu simțea nimic față de fiul ei? Nimic.

M-am trezit urlând la ea:

– Și asta a fost ultima dată când l-ai văzut pe copilaș? Nu mai ai nimic de spus? E vreo urmă de adevăr în toate astea? Dacă ai dat naștere în prezența acestor femei drăguțe, explică-ne de ce-ai fost găsită într-o baltă de sânge lângă lac.

– În parte din vina mea, zise Avis Richardson.

Capitolul 61

Aleluia! În sfârșit Avis era gata să-și asume ceva din responsabilitate. Dacă ne spunea ceva ce ne putea duce la bebeluș cred că aș fi putut în cele din urmă s-o iert fiindcă ne făcuse să ne cățărăm pe pereți de nervi în ultima săptămână.

Ei, cum dracului, Avis? Chiar ai de gând să ne lași să respirăm un pic?

M-am dus spre frigiderul din chicinetă, am adus o sticlă cu apă și am turnat în trei pahare, fără gheață.

– Toni mi-a zis că ea și Sandy vor sta cu mine până mă simt mai bine, ne spuse Avis, mie și lui Conklin. Pe urmă urmau să plece cu bebelușul la ele acasă.

– Ți-au spus unde stăteau? o întrebă Conklin.

– Nu-uu! exclamă Avis.

Comparam de zor cele două versiuni ale lui Avis și pot spune că nu se pupau deloc.

Tipul cu accent franțuzesc fusese scos total din decor. Răpirea era istorie. Tatăl copilului era chiar profesorul de engleză. Avis găsise un anunț dat de două *femei* și acum ne-mbrobodea că renunțase din propria voință la copil.

Oare era în stare să spună vreodată adevărul? Toni și Sandy. Îmi suna de parcă le scosese pe moment din pălărie.

– Când eram încă în casă, după ce-am născut, Toni mi-a dat telefonul ei așa că l-am sunat pe Jordan și i-am zis să vină

să mă ia. Însă când i-am dat telefonul lui Toni, ca să-i spună pe unde s-o ia, Jordan închisese.

Probabil că telefoanele primite de Jordan Ritter fuseseră înregistrate. Așa că în cele din urmă aveam să găsim *ceva*.

– Voiam să ies de-acolo cât mai repede. Ca să nu mai fiu aproape de bebeluș. Așa c-am așteptat o ocazie și m-am strecurat pe ușa din spate. Am făcut autostopul până la Brotherhood Way, dar oamenii se duceau spre est, așa că am coborât.

– Ce fel de mașină era, Avis? Ai vreun nume sau număr de înregistrare? Încercăm să punem lucrurile cap la cap. Mă urmărești? am întrebat-o.

– Nu mi-a trecut prin minte să fiu atentă la așa ceva. Tocmai fugisem și eram într-un loc total necunoscut. N-aveam cu mine poșeta, telefonul, absolut nimic și începusem să sângerez din nou. Pe urmă am sângerat la greu. Nu m-așteptasem la așa ceva.

În sfârșit, fata dădea semne de agitație. Transpira, își frângea mâinile. Își aducea aminte de durerea prin care trecuse.

– Avis, poți să continui? Sau vrei să luăm o pauză? o întrebă Conklin.

– Sunt bine, răspunse ea. Nu mai e mare lucru de spus. Am găsit o pelerină în iarba de lângă lac, așa că mi-am scos hainele și am tras-o pe mine. Mă lua cu leșin în timp ce mergeam și am căzut de câteva ori. Un automobil s-a oprit și m-a dus la spital. Și v-am întâlnit acolo pe *voi*, adăugă ea aruncându-mi o privire supărată. Jordan o să aibă probleme pentru că sunt minoră?

– Jordan va fi în regulă, am mințit-o eu. Cel mai important lucru, Avis, mai important decât Jordan Ritter, e să aflăm unde e bebelușul și dacă e bine.

De fapt, ăsta era adevărul.

Unde se afla bebelușul?

Dacă aceste femei nu erau o născocire din atelierul de creație al lui Avis Richardson, se mai afla el în brațele lor?

Era oare într-o cameră încălzită, acoperit cu o păturică albastră? Avea burtica plină? Un ursuleț? Era în siguranță?

Sau fusese trecut peste graniță cu burtica plină cu heroină și spintecat pentru ca drogurile să fie scoase afară la destinație?

– Și cum te-au plătit? am întrebat-o.

Te rog, Doamne, fie ca femeile alea să-i fi dat proastei un cec.

– Nu m-au plătit. N-am vrut bani. Ar fi fost ceva ilegal, nu? Să-mi vând copilul? Nu l-am vândut. Deci, ce veți face acum? l-a întrebat Avis pe Conklin.

– Totul va fi în regulă, o asigură Conklin.

Nu zău? Pentru cine dintre ei?

Capitolul 62

Când am plecat de la hotelul Mark Hopkins, pe Avis o consolau părinții ei. De-abia și-au ridicat ochii-n sus când Conklin le-a zis că-i vom suna mai târziu. Am ieșit amândoi.

Eu și partenerul meu am ținut o mică ședință lângă SUV-ul meu – sau mai degrabă el m-a ascultat cum făceam spume la gură despre cea mai cretină și lipsită de orice etică fată de pe planetă – și pe urmă ne-am dus spre casele noastre ca să ne petrecem noaptea.

În drum spre casă, l-am sunat pe Quentin Tazio de pe mobilul meu.

Quentin e o sursă folosită de poliție, un consultant care ar putea fi descris drept „un creier într-un borcan". Locuiește într-un donjon amenajat pe gustul său, un apartament pe două etaje, întunecos și cenușiu, dar garnisit cu echipamente electronice de un milion de dolari.

Așa și-a cheltuit moștenirea de la taică-său și asta l-a făcut pe Quentin categoric cel mai fericit bărbat din lume.

I-am povestit lui QT, cum îi place să i se spună, despre anunțul din Prattslist, telefonul dat lui Jordan Ritter și cele două nume, Sandy și Toni, care puteau la fel de bine să fie reale, porecle sau pseudonime, folosite de cele două femei în relația lor cu Avis.

Poate că, de data asta, Avis ne spusese adevărul, așa cum și-l mai amintea și ea.

Am pregătit masa de seară pentru Joe și am dat pe gât un pahar uriaș cu Merlot odată cu pastele. Ne-am dus la plimbare cu Martha și i-am povestit soțului meu ultimul episod din cazul Avis Richardson.

– Am o presimțire, QT va descoperi ceva, Linds, mi-a zis Joe.

Joe era clasa întâi, cu premoniții de agent FBI perfect antrenat.

Am dormit mai mult decât bine, făcută sendviș între Joe și Martha și, când am ajuns la secție, la ora 8.30 dimineața, am văzut că mă sunase QT.

L-am apelat și, în timp ce așteptam ca el să-mi citească mesajul și să vorbim, Brady m-a chemat la el în birou ca să-l pun la curent cu dosarul Richardson. I-am furnizat un raport detaliat, dar concis și el mi-a pus niște întrebări pertinente. Mi-aș fi dorit să-i dau răspunsuri pe măsură.

– Pune presiune sau expediez cazul mai departe la Infracțiuni contra persoanelor și apoi ne vedem de treabă, mi-a zis el.

Când am revenit în biroul meu, telefonul suna. Speram să fie QT, dar am văzut pe monitor că era Dean Hanover, de la Brighton Academy.

– Boxer! am rostit, cu figura omului cu papion cu picățele în biroul lui sufocant trecându-mi prin fața ochilor.

– Sergent, îmi pare bine că pot să-ți vorbesc.

– S-a întâmplat ceva?

– Avis Richardson a dispărut, îmi zise decanul. S-a înapoiat ieri la școală, dar de dimineață nu mai era în dormitorul ei. Și acum am mai descoperit și lipsa unuia dintre profesorii noștri. Jordan Ritter n-a apărut de dimineață în clasă. E ceva foarte neobișnuit în ce-l privește. Ambii au dispărut. Niciun bilet, nimic. Doar că nu mai sunt de găsit.

Capitolul 63

Cu circa douăzeci și patru de ore înainte, Phil Hoffman se afla în biroul său repetând strategia apărării, când un telefon de la SFPD crescu radical șansele clientei sale de a fi achitată. Sigur era mâna Domnului.

Acum stătea pe banca apărării din sala de judecată, față-n față cu judecătorul LaVan. Ceru:

– Apărarea îl cheamă la bară pe Bernard St. John.

Acesta intră în sala de judecată. Purta un costum scump, cu dungulițe și o cămașă albastră de mătase. Niciun fir de păr nu era zburlit. După ce depuse jurământul, se așeză. Hoffman se apropie de boxa martorilor.

Așa cum se aștepta, Yuki sări în picioare:

– Domnule judecător, zise ea, noi am aflat de existența acestui martor de abia aseară și n-am avut timpul necesar să facem vreo investigație.

– Și eu am aflat de abia aseară de acest martor și i-am expediat imediat un e-mail domnișoarei Castellano, îi spuse Hoffman judecătorului.

LaVan îi cercetă cu privirea prin ochelari, de pe piedestalul său, și zise:

– Domnișoară Castellano, veți avea ocazia să-l chestionați pe martor. Domnule Hoffman, puteți începe.

– Vă mulțumesc, domnule judecător. Domnule St. John, ce ocupație aveți?

– Cânt la pian la diferite evenimente și mai sunt și profesor de pian.

– Sunteți în prezent angajat de familia Martin ca profesor de pian al copiilor?

– Nu. M-au concediat cu patru luni în urmă. Copiii erau ocupați cu mai multe activități și se pare că lecțiile de pian nu prezentau o prioritate.

– Și înainte de a fi concediat ce făceați?

– Mai mult îi predam lecții de pian lui Caitlin, zise St. John. Dar și Duncan învăța notele și ceva cântecele pentru începători.

– Când ați început să le predați copiilor?

– Luna trecută s-au împlinit doi ani.

– Și ați fost în relații de prietenie și cu alți angajați ai familiei? îl întrebă Hoffman.

– Da, răspunse St. John.

– Erați prieten cu Ellen Lafferty, dădaca copiilor?

– Da, domnule.

– Și domnișoara Lafferty v-a mărturisit că avea o relație cu domnul Martin?

– Da. Cam cu un an în urmă.

– Ce v-a spus atunci?

– A spus că avea o relație cu domnul Martin. Începuse în momentul în care dr. Martin suferise o operație de cancer de sân și făcea ședințe de chimioterapie. Ellen mi-a mai spus că inițial se culcase cu domnul Martin pentru că i se părea foarte *întristat.*

Hoffman așteptă ca râsetele înfundate din sală să se potolească, pe urmă invită martorul să-și continue depoziția.

St. John spuse:

– Când Ellen mi-a povestit despre relația ei mi-a mai spus că se îndrăgostise de Dennis și că nu știa ce să facă.

– Mărturii indirecte, domnule judecător, sări Yuki.

– Se susține, domnișoară Castellano. Continuați, domnule Hoffman.

– A mai menționat domnișoara Lafferty această relație de amor cu domnul Martin?

– Da. Mi-a arătat cadourile pe care i le făcea el. Și înainte ca el... să moară, Ellen mi-a mărturisit din nou că-l iubea atât de tare încât simțea ca o durere – cuvintele ei – și, la fel, pe copii.

Și de ce n-ați mărturisit mai devreme aceste lucruri, domnule St. John?

– Poliția m-a întrebat numai dacă am fost martor la vreun act ostil între dr. Martin și soțul ei. Am declarat că i-am auzit certându-se. Au mai vrut să știe dacă mă aflam în casă în noaptea omorului. N-am fost. Nu mai trecusem pe-acolo de mai multe zile.

– Ați spus poliției că, în opinia dumneavoastră, dr. Martin și-a ucis soțul?

–Nu, zise St. John. Le-am spus că *nu cred* că ea și-a ucis soțul. Ambii soți trăiau în tensiune, dar eram convins că ea nu-l va ucide pe tatăl copiilor ei și *asta* am spus poliției.

– Credeți că domnișoara Lafferty era mânioasă pentru că era numai amanta lui?

– Speculații, domnule judecător, sări în sus Yuki. Speculații, dirijarea martorului, precum și calcule netrebnice.

– Juriul nu va ține cont de asta, fu de acord LaVan. Îi făcu semn lui Hoffman cu ciocănelul: Să nu mai aud așa ceva.

– Da, domnule judecător! zise Hoffman în timp ce pleca încet capul, ascunzând un zâmbet ca să nu-l vadă judecătorul. Eu am terminat interogarea acestui martor, spuse.

Capitolul 64

Yuki mâzgăli ceva pe agendă și-i arătă lui Nicky: *Știi ceva despre acest pianist?*

Gaines mâzgăli la rândul lui: *Absolut nimic.*

Cristoase! St. John nu se înscria în teoria polițiștilor cu privire la acest caz, așa că-l ignoraseră. Și ea fusese luată prin surprindere. În mod clar Hoffman încercase să-i spună despre legătura dintre Ellen și Dennis Martin când ea i-o tăiase.

Yuki se lupta să-și stăpânească panica pe care o simțea cum i se plimbă între stomac și gât și se prefăcu foarte ocupată studiind agenda în timp ce sucea pe toate părțile această bombă.

Mărturia lui St. John însemna că Ellen Lafferty avusese un motiv. Și deoarece Dennis Martin avea o armă – probă adusă de însăși Yuki – rezulta că Ellen ar fi putut găsi arma. Dacă așa era, Lafferty avusese mijloacele să tragă în Dennis Martin. Motive? Posibil. Ocazie? În fiecare zi.

Porcăria dracului!

Prima regulă cunoscută de orice parte în proces e să nu pui întrebări dacă nu știi răspunsurile. Acum era nevoită să zboare-n orb.

Yuki se ridică și spuse:

– Bună dimineața, domnule St. John!

– Bună dimineața!

Yuki continuă să vorbească în timp ce se îndrepta spre martor.

– Tot ce vreau eu de la dumneavoastră sunt fapte, zise ea. Nu ce v-a spus cineva. Nu ce-ați auzit.

– Domnișoară Castellano, o întrerupse LaVan obosit. Eu port roba de judecător, nu dumneavoastră. Eu dau instrucțiuni aici, nu dumneavoastră. Dacă aveți vreo întrebare, vă sugerez s-o puneți.

– Da, domnule judecător. Domnule St. John, vă rog să-mi răspundeți la întrebări cu ceea ce știți la prima mână.

– Sigur. Bine. Înțeleg, răspunse St. John.

Yuki îi adresă rapid în gând o rugăciune mamei ei decedate, pe urmă zise:

– Domnule St. John, i-ați văzut vreodată pe domnul Martin și pe domnișoara Lafferty în ceea ce s-ar putea denumi o poziție compromițătoare?

– Adică făcând sex?

– Da. Sau sărutându-se. Comportament sexual.

– Nu. Știu numai ceea ce mi-a spus Ellen.

– Vă mulțumesc. Asta e tot, domnule judecător.

– Puteți pleca, îi spuse judecătorul martorului.

Capitolul 65

Phil Hoffman se ridică de pe banca apărării de lângă scaunul ocupat de Candace Martin:

– Domnule judecător, o invit pe Ellen Lafferty în boxa martorilor.

Ellen Lafferty intră în sala de judecată cu fruntea sus și păși cu încredere spre boxă.

Toți ochii erau ațintiți spre femeia tânără și drăguță, îmbrăcată impecabil, dar modest, într-un costum gri închis și cu o cruce de aur la gât. Părea exact tipul de persoană căreia puteai să-i încredințezi creșterea copiilor.

Phil Hoffman cu greu își putea ascunde așteptarea. Ellen Lafferty fusese martorul star al lui Yuki Castellano împotriva clientei sale. Cu informația pe care o deținea se pregătea să o distrugă pe Lafferty în boxă și să o transforme într-o martoră a apărării. Totuși trebuia s-o facă astfel ca juriul să nu-l perceapă ca pe-un monstru.

După ce Lafferty depuse jurământul și se așeză, Phil se apropie de boxa martorilor. O salută pe noua martoră și îi adresă prima întrebare:

– Domnișoară Lafferty, cum ați descrie relația cu Dennis Martin?

– În ce privință, domnule Hoffman?

– Cred că întrebarea mea a fost destul de clară. Hai s-o repet. Ce fel de relație aveați cu Dennis Martin?

– Era tatăl copiilor. Și eu aveam grijă de copii. Asta era tot ce conta pentru mine.

– Domnule judecător, vă cer permisiunea să interpretez atitudinea martorei ca ostilă.

LaVan își suci scaunul cu 90 de grade și spuse:

– Domnișoară Lafferty, pentru dumneavoastră, ca și pentru membrii juriului, ca să știți ce înseamnă un martor ostil: este cel care acționează pentru partea opusă – în acest caz un martor al acuzării – care atunci când e interogat de cealaltă parte – în acest caz apărarea – s-ar putea să nu dea dovadă de deschidere.

Indicându-vă ca martor ostil, domnișoară Lafferty, îi acord domnului Hoffman permisiunea să vă pună întrebări ce vă pot ghida. Ați jurat să spuneți adevărul. Nu uitați acest lucru.

– Nu voi uita, domnule judecător.

Hoffman o fulgeră pe Lafferty cu privirea:

– Ați avut o relație cu domnul Martin?

– Of, Doamne sfinte!

– Da sau nu? Ați avut voi doi o relație?

– Da.

– Puteți vorbi mai tare ca să vă audă și jurații?

– Da. Am avut. Noi doi am avut.

– Și când au început aceste relații sexuale?

Ochii lui Ellen Lafferty înotau în lacrimi care începuseră să i se prelingă pe obraji.

– S-au împlinit doi ani în aprilie trecut.

– Deci cu mai mult de un an înainte ca domnul Martin să fie împușcat?

– Hî-hî. Da.

– Și vă mai vedeați cu domnul Martin atunci când a fost omorât?

– Da.

– Recunoașteți că aveați o relație sexuală cu un bărbat căsătorit în casa în care acesta și soția sa locuiau, ca și copiii lor. E adevărat?

– Da.

– Și când domnișoara Castellano v-a chestionat n-ați crezut că era important să ne spuneți despre această relație.

– Nu. Nu mi s-a părut.

– Și ce sentimente aveați în legătură cu Candace Martin?

– Cred că e nemiloasă.

– Erați geloasă pe dr. Martin?

Se lăsă tăcerea în timp ce ochii lui Lafferty se roteau prin sală. Spre Yuki. Spre juriu. Spre Candace Martin.

– Răspundeți la întrebare, domnișoară Lafferty! îi ceru Hoffman. Erați geloasă pe dr. Martin în calitate de soție a amantului dumneavoastră?

– Domnule judecător, chiar trebuie să răspund la întrebare?

– Da, cu siguranță, domnișoară Lafferty.

Lafferty suspină, își prinse între degete crucea de la gât și în sfârșit vorbi, cuvintele ei reverberând prin sala de judecată în care nu se auzea nici musca. Aș fi vrut să fiu în pielea ei. Dar n-aș fi făcut nimic care s-o rănească.

– Și cum rămâne cu domnul Martin? N-avea de gând să-și părăsească nevasta, nu-i așa? Ați fi făcut ceva ce putea să-l rănească pe domnul Martin?

– Nu, nu. Niciodată. Îl iubeam.

– Și ce simțea domnul Martin față de dumneavoastră? Vă promisese că va divorța de soția sa și că se va căsători cu dumneavoastră?

– De ce îmi faceți una ca asta? Domnule judecător, vedeți ce-mi face? se plânse Lafferty. Încearcă să mă prezinte ca pe-o asasină, când ea e cea care a comis omorul.

– Domnișoară Lafferty, vă rog răspundeți la-ntrebare.

Lafferty părea că se sufocă și se porni pe un plâns cu sughițuri. Părea că dorise de atât de mult timp să verse aceste lacrimi încât acum crăpătura din dig se lărgise până la ditamai fisura și apele lacului se revărsau bubuind prin ea.

Capitolul 66

Phil Hoffman se juca zornăind cheile și monedele din buzunarul pantalonilor.

– Aveți nevoie de-o pauză? o întrebă el pe Ellen Lafferty.

Ea încuviință din cap. Hoffman îi întinse o cutie cu șervețele de hârtie și, după ce martora își mai reveni, îi zise:

– Permite-ți să repet întrebarea. V-a promis domnul Hoffman că-și va părăsi soția și se va însura cu dumneavoastră?

– Da. Mi-a spus asta de câteva ori. Chiar de mai multe ori, aș zice.

– Și-a pus el acele planuri în acțiune, domnișoară Lafferty?

– Ce înțelegeți prin asta? Nu pricep.

– O, e destul de simplu. A inițiat Dennis Martin divorțul de soția sa?

– Nu.

– V-a invitat când se întâlnea cu amicii lui?

– Nu. Nu m-aș fi așteptat la așa ceva.

– Sau, de exemplu, ați stabilit de comun acord data căsătoriei?

– La naiba, nu! N-a stabilit nicio dată sau loc. Eu aveam grijă de copiii lui. Îl vedeam în fiecare zi. Mi-a spus că mă iubește și că o disprețuiește pe *ea.* Credeam că o va părăsi fiindcă îmi promisese asta. Și am crezut asta până-n ziua în care a murit.

– Sau... a rupt el relațiile cu dumneavoastră, domnișoară Lafferty? V-a somat să nu-l mai bateți la cap? V-a tratat la fel ca pe oricare dintre amantele sale, de care se săturase și v-a anunțat că va rămâne alături de soția sa? De asta erați cătrănită pe el?

– Nu. Eram împreună și ne iubeam.

– Ticălosul v-a mințit, nu-i așa?

– Nu.

– Îl urați atât de mult încât să trageți în el, domnișoară Lafferty? A fost asta o crimă din pasiune?

Yuki sări în sus:

– Domnule judecător, avocatul apărării o hărțuiește de parcă vrea s-o omoare pe martoră.

– Se susține. Juriul va nesocoti ultima întrebare a apărării. Domnule Hoffman, e a doua oară. Mai aveți și alte întrebări? Sau vreți să depuneți jurământul ca martor?

Ellen Lafferty se prinse cu palmele de bara boxei martorilor și strigă:

– Nu eu l-am omorât, nu am *făcut-o* eu. Spun adevărul. Nu i-aș fi făcut niciodată rău lui Dennis. Niciodată, niciodată, *niciodată*.

– La fel cum n-ați minți niciodată, niciodată, niciodată? Corect, domnișoară Lafferty?

– Așa e. N-aș minți niciodată.

– Ținea Candace Martin o armă-n mână când ați plecat în seara omorului?

– Cred că da. Mi s-a părut că da. Nu mai știu.

– În regulă. Dar susțineți că n-ați minți niciodată, niciodată, niciodată. Vă mulțumesc. Nu mai am alte întrebări.

www.ecarti.org

Capitolul 67

Un val de furie izgoni toată teama și rezervele lui Yuki. Apărarea o anihilase pe blestemata ei de martoră, o anihilase pe ea și plantase semințele unei îndoieli rezonabile.

Yuki nu știa dacă va reuși să reabiliteze o spărgătoare de case și probabil o mincinoasă, dar știa că întregul ei caz depindea de asta.

De-abia zări notița strecurată de Nicky: *Dă-i bice, fato!*

Sări în picioare și se duse spre martora ei împresurată de barele boxei. Își puse mâna pe una dintre bare, ca și cum voia să-i spună lui Ellen că dorea s-o strângă de braț în semn de alinare.

– Domnișoară Lafferty, l-ați ucis pe domnul Martin?

– Nu. *Nu* am făcut-o.

– Cei doi soți Martin s-au certat?

– O făceau tot timpul.

– Ați văzut o armă în mâna lui Candace Martin în seara omorului?

– Am crezut că da. A trecut multă vreme de-atunci. Și s-a petrecut atât de repede. Nu mai sunt sigură deloc.

– În regulă. Ați spus adevărul acestui juriu, când ați afirmat că dr. Candace Martin a tras și l-a ucis pe soțul ei?

– Da, ăsta e adevărul adevărat, în numele Domnului.

– Acuzarea nu mai are întrebări pentru domnișoara Lafferty.

Phil Hoffman se uită la martoră cum coboară, își șterge ochii cu un șervețel și se îndreaptă spre spatele sălii de judecată. Continua să plângă când ieși pe ușă.

Era numai unsprezece și un sfert.

Înainte ca juriul să aibă ocazia să dea vreun semn că ar simpatiza cu Ellen Lafferty, Phil Hoffman se pregătea să lanseze următoarea bombă.

Capitolul 68

– Apărarea o cheamă la bară pe dr. Candace Martin, zise Phil Hoffman.

Pe moment, Yuki crezu că n-auzise bine. Dar când Candace Martin se ridică de pe scaun cu fața hotărâtă, într-un costum Anne Klein, de două mii de dolari, și pantofi Ferragamo, de opt sute de dolari, Yuki știu că Hoffman avea o mână câștigătoare.

Candace nu era obligată să depună mărturie.

Judecătorul LaVan informase juriul că inculpata nu era obligată să depună mărturie și că juriul nu putea reține asta împotriva ei.

Așa că Phil își chemă clienta ca martoră pentru propria apărare. Asta putea să reprezinte un act de disperare sau de încredere supremă.

Hoffman n-arăta deloc disperat.

Candace Martin puse mâna pe Biblie și, la întrebarea dacă jură că va spune numai adevărul, răspunse:

– Așa voi face.

Pe urmă se așeză pe scaun cu fața spre public și îi acordă întreaga atenție avocatului său.

– Dr. Martin, zise Hoffman, este un lucru clar, dar, ca să avem continuitate, vă aflați acasă când soțul dumneavoastră a fost ucis?

– Da.

– Unde erau Caitlin și Duncan?

– Fiecare în dormitorul său.

– Și pentru ca juriului să-i fie clar unde se aflau toți ceilalți din casă, unde era Cyndi Parrish, bucătăreasa dumneavoastră?

– Era sus, în camera ei.

– Și unde era Ellen Lafferty? întrebă Hoffman.

– Nu știu unde era ea. Mi-a urat noapte bună cu cincisprezece minute înainte ca Dennis să fie doborât de-un foc de armă.

– Și unde era Dennis cu puțin timp înainte de incident?

– Nu știu nici asta. Nu l-am văzut. M-am dus în aripa casei unde sunt dormitoarele, am trecut prin camerele copiilor și le-am urat noapte bună fiecăruia dintre ei. Pe urmă am coborât și am luat-o pe hol, spre biroul meu. Acolo mă aflam când Ellen mi-a spus că pleacă.

– Ce făceați în birou în acea seară?

– Răspundeam la telefoane.

– Și mai erați în birou când ați auzit focurile de armă?

– Da. Mă pregăteam s-o sun pe soția unui pacient. N-aveam să-i dau o veste bună. Îmi scosesem ochelarii și-mi masam tâmplele.

Dr. Martin își scoase ochelarii și îi agăță de brațul scaunului. Își frecă tâmplele cu degetul mare și mijlociul de la mâna stângă.

– Țineam receptorul telefonului în cealaltă mână, continuă ea, rotunjindu-și palma de parcă ar fi săltat atunci telefonul.

Yuki se gândi că demonstrația era ingenioasă, imprimând ideea mâinii lui Candace Martin ținând un telefon și nu un revolver. Trebui să admită că-l admira pe Hoffman că-i dăduse așa ceva prin cap.

– Vă rog, spuneți juriului ce s-a întâmplat când ați auzit împușcăturile, zise Hoffman.

Se trase într-o parte ca să nu obstrucționeze vederea spre clienta sa.

Candace Martin repetă aceeași secvență la care se referise Hoffman în depoziția de deschidere. Faptul că fugise spre intrare, îl găsise pe soț pe podea, cu sângele curgând dintr-o rană pe piept. Pe urmă îi verificase pulsul.

Spuse că nu avea ochelarii la ea, dar că auzise un clinchet metalic. Își dăduse seama că era un revolver și, în același timp, zărise pe cineva în umbră, furișându-se spre ușa de la intrare.

Yuki urmărea foarte atentă expresia de pe fața lui Candace Martin, ticuri faciale sau mișcări necontrolate ale ochilor. Găsea că tot ce spusese Candace era credibil.

Și se mai gândea că și juriul o va crede.

În câteva minute Yuki trebuia s-o discrediteze pe această doamnă chirurg cardiovascular, această mamă bună și să strice tot ce Phil Hoffman se străduise să construiască, lustruind de zor haloul luminos din jurul frumosului cap blond al lui Candace Martin.

Yuki știa ce avea de făcut.

Se-ntreba însă dacă va putea s-o facă.

Capitolul 69

Phil Hoffman încheie șirul de întrebări adresate lui Candace Martin, încercând să-și stăpânească entuziasmul care îl cuprinsese. Acțiunea lui riscantă dădea roade. Candace era o martoră perfectă pentru ea însăși. Concisă. Clară. Coerentă.

Și, desigur, nevinovată.

– Când l-ați găsit pe Dennis la podea și v-ați dat seama că murise, ce-ați făcut? o întrebă Hoffman.

– Îmi amintesc că am pus mâna pe armă. Nu mai ținusem niciodată un revolver în mână, dar am văzut o umbră strecurându-se afară din casă. Ușa de la intrare era deschisă. Instinctiv, am vrut să-l opresc pe cel ce-mi ucisese soțul. Am alergat după intrus. Am strigat după el: Oprește-te! De mai multe ori, spuse Candace Martin juriului. Pe urmă am tras.

– Ați atins pe cineva, dr. Martin?

– Nu. N-am mai văzut pe nimeni afară. Am tras în sus să fiu sigură că nu se va întoarce. Pe urmă am intrat în casă, am încuiat ușa de la intrare și m-am dus din nou spre Dennis. În acel moment copiii au ieșit din camerele lor și au început să plângă. A fost groaznic. Groaznic. Am trimis-o pe Caitlin în camera ei și Duncan s-a dus în camera lui Ellen.

– Ce s-a întâmplat după aceea?

– Am sunat la 911. Poliția a venit în câteva minute.

– Spuneți, vă rog, juriului cum vă simțeați.

www.ecarti.org

– Eu? Eram aproape paralizată de șoc și de durere. Și, după aceea, un lucru de necrezut, totul s-a agravat. Pot să continui?

– Vă rog.

Doctorița dădu din cap, înghiți greu și continuă să vorbească.

– Era sfârșitul unei zile obșnuite. Dintr-odată – focuri de armă. Cineva intrase în casă și-mi ucisese soțul. Când au sosit polițiștii au început să mă interogheze. A trebuit să-i las pe copiii mei în cel mai traumatic moment din viața lor. A trebuit să trec pe lângă soțul meu mort și să urc într-o mașină de poliție ca să pot fi interogată la stație.

M-au chestionat timp de opt ore și apoi am fost reținută peste noapte. Dimineața am fost acuzată de o crimă pe care n-o comisesem eu.

Am fost îngrozită atunci și sunt și acum. Teama nu mă părăsește niciodată. Fiindcă îmi e de asemenea teamă pentru copiii mei și eu nu pot fi alături de ei.

Yuki se gândi: „Ce mai rahat!“ Candace Martin avea juriul la degetul ei mic. În cel mai bun caz, cu greu vor vedea o asasină în această femeie. Yuki îi scrise ceva lui Nicky și-i expedie mesajul pe laptopul lui. El deschidea dosarele în timp ce Hoffman îi mulțumea clientei sale.

– Martora vă aparține, o anunță Phil Hoffman.

Capitolul 70

Yuki sublinia cu degetul partea din transcrierea de pe laptopul lui Nicky a rechizitoriului ei cu privire la Candace Martin de cu un an în urmă. Pe urmă se ridică și se duse spre martoră.

– Dr. Martin, vă iubeați soțul?

– Da.

– Dar ați întreținut o relație cu un alt bărbat, începută cu peste un an înainte ca el să fie ucis.

– Da.

– Ce simțiți în legătură cu Felix Ashton, amantul dumneavoastră?

– Obiecție. Nu e relevant, zise Hoffman de pe banca lui.

– Se respinge. Dr. Martin, vă rog să răspundeți la această întrebare, zise judecătorul.

– Simt multă afecțiune pentru Felix.

– Domnul Ashton a mărturisit că vă iubește, spuse Yuki. Dumneavoastră nu îi răspundeați la sentimente?

– Nu pot să-mi cuantific sentimentele față de Felix.

– V-a spus soțul dumneavoastră vreodată ce simțea cu privire la relația pe care o aveați?

– Nu chiar.

– Îl deranja? Îl făcea furios?

– Nu cred că-i păsa dacă eu aveam o relație sau nu, zise Candace Martin. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost o dovadă cât era de ipocrit.

– Ei bine, amantul dumneavoastră a mărturisit că soțul dumneavoastră vă urmărea pe amândoi peste tot. E adevărat?

– Da. Dar nu cred că lui Dennis îi păsa că eu mă vedeam cu Felix. Încerca numai să mă facă să accept un divorț.

– Și dumneavoastră nu erați de acord?

– Nu-i acceptam condițiile.

– Deci sunteți adepta teoriei că e mai bine pentru copii ca un cuplu să rămână unit – chiar dacă ambii au relații extramaritale – decât să divorțeze?

– Domnule judecător, interveni Hoffman de la masa lui, procuroarea intimidează martorul.

– Se susține. Reveniți la punctul pe care vreți să-l atingeți, dacă aveți unul, domnișoară Castellano.

– Da, domnule judecător.

Merse spre centrul sălii, se întoarse ca să fie față-n față cu martora, distanța dintre ele făcând necesar ca aceasta să vorbească tare.

– Ellen Lafferty a mărturisit că avea o relație cu soțul dumneavoastră. Știați ceva în legătură cu asta? întrebă Yuki.

– Nu până la mărturia ei.

– Erați geloasă pe alte femei care captau atenția soțului dumneavoastră?

– Nu. Eram obișnuită cu așa ceva.

– Deci, în ciuda faptului că-l iubeați, aventurile lui în propriul dumneavoastră cămin nu vă înfuriau? E ceva incredibil, zise Yuki.

– Nu vă deranjați să obiectați, domnule Hoffman, spuse LaVan. Domnișoară Castellano, opiniile dumneavoastră nu-și au locul aici. Nu vreau să mai aud așa ceva. Puneți întrebările și hai să ne mișcăm din loc.

– Regret, domnule judecător. Dr. Martin, permiteți-mi să fiu sigură că înțeleg bine ce-ați spus.

Ați avut o relație. Admiteți că soțul dumneavoastră vă înșela mereu. Și totuși susțineți că-l iubeați. Ați fost fotografiată alături de un cunoscut asasin plătit. Ați găsit arma soțului...

Yuki simulă un revolver cu degetul mare și cel arătător, se duse spre martoră și, de la un metru și jumătate distanță, ținti „arma" spre Candace Martin zicând:

– Și când ați avut o ocazie să-l ucideți, ați tras în el.

Yuki apăsă pe trăgaciul imaginar, pe urmă smuci mâna de parcă ar fi primit o lovitură peste ea. Și îl ignoră pe Hoffman, care își striga în gura mare obiecțiile, și ignoră și pocnetul ciocănelului – un zgomot la fel de eficient de parcă gloanțele trase de ea ar fi fost reale.

Ridică vocea ca să acopere agitația:

– Și așa, dr. Martin, după ce soțul dumneavoastră murise ați mai tras câteva gloanțe în aer care să explice urmele de pulbere de pe mâini. Puteți spune că nu-i adevărat?

– Domnule judecător, strigă Hoffman, domnișoara Castellano și-a prezentat rechizitoriul. Lăsând la o parte lipsa ei de fantezie, n-a formulat nici măcar o întrebare în tot acest nonsens. Cer ca tot acest interogatoriu să fie *șters*, adăugă Hoffman.

– Pentru Dumnezeu, strigă Candace Martin, agățându-se de barele boxei și aplecată în față, cu venele de pe gât stând să plesnească în timp ce-i acoperea vocea lui Yuki: Dacă voiam să-l omor pe Dennis, de ce aș fi făcut-o în propria noastră casă, în văzul copiilor? Această farsă de proces e din vina poliției care a făcut o treabă de mântuială și a unei acuzări nebune, turbate. La naiba, domnișoară Castellano! Eram supărată pe Dennis, dar nu l-am ucis eu. La fel cum nu te-aș ucide niciodată nici pe *tine*.

Capitolul 71

Judecătorul bătea tare cu ciocănelul în masă urlând:

– Ordine! Domnule Hoffman, țineți-vă clienta sub *control*, ordonă el, ceea ce nu făcu decât să toarne gaz peste focul care încinsese toată sala.

Yuki aștepta în mijloc cu mâinile încleștate în fața ei, sperând că tulburările vor continua.

Chiar dacă interogatoriul ei urma să fie șters din transcriere, chiar dacă era amendată, reușise să arunce-n aer calmul imperturbabil al lui Candace Martin. Protestele vehemente ale doctoriței că nu-și ucisese soțul își pierduseră din forță.

Motivul ei era încă acolo.

Faptul că explodase demonstrase juriului că putea să-și iasă din fire și să tragă în soțul ei.

Judecătorul pocni încă o dată ciocănelul și, în sfârșit, tărăboiul încetă. Își îndreptă ochelarii, o privi sever pe Yuki și o întrebă:

– Mai aveți ceva în program, domnișoară Castellano? Sau ați făcut destule pentru o singură zi?

– Nu mai am nimic de întrebat această martoră, răspunse Yuki.

– Cer cuvântul, domnule judecător, interveni Hoffman.

Dar judecătorul nu-l mai asculta. Atenția sa era îndreptată spre propriul celular. Se făcu palid la față.

Hoffman solicită din nou judecătorului să reexamineze martora.

– Va trebui să așteptați, îi răspunse judecătorul LaVan. Trebuie să fac o vizită cuiva la spital, imediat.

– Dr. Martin, puteți pleca. Procesul e suspendat toată ziua. Domnișoară Castellano. Domnule Hoffman. Să fiți în biroul meu mâine la opt dimineața. Să nu întârziați! Vom relua procesul de unde am rămas.

Capitolul 72

Primul lucru a doua zi de dimineață a fost să mă duc în biroul lui Brady, cu speranța că vom avea cea mai scurtă întrunire din istorie.

Brady lăsă jos telefonul și-mi spuse:

– Boxer, transfer cazul Richardson la Infracțiuni contra persoanelor. Uite cu ce ne-am pricopsit în săptămâna care a trecut, zise el, făcându-mi semn cu bărbia spre tabla albă din centrul sălii, cu scrisul lizibil prin pereții de sticlă ai biroului.

Șase cazuri deschise figurau cu litere negre. Cele închise erau întotdeauna scrise cu roșu. Nu apărea nici măcar un singur caz soluționat.

– Locotenente, am făcut progrese reale în cazul Richardson, l-am informat eu, trăgând un scaun și așezându-mă vizavi de tipul bine clădit.

Părul blond îi era pieptănat pe spate, dar pe inelar nu purta nicio verighetă. Mă gândeam la Yuki, micuță ca o pasăre, strânsă-n brațe de acest polițai pe care de-abia îl cunoșteam și mi se strângea inima de teamă pentru ea.

Yuki era un procuror strălucit, cu mult curaj, dar, în același timp, o perdantă absolută când venea vorba despre bărbații din viața ei.

Brady mă privea fix, așteptând să audă ce aveam să-i spun.

– Quentin Tazio a descoperit o legătură care ar putea sparge această nucă tare.

– QT e consultantul nostru în materie de computere, nu?

– E cel mai bun.

I-am spus lui Brady că, scotocind prin bazele electronice de date, QT reușise, ca un adevărat vrăjitor, să dea de un apel către Jordan Ritter expediat din zona lacului Merced, când Avis Richardson năștea copilul.

– Potrivit lui Avis, ea ceruse uneia dintre cele două femei care asistaseră la naștere să-i împrumute telefonul, ca să-și poată suna iubitul.

Telefonul folosit să-l apeleze pe Jordan Ritter îi aparține unei femei, Antoinette Burgess, în vârstă de patruzeci de ani, profesoară de liceu. Locuiește în Taylor Creek, Oregon. Cu o populație de trei mii patruzeci și doi de locuitori.

– Crezi că Burgess a luat copilul? mă-ntrebă Brady.

– Avis zice că Burgess era acolo când bebelușul s-a născut.

– Simt o undă de speranță. E bine să speri, Boxer?

Am încuviințat din cap și i-am spus lui Brady că Burgess n-avea cazier și că doream să mă întâlnesc cu ea. Dacă pusese mâna pe copil, voiam să-l scot din Taylor Creek înainte ca sirenele, elicopterul și forțele SWAT[1] să facă intervenția una periculoasă.

– Conklin va sta aici și va încerca să-i găsească pe Avis și pe iubitul ei, i-am mai zis lui Brady. Claire Washburn vine cu mine. Amândouă lucrăm fără oprire, cu contorul oprit.

– Lucrați cu el pornit, zise Brady. Hai să-i punem capăt poveștii ăsteia. Voi contacta autoritățile locale din cel mai mare oraș aproape de Taylor Creek. Chiar acum.

– Locotenente! Cu tot respectul datorat, cred c-ar trebui să evaluăm mai întâi situația.

---

[1] Acronim pentru „Special Weapons And Tactics" (Arme și tactici speciale), se referă la unitățile forțelor de ordine care folosesc armament ușor militar și tactici specializate în situații de mare risc. (n.tr.)

Eu și Brady avuseserăm câteva runde în contradictoriu pe teme de logistică, dar acum puteam spune că era entuziasmat. După ce l-am asigurat că-l voi suna imediat ce ajungem la Taylor Creek și-l voi ține la curent cu tot ce urma să se întâmple acolo, mi-a dat undă verde.

Am ieșit din biroul lui Brady ușurată că puteam să mă ocup de caz. Știam că indiciul care ducea spre femeia din Oregon era probabil ultima mea șansă să-l găsesc pe copilul lui Avis Richardson.

Și putea să fie și ultima șansă pe care o avea bebelușul.

Partea a treia

CĂLĂTORIE DE O ZI

Capitolul 73

Am întâlnit-o pe Claire în parcarea din fața Biroului de Medicină Legală. S-a săltat pe scaunul de alături de-al meu în Explorer, cu o pungă de scutece pe post de sac de picnic.

La fel ca mine, Claire nu mai ieșise de peste un an din oraș. Spre deosebire de mine, Claire era veselă că putea pleca într-o călătorie.

Am tastat „Strada principală, Taylor Creek Oregon" pe sistemul de navigare prin satelit și ne-am îndreptat spre Bay Bridge și I-80 Est. Era un drum de aproape 700 de kilometri și plănuisem să-l parcurg tot într-o zi.

A doua zi pe vremea asta speram să-l am pe băiețelul Richardson în grija mea. Aproape îl puteam vedea bine înfășat așezat în scaunul său auto.

– Ți-am adus un sendviș cu ouă prăjite, mă informă Claire, în timp ce depășeam ieșirea Berkeley și aveam parte de priveliștea obturată de perdele de ceață a portului din vest. I-am cerut omului de la delicatese să pună și o felie de șuncă. Și uite-ți cafeaua. Cu lapte din belșug.

– Ești o dulce, știi asta?

– Absolut, răspunse Claire chicotind.

Doamne, fata asta era fericită că iese în sfârșit din oraș. Când am intrat pe autostradă, Claire îmi povestea de zor despre fetița ei și fina mea, Ruby Rose Washburn.

Nu trecea cu vederea nici măcar un detaliu, istorisindu-mi pe un ton cântat aventurile lui Ruby prin bucătărie, scotocind prin dulapuri, prima dată când a mușcat dintr-un hotdog cu sos de hrean și cum tăticul lui Ruby era preferatul ei.

– Edmund îi cântă la violoncel, îmi povestea Claire în timp ce eu intram pe banda de viteză.

Am traversat podul Carquinez. Am văzut în depărtare San Pablo Bay și Mare Island, locul vechiului șantier naval și al fabricii de zahăr din orașul Crockett spre est.

– Stă așezată pe scăunelul ei pufos când el exersează și cântă și ea pe muzică. Edmund zice că e moartă după Vivaldi. Sunt niște scumpi, Lindsay!

– A, da, am reacționat eu.

Nu puteam spune nimic altceva. O iubeam pe Ruby Rose. Dar acum căutam un bebeluș dispărut. Și, ce să zic, tot felul de bebeluși mi se roteau prin minte.

Îmi doream atât de tare să am un copil cu Joe. Mi-aș fi dorit tot ce avea Claire – hotdog și olițe și crăticioare și bebeluși care gângureau. Doream să-l aud pe Joe cum îi cântă copilului nostru arii uimitoare de operă în italiană.

Nici nu știam că erau acolo, dar lacrimi sărate mi se scurgeau din ochi rostogolindu-mi-se pe obraji. Le-am șters repede cu palma, însă Claire s-a prins.

– Ce-i, Lindsay? Care-i problema?

– Sunt numai obosită, am răspuns.

– După toți acești ani chiar crezi că poți scăpa trăgându-mi o minciună?

– Nu. Nu, știu!

– Așa că ce-i?

Așa că i-am povestit celei mai bune amice cum trupul mă trădează în fiecare lună, când mai pierd încă o ocazie. După ce m-am măritat cea mai mare dorință pe care o am pe lume e un copilaș. Dorința asta m-a izbit ca un tsunami ciudat.

– Tu și Joe ați încercat?

Am încuviințat din cap.

– De cât timp?

– Nu prea mult. Trei sau patru luni.

– Asta-i nimic, zise Claire.

În acel moment ne aflam pe Interstate 5, la circa 160 de kilometri nord de San Francisco. Mănunchiuri de arbuști pitici, până la genunchi, flancau ambele părți ale autostrăzii și garduri de sârmă separau drumul de câmpiile acoperite cu iarbă arsă, care se-ntindeau până hăt departe, la orizont.

Cuvântul „stearpă“ îmi trecu prin minte.

– Ai acum un sindrom premenstrual? mă chestionă Claire.

– Îhî, am reacționat eu.

Claire întinse mâna și-mi prinse umărul, scuturându-l.

– Să-ți iei un baton de ciocolată la următoarea benzinărie, mi-a zis.

– Și asta ce-i? Ordinele doctorului? am întrebat-o cu vocea răgușită.

Claire râse:

– Da, așa-i, isteațo! Sigur că da.

Capitolul 74

Toți polițiștii știu că emoțiile îți aruncă în aer obiectivitatea. N-ai încotro, trebuie să accepți că, zi după zi, oameni nevinovați sunt răniți, violați, înșelați, răpiți și uciși.

Deși, dacă ești polițist și nu faci tot ce-ți stă în puteri ca să-i prinzi pe băieții răi, atunci de ce naibii ți-ai mai ales meseria asta? Cu același program și salariu ai putea foarte bine să fii conductor de tren.

Am umplut rezervorul Explorerului undeva în apropiere de Williams, pe urmă am luat masa de prânz la Granzella's, un birt cu aspect de magazin alimentar pe dinafară și de cabană de vânătoare în interior. Eu și Claire ne-am așezat la o masă, vegheate atent de capete împăiate de cerb și de urs, ca și de zebre, bivoli de apă și capre cu coarne lungi.

În afară de animalele împăiate, Granzella's avea o mare specialitate: paste linguini servite cu un sos roșu bine condimentat. În timpul mesei am început să mă plâng cu privire la comportamentul lui Avis.

– Ne-a făcut să pierdem peste o săptămână, Claire. Și e o mincinoasă atât de mare încât și ce facem noi *acum* ar putea fi numai cai verzi pe pereți.

Claire țâțâia aprobator plină de simpatie, în timp ce eu turuiam, pe urmă îmi răscoli toți piticii din cap, amintindu-mi de ultimul mare caz la care lucraserăm împreună. Pete Gordon, un ucigaș psihopat, omorâse patru mame tinere și pe cei cinci

copii ai lor numai cu câteva luni în urmă, o baie de sânge care, pur și simplu, ne terminase pe mine și pe Claire.

M-am dus la baie, m-am proptit pe tronul ruginit și am bocit pe săturate. Pe urmă, m-am spălat pe față, am ieșit și i-am zis lui Claire:

– Plătesc eu. Hai să ne luăm zborul, fluturaș!

La două și un sfert eram din nou pe autostradă. La circa 320 kilometri nord de San Francisco, șoseaua traversează o parte din Shasta Lake.

Pentru prima dată într-o săptămână am reușit să uit de bebeluși. Vederea malurilor din gresie roz-gălbui, ridicându-se din apa imposibil de limpede, de-un verde și albastru marin ca o coadă de păun, mi-a alungat orice altceva din minte.

Dar călătoria mea de agrement a avut viață scurtă. Eram convinsă că îl vom găsi pe băiețelul lui Avis. Sigur o vom face.

Am intrat în Taylor Creek la orele cinci după-amiaza.

E un oraș cu un singur semafor, de fapt un orășel tipic pentru marele nord-vest american. Strada mare, cu un șir de fațade în stil western cam de pe la sfârșitul anilor 1800. Clădirile din cărămidă, odinioară sucursale de bănci și depozite, adăpostesc acum buticuri și mici magazine.

Vehiculele se târau pe strada principală. S-au aprins luminile stradale și farurile vehiculelor în timp ce lumina soarelui se estompa tot mai tare până la o geană de roz.

– Vreau să trecem prin fața casei lui Antoinette Burgess, i-am zis lui Claire. Să ne facem o idee.

Vocea metalică a GPS-ului ne-a ghidat spre Clark Lane, o stradă îngustă, mărginită de copaci, cu un semn pe care scria FUNDĂTURĂ. Curțile din față erau separate de stradă prin garduri verzi și, în spatele lor, puteam zări tot felul de case din diferite perioade – în stil victorian, conac de țară și artizanal.

Casa aparținându-i lui Antoinette Burgess era în formă de A, acoperită cu șindrilă de cedru și cu un cerdac din lemn de

jur împrejur. O farfurie satelit pe acoperiș. N-am văzut lumini în interior și nici vreun automobil parcat pe aleea din față.

Am frânat Explorerul pe-un morman de frunze uscate, lângă bordură și Claire a remarcat:

– Se pare că nu-i nimeni acasă, Linds!

Mă gândeam: *O ocazie excelentă să-mi vâr puțin nasul prin jur.*

Am stins farurile și i-am zis lui Claire:

– Vin repede, și am sărit din mașină.

Capitolul 75

Curtea din față era în neorânduială: iarba nu fusese tunsă, nici frunzele uscate adunate. La dreapta mea, o alee plină de buruieni ocolea casa până la un spațiu deschis unde se afla un garaj pentru două automobile.

Mi-am aprins lanterna și am mers spre casă pe alee, pietricelele și frunzele uscate scârțâind sub călcătură.

Garajul mirosea a ulei de motor și pe podea era o baltă mică. Am îndreptat lanterna spre spate și am văzut o canoe și mai multe cutii cu tuburi de plastic și piese de motocicletă: pinioane, valve și saboți de roată.

Nimic interesant aici.

Am ieșit din garaj și m-am îndreptat spre spatele casei. Vârând lumina lanternei prin ferestrele cu geam dublu, am putut vedea mobile uzate, o sobă cu lemne și scaunul auto al unui bebeluș pe masa din bucătărie.

Ochii mi-au rămas lipiți de scaun. Era albastru și gol. Inima mi-o luă razna cu douăzeci de bătăi pe minut în plus pe când apăsam în jos pe clanță.

Ușa nu era încuiată – însă, cu o jumătate de secundă înainte s-o împing, am zărit o luminiță roșie reflectată în ușa cuptorului cu microunde de pe peretele de vizavi.

Burgess avea un sistem de alarmă care era în funcțiune.

Am lăsat clanța și, în acel moment, am auzit bolboroseala și bubuielile slobozite de motorul unei motociclete, un sunet

tot mai puternic pe măsură ce se apropia de locuința lui Antoinette Burgess.

Mai multe motociclete se îndreptau spre casă, eram sigură. Trebuia s-o șterg.

Am stins lanterna și am făcut drumul înapoi, căutând umbrele aruncate de copaci în amurg. Claire lăsase geamul în jos și mă strigă:

– Ai auzit asta, Linds?

– Nu putea să-mi scape, am răspuns.

M-am săltat pe scaunul șoferului și am pornit motorul, în timp ce un șuvoi format din șapte sau opt faruri de motocicletă se scurgea spre noi.

Cauciucurile Explorerului au scrâșnit disperate când am apăsat brusc pe accelerație, m-am rotit în loc și am luat-o la goană în direcția opusă.

– O figură bestială. Crezi că s-ar putea să ne fi observat cineva? mă-ntrebă Claire, agățată cu mâinile de bord.

– Hei, iată-mă! Sunt subtilă ca un ciocan pneumatic.

Am trecut pe lângă cavalcada de motociclete care se revărsa din față și am mers în continuare pe stradă cu ochii fixați în oglinda retrovizoare. Motoarele au tras în dreptul casei lui Burgess, făcându-se nevăzute pe aleea care ducea spre garaj.

Era Antoinette Burgess în acel cortegiu?

Și unde era bebelușul?

M-am uitat din nou în oglindă și am zărit silueta unei motocicliste care oprise la intrarea pe aleea din fața casei lui Burgess. Motocicleta stătea nemișcată și posesoarea ei înțepenise călare când am cotit pe prima stradă la dreapta și am accelerat.

Fir-ar!

Din câte se părea cineva îmi reținuse numărul de pe plăcuța de înmatriculare.

Capitolul 76

Hotelul Clearwater e situat într-o clădire în stil victorian cu o fațadă bleu, decolorată, pe strada mare și cu un balcon la etajul al doilea sprijinit pe stâlpi. Ce să zic, aveam în fața ochilor tot vestul sălbatic sau un film cu Sundance și Butch.

Eu și Claire am intrat în hol, care, după cum arăta, nu suferise nicio schimbare din anii 1920. Am măsurat cu privirea tapetul în stil victorian cu un desen în relief, fotoliile acoperite cu satin și fotografiile sepia de pe pereți, în rame ornamentate, ale unor persoane de mult plecate dintre noi.

Recepționerul, și el o relicvă a unor vremuri trecute. Nu dintr-un alt secol, dar categoric dintr-o altă perioadă de timp. Cu părul lui cenușiu, rar și ochelari fără ramă, mă făcea să cred că denumirea hotelului venea de la *Creedence Clearwater Revival,* o trupă preferată de prin anii 1970.

Am semnat în registru și chitanța plătită cu cartea de credit și am primit cheile. În timp ce Claire suna acasă, recepționerul mi-a spus că numele lui e Buck Keen și că e și proprietarul locului.

Am sporovăit despre vreme și restaurantele locale și, în final, l-am întrebat:

– Încerc să dau de cineva. Poate cunoașteți persoana. Antoinette Burgess?

– Toată lumea se cunoaște cu toată lumea aici. Sigur, o știu pe Toni. Este președinta *Devil Girlz* – cu *z*, „Fiicele diavolului".

E numele unui club de motoare, exclusiv pentru fete. Cele mai multe dintre ele lucrează mai ales ca bodyguarzi în barurile din Winchester.

– Are o prietenă... Sandy?

Omul cu coada de cal cenușie tresări de parcă i-aș fi spus prea multe sau i-aș fi vârât niște amoniac sub nas.

– Ești polițistă, ghici el. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Trase un sertar ca să-mi arate insigna lui de șerif, iar eu i-am arătat scutul meu.

– Are Toni vreo problemă? m-a întrebat Keene.

– Nu, deloc. Vreau numai să vorbesc cu ea în legătură cu o anchetă în curs.

– Atunci găsește-ți altă sursă, mă sfătui Keene. A trecut printr-o perioadă grea, dar e curată. Și-a făcut ordine în viață. De ce-ar fi chestionată de polițiști... Keene scutură din cap. Camera o eliberați mâine la prânz.

Cada de baie din camera mea era proptită pe niște gheare. Suportul de prosop era din alamă și mai era și un coșuleț plin cu consumabile pe chiuveta cu picior. Am dat drumul apei fierbinți în cadă, am aruncat în ea un pumn de săruri de baie și l-am sunat pe Conklin.

– Antoinette Burgess face parte dintr-o bandă de motocicliste denumită *Devil Girlz*, i-am spus eu. Cred că o chestie în afara legii.

– Stai un pic, îmi răspunse Conklin și dădu o căutare pe web, în timp ce eu încercam temperatura apei și-mi prindeam părul. Am găsit niște chestii despre fetele astea. Droguri, vânzări de arme. Linds, n-aș zice că sunt niște *Avon ladies.* Ferește-ți fundul!

– Vai de mine, merg în vârfuri! i-am zis. Rich! Am văzut niște dovezi privind existența unui bebeluș în locuința lui Burgess. Un scaun auto pe masa din bucătărie. Unul bleu.

– Sper că nu *glumești.*

– Oho, chiar așa, fă-mi o favoare și informează-l pe Brady.

Joe răspunse la primul apel. M-am băgat în cadă și m-am lăsat să lunec încet în apă, suspinând de plăcere când apa fierbinte mi-a trecut de umeri.

– Cum e pe acolo? m-a întrebat Joe.

– Un orășel drăguț, i-am zis. Seamănă cu cele din *Northern Exposure* și *The Twilight Zone*[1].

– Ai grijă ce faci, blondino!

Al doilea tip care-mi atrăgea atenția în mai puțin de zece minute. Isuse, sunt polițistă de peste un deceniu!

– Am o insignă și o armă, i-am spus soțului meu.

– Nu-mi place cum sună ce-mi spui.

– Cum sună?

– Blazat. Într-un fel complet detașat.

– Am condus toată ziua.

– Cere ajutor dacă ai nevoie. Te rog să-mi promiți!

– Promit! Acum trimite-mi un pupic.

După ce-am ieșit din cadă, am folosit telefonul din cameră și l-am sunat pe șeriful de la recepție.

– Șerif Keene! Ai un minut? Vreau să discutăm despre cazul de care mă ocup.

---

[1] Seriale de televiziune tip thriller „Pericol la nord" (CBS, 1990–1995) și „Zona crepusculară" (1986) cu acțiunea axată pe conspirații și asasinate (n.tr.)

Capitolul 77

Puțin după orele opt dimineața coteam, la bordul Explorerului, pe Clark Lane, îndreptându-mă spre sud.

– Ia te uită! exclamă alarmată Claire.

O îmbulzeală de motociclete bloca strada – cu farurile aprinse, motoarele bubuind – formând un zid între noi și casa lui Burgess. Pe măsură ce ne apropiam, strângeau rândurile tot mai mult și motociclistele nu dădeau semne că ne vor lăsa să trecem.

Intenționasem să bat la ușa lui Toni Burgess. Să mă legitimez. Îmi imaginasem cum voi intra în casă și-l voi lua cu mine pe bebeluș. Nu prevăzusem o astfel de zarvă. Probabil că ticălosul de Buck Keene o pusese la curent pe Toni Burgess.

– Și acum ce facem, Kemo Sabe? mă-ntrebă Claire.

– Atacăm pe flancuri, Tonto[1]! am replicat eu. Mă bazez pe imensul meu șarm, de care vorbește toată lumea.

Am frânat la vreo cinci metri de motocicliste, suficient de aproape ca să le văd clar părul tuns bărbătește și hainele jegoase, cu lanțuri prinse deasupra umerilor și în jurul taliei și tatuaje până-n vârful degetelor.

---

[1] *Ke-mo sah-bee,* deseori pronunțat *kemo sabe* sau *kemosabe,* e un nume de alint folosit de un personaj fictiv, un indian pe nume Tonto, dintr-un serial american de mare succes pentru radio și televiziune, *The Lone Ranger.* (n.tr.)

I-am spus lui Claire să-ncuie ușile după ce cobor și să aibă celularul pregătit în mână.

Din clipa în care am sărit din Explorer nu mai aveam cale de întoarcere. Eram hotărâtă să pătrund în casa cu acoperiș din lemn de cedru. Îmi făcusem un plan, mă vedeam cum o voi fenta pe șefa găștii, cum intru pe poartă și merg spre ușa din față.

Motociclista șefă a ambalat, pe urmă a oprit motorul și a descălecat. A făcut pași spre mine și s-a proptit bine pe picioare, ca să-și apere teritoriul.

Arăta cam spre cincizeci de ani și înaltă cât mine, un metru șaptezeci și opt, însă avea și vreo douăzeci și cinci de kile-n plus. Părul ei blond-cenușiu era unsuros și lipit de țeastă, rânjetul îi dădea la iveală dinții lipsă și vârful nasului ei strâmb era sucit spre dreapta.

Pe buzunarul de la pieptul jachetei scria „Toni". Vasăzică asta era Antoinette Burgess? Deloc o mamă tipică din suburbii.

– Ce vrei? m-a întrebat scurt.

Palmele îmi transpirau. Erau multe feluri în care lucrurile puteau s-o ia razna. *Devil Girlz* traficau arme. Mi-am tras poalele jachetei în lături ca vadă revolverul Glock de la șold și insigna aurie de pe centură.

– Sergent Lindsay Boxer, SFPD. Mă aflu aici în legătură cu bebelușul.

– Nu știu la ce te referi! reacționă motorista.

Exact în acel moment urletul ascuțit al unui bebeluș veni din interiorul casei. Am ridicat ochii și am zărit silueta unei femei, luminată din spate, ținând un ghemotoc în brațe în dreptul ferestrei.

I-am întors spatele femeii și m-am întors la Explorer. După ce ușile s-au deblocat, m-am urcat în el și i-am cerut telefonul lui Claire.

Aveam numărul lui Buck Keene agățat de bord.

– Șerifule Keene, sunt sergentul Boxer! Am nevoie de ajutor pe Clark Lane. Dacă nu-ți arăți fața în cinci minute, chem FBI-ul. Și ei vor trage în orice sau în oricine se interpune între polițiști și acel copilaș răpit.

Capitolul 78

Trei mașini verde cu alb, de patrulare, au frânat scrâșnind pe Clark Lane în lumina stinsă a dimineții. Șeriful Buck Keen a coborât din primul vehicul, purtând o pălărie de cowboy și o jachetă cenușiu-închis cu franjuri pe mâneci și cu insigna agățată pe buzunarul de la piept. Ținea o carabină în mâini.

– Fetelor, valea de-aici! Hai să simplificăm lucrurile, bine?

Urmat de huduieli și luări peste picior:

– Ce-a zis ăsta?

– Ce să simplificăm, tâmpitule?

– Pe cine faci tu tâmpit? se auzi alt strigăt.

Totuși membrele *Devil Girlz* își traseră motoarele din calea noastră, formând o potecă îngustă pentru șeriful Keene.

Toni Burgess, Claire și cu mine am mers în spatele șerifului prin grădina plină de buruieni, pe poteca pietruită și, sus, pe treptele scârțâind ale verandei din scânduri.

Keene a ciocănit la ușa din față și a strigat:

– Sandy, deschide! Sunt Buck!

Ușa s-a întredeschis.

Am auzit vocea unei femei în spatele ei:

– Pleacă de-aici, Buck! Noi nu facem rău nimănui.

Atunci am intervenit eu:

– Sandy, sunt sergentul Lindsay Boxer și aceasta este dr. Claire Washburn, SFPD. Vrem numai să vorbim cu tine.

– Sunați-mă la telefon dacă vreți doar să vorbiți.

– Vrem să vedem bebelușul, zise Claire. Să fim sigure că e bine.

Șeriful Keen urlă spre ușă:

– Asta ce mai e, Sandy? Ce dracului ați mai făcut?

– N-am greșit cu nimic, Buck! Plecați de-aici. Dacă n-aveți mandat, ieșiți de pe proprietatea noastră.

– Nu poți să alungi forțele de ordine! Sandy, faci o mare greșeală! o avertiză Keene.

– Altcineva greșește. Plecați de-aici! Să nu vă mai spun încă o dată. Violați dreptul la proprietate.

Am simțit cum se umple paharul. Am făcut un pas în spate, mi-am luat avânt și cu umărul am lovit ușa, deschizând-o larg. Claire și șeriful au țâșnit în casă în urma mea.

– Foarte subtil! a murmurat Claire.

– Ca un baros! i-am replicat lui Claire și atunci am văzut-o pe femeia din spatele ușii. Purta o salopetă și un tricou roz cu mâneci lungi. Avea o față domnișoarăguță și părul ei lung lucea bine periat. Arăta în jur de treizeci de ani.

Ținea un bebeluș învelit într-o păturică bleu, rezemat de umărul ei stâng. Era un nou-născut care se tot zvârcolea.

Era acesta copilașul lui Avis Richardson?

Sigur, era *în viață*.

Și pe urmă am observat că Sandy ținea în mână un revolver de 9 milimetri, țintit direct spre capul meu. Și, judecând după expresia feței, știam că n-ar fi ezitat să-l folosească.

Capitolul 79

– Buck, cară-te dracului de-aici! țipă Sandy.

– Nu plec, răspunse el, până când nu lași arma jos și-mi spui ce giumbușluc ați mai făcut. Ăsta e copilul tău, nu, Sandy? Ai *fost* însărcinată. Doar te-am văzut...

– Buck, mă lași! Nu întrebi nimic, nu spui nimic! Ai auzit de asta? îi aruncă fata cu bebelușul sprijinit de umărul ei.

– Ce tot îndrugi acolo? Că i-ai mințit pe toți? Că te-ai prefăcut că ești însărcinată? Toni? Isuse Cristoase! Cum de-ați putut voi două să faceți așa ceva?

Sandy își propti țeava revolverului sub bărbie.

– Nu vreau să mai aud niciun cuvânt. Voi toți! Ieșiți afară! Și nu glumesc! strigă ea. Și nici nu mint!

Simțeam cum sângele mi se scurge din cap. Și cafeaua din stomac mi se cățără pe gât.

– Sandy! zise Keene din nou. Te vom ajuta! Nu asta-i calea.

– Ba e calea *mea*. Și acum ieșiți odată, afară, *afară!* urlă ea fără niciun control.

Bebelușul se porni să țipe și el.

Mi se uscase gura. Atâtea feluri în care lucrurile puteau scăpa de sub control, deși niciodată nu-mi trecuse prin minte *așa ceva*. Împăciuitoare, i-am zis:

– Sandy, n-ai dat de niciun necaz! Vrem numai să discutăm situația. Buck, lasă-ne puțin singure. Te rog!

– Toni, încearcă să-i bagi naibii mințile în cap, îi ceru șeriful femeii cu haine de piele. Aștept afară!

După ce șeriful ieși din casă, i-am spus lui Sandy:

– Las arma jos! În același timp, am băgat mâna în jachetă, am extras cu două degete Glockul meu și l-am pus pe podea.

Toni Burgess mi-a pescuit arma, a traversat camera cu lanțurile zăngănind. A aruncat revolverul în coșul de gunoi de sub chiuvetă și a închis ușile dulapului.

Sandy și-a lăsat revolverul să lunece în buzunarul salopetei, pe urmă a cuprins bebelușul cu ambele brațe.

Am reușit în fine să respir în voie după mult prea mult timp și m-am uitat în jur. Am văzut sticlele de lapte ale copilului pe blatul din bucătărie, jucării pe-o blană de oaie de pe podea. Fotografii ale bebelușului lipite peste tot pe ușa frigiderului.

Sandy îl tot sălta pe copilaș și-l bătea ușor pe spate să-l liniștească, dar el nu mai contenea cu plânsul.

– Mă numesc Sandra Wilson, mi-a zis. Și acesta e fiul meu, Tyler Burgess Wilson. Eu sunt mama lui acum. Am răspuns anunțului publicat de Avis Richardson în Prattslist și i-am plătit douăzeci și cinci de mii de dolari pentru a-i acoperi cheltuielile, fiindcă l-a purtat și l-a născut pe copil. Și ea a semnat documentele. Este totul legal. Poți să-i spui lui Avis că-i prea târziu acum să se sucească.

– Avis a dat anunțul?

– Sigur că da! Pot să ți-l arăt. După ce Avis ne-a spus că vrea ca noi să luăm copilul, i-am expediat banii în contul ei bancar. Și acum ascultă-mă bine! Noi îl iubim pe Tyler și nu vom renunța la el. Acest băiețel e al nostru acum.

Capitolul 80

– Eu sunt doctoriță, scumpo! îi spuse Claire. Și am un bebeluș nu cu mult mai mare decât Tyler. Pot să-l examinez puțin? Te rog? Întinse brațele spre copilașul din brațele lui Sandy Wilson.

– Nu-l pot face să mănânce! izbucni Sandy cu o voce subit invadată de emoție.

Claire o îmbrățișă pe fată și-i zise:

– E în regulă! E în regulă! Pe urmă luă copilașul din brațele lui Sandy și-l așeză pe masa de bucătărie. Ai niște șervețele umede și un scutec curat? o întrebă cu o voce cât se poate de calmă, de parcă n-am fi fost în bătaia armelor.

Eram alături de Claire, când l-a desfășat pe bebeluș și puteam vedea că avea ochi căprui, pielea rozalie și toate la locul lor, plus o mică pată din naștere, de culoarea vinului, pe dosul mânuței. Am întins mâna și i-am atins palma micuță. A dat energic din picioruțe și a mai slobozit un țipăt.

În timp ce Clare îl curăța și inspecta pe bebeluș, Toni Burgess a dispărut. A revenit un minut mai târziu cu un anunț din Prattslist și mi-a întins o foaie de hârtie cu mâini tremurânde.

– Sergent, vreau să vezi asta, ca să poți pleca liniștită și să-i spui și lui Buck să se ducă acasă.

– Citește tu. Te ascult! i-am zis.

Eu, Avis Richardson, majoră și sănătoasă la minte, îl dau spre adopție pe fiul meu, încă fără nume, doamnelor Sandra Wilson și Antoinette Burgess, care mi-au transferat 25 000 de dolari reprezentând cheltuieli suportate în timpul sarcinii.

Anunțul suna exact cum îl descrisese Sandy. Și nota era semnată, datată și avea doi martori, pe Antoinette Burgess și Sandra Wilson.

Am oftat și pe urmă a trebuit să le spun.

– Toni, problema e că Avis Richardson are numai cincisprezece ani.

– Are *optsprezece*. Ne-a arătat cartea ei de identitate.

– E o mare mincinoasă, le-am zis. Și ăsta e numai începutul.

– Acest lucru e pur și simplu *o greșeală*, rosti Sandy, prăbușindu-se pe-un scaun de bucătărie și suspinând cu capul în mâini.

Plângea atât de tare încât era greu să-ți dai seama ce spune, dar acest lucru l-am auzit tare și răspicat din gura ei:

– Ne-am pregătit pentru el. Am ajutat la nașterea lui. Îi oferim un cămin cu multă dragoste. Avis nu l-a vrut. N-a dat niciun semn că l-ar iubi.

M-am dus la Sandy și i-am scos revolverul din buzunarul salopetei și l-am golit de cartușe.

S-a uitat în sus spre mine rugător:

– Ajută-ne, te rog! Ce putem face ca să-l păstrăm?

– Nu puteți, Sandy! i-am zis, deși eram conștientă că aceste cuvinte îi sfâșiau inima. Acest bebeluș are deja o familie care îl așteaptă. Îmi pare tare rău pentru voi.

Capitolul 81

Plecarea noastră din Clark Lane a fost un adevărat chin, fără grabă și scăldată în torente de lacrimi.

Polițiști, vecini și *Devil Girlz* s-au adunat în jurul Explorerului, s-o vadă pe Toni cum îmi dă scaunul auto pentru copil și alte lucruri ale lui, în timp ce Sandy îmi vâra niște hârtii în mâini.

– Scrisoarea asta e pentru Tyler, s-o citească când va fi mare, mi-a zis Sandy. Mi-a mai dat jurnalul ei și un plic gros, plin cu fotografii făcute în timpul nașterii copilului.

Am pus fotografiile în buzunarul ușii, probe de folosit în timp ce ADN-ul lui Tyler era procesat, și i-am instalat scaunul pe bancheta din spate.

Claire a răsucit cheia de contact și, imediat ce-am lăsat în urmă Taylor Creek, am înclinat spătarul scaunului meu și-am ațipit, sărind din somn la intervale egale, de câteva minute, pe tot parcursul celor peste 600 de kilometri, ca să întorc capul și să văd ce face Tyler.

Oare ce-i mai rezerva viitorul acestui copilaș?

Va fi el OK?

Am tras în parcarea din fața Biroului de Expertiză Medicală când soarele apunea deasupra Bryant Street. Conklin ne aștepta rezemat de mașina lui, jucându-se cu cheile, pe care le tot arunca și prindea prin aer, plin de nerăbdare.

A venit spre Explorer, a deschis ușa din spate și a rămas fără grai, uitându-se la copilaș.

– Puștiulică e adorabil, mi-a zis. Și ce plan avem?

Mi-am întins oasele, care mă dureau, am coborât din Explorer și i-am zis:

– Vom aștepta câteva ore și, pe urmă, voi suna la Serviciul pentru protecția minorului.

Am îmbrățișat-o pe Claire în semn de rămas-bun, l-am scos pe Tyler cu scaunul lui cu tot și l-am pus în mașina unității, avându-l pe Conklin la volan.

– Ultimul loc de unde Avis Richardson a sunat pe celular a fost Tijuana. Și-a apelat părinții. Asta acum douăsprezece ore, mi-a spus Conklin.

– Uite ce mă gândesc, i-am zis. Hai să le facem cunoștință părinților ei cu băiețelul. Să le spunem s-o sune pe Avis. Chiar și dacă lasă numai un mesaj e OK. S-o anunțe numai că am adus bebelușul înapoi.

Pe urmă le interceptăm convorbirile telefonice. Și îl vom duce pe copil la Sf. Francis. Avem un om al nostru care lucrează sub acoperire în secția de nou-născuți până când vine Avis să-l vadă pe copil. O altă echipă va supraveghea hotelul.

– Și dacă ea nu se-arată?

– Mă voi gândi la altceva. Să fii sigur că așa voi proceda.

– Ehei, am un munte de treburi de făcut! rosti Conklin.

Capitolul 82

Sonja și Paul Richardson ne așteptau în holul din fața apartamentului lor cu fețele pline de speranță, așteptare și mulțumiri adresate Domnului.

Au venit în fugă spre noi, după ce am ieșit din lift și eu mi-am luat un moment să mă pregătesc pentru șocul iminent când mă voi separa de bebeluș.

L-am strâns la piept pe băiețel, în timp ce o informam pe Sonja că, potrivit legii, trebuia să-l ducem la spital și că după aceea sistemul judiciar va decide ce se va întâmpla cu el.

– Dar știam că vreți să-l vedeți mai întâi, i-am spus și am pus copilul în brațele bunicii sale.

A fost un moment grozav.

Fața drăguță a Sonjei strălucea de lacrimi când îl strângea la piept. Soțul ei a întins protector un braț, înconjurându-i umerii și cealaltă mână a pus-o pe pieptul nepotului său. Sonja a ridicat ochii spre mine și mi-a zis:

– N-am cuvinte să vă mulțumesc pentru că l-ați găsit!

– Asta e o zi mare, zise Paul. O mare zi.

Întorși în apartament, ne-am așezat toți jos ca să discutăm serios.

– Sonja, Paul! am zis. Avis trebuie să vină acasă. Avis a fost cea care a dat anunțul din Prattslist. Avem o copie a lui. Nu ea a fost cea abordată. Și-a pus copilul la vânzare și a primit

douăzeci și cinci de mii de dolari. Asta reprezintă trafic de copii. Avem o copie a contractului semnat de ea.

– Avis se află în Mexic și asta înseamnă că va fi deportată când o vor prinde, interveni Conklin. Dacă Ritter e cu ea, se face vinovat că a scos o minoră din țară. El oricum are suficiente probleme, până peste cap, să țină un întreg cortegiu de avocați ocupați timp de mai mulți ani.

– Totuși, pentru că Avis e minoră, le-am mai spus eu, dacă se predă de bunăvoie, vom încerca s-o protejăm. Vom acționa împreună cu procuratura ca să fie admisă în sistemul de reeducare. Dar, dacă e deportată din Mexic... am adăugat, ridicând din umeri. Vă rog să aveți încredere în mine. Cu siguranță, nu veți dori să fie judecată ca un adult.

Soțul și soția schimbară o privire.

Paul Richardson scoase un oftat din rărunchi.

– Avis e în dormitor, îmi spuse. De fapt, acolo e și Jordan.

Capitolul 83

În acel moment le-am spus:

– Vă rog, duceți-vă cu bebelușul în bucătărie. Stați lungiți pe podea alături de el. Acum!

Soții Richardson erau uluiți, dar au procedat așa cum le cerusem.

Mi-am scos revolverul și Rich pe-al său și am flancat ușa spre dormitor.

Am strigat:

– Avis Richardson! Jordan Ritter! Aici sergentul Boxer! S-a terminat totul! Ieșiți afară cu mâinile-n sus!

S-a așternut tăcerea, dar înainte ca Rich să tragă un picior în ușă, am auzit vocea lui Ritter:

– Sergent! N-avem niciun fel de arme.

Ușa s-a deschis și Ritter a ieșit cu mâinile-n sus. Nebărbierit și cu fața arsă de soare. Chiar și așa continua să arate ca desprins dintr-o reclamă pentru haine bărbătești de lux.

Rich l-a răsucit cu spatele și l-a lipit de perete. Îl percheziționa, să se asigure că nu are nicio armă și-i punea cătușele, când Avis țâșni și ea din dormitor.

Fata își ținea și ea mâinile-n sus, dar îmi tot arăta spre inelar, ca să-mi atragă atenția că purta o verighetă de aur.

– Ne-am căsătorit, strigă ea. Eu și Jordan ne-am căsătorit.

– Felicitări! i-am zis, în timp ce dădeam cu ea de zid cu cea mai mare satisfacție.

Din nou trebuia să mă lupt cu mine însămi să nu-i trag și o pereche de palme. În schimb, i-am prins cătușele și am informat-o:

– Avis Richardson, ești arestată pentru trafic de copii, neglijarea îndatoririlor de mamă și obstrucționarea justiției. Ai dreptul să nu spui nimic...

Dintr-odată un vârtej de disperare se stârni în jurul meu.

Sonja și Paul Richardson se năpustiră spre fiica lor și bebelușul începu să țipe, pe urmă făcu o pauză să-și mai tragă sufletul și mai slobozi un țipăt.

La stânga mea, Conklin îl aresta pe Jordan Ritter pentru răpire și violarea unei minore.

– Vreau să-mi văd fiul, urla Ritter în timp ce Conklin îi citea drepturile.

Mi-am apropiat fața la câțiva centimetri de cea a lui Ritter și i-am zis plină de venin:

– *Mai taci dracului din gură!*

Imediat am sunat să vină o ambulanță să-l ia pe copil.

– Și ce va păți Avis? mă-ntrebă Paul Richardson în timp ce luam bebelușul din brațele soției sale.

Va fi ținută în custodie până va fi pusă sub acuzare, i-am răspuns. Dacă vreți un sfat, angajați cel mai bun avocat pe care vi-l permiteți. Poate va reuși s-o scape, având în vedere că-i minoră. Voi mai da niște telefoane ca să anulez căsătoria fiicei dumneavoastră cu acest netrebnic.

Partea a patra

SUFERINȚA UNUI COPIL

Capitolul 84

Am căscat ochii mari. Mă holbam la informația proiectată pe tavan de ceasul cu proiector al lui Joe. 11 octombrie, 12 grade Celsius. Și ora 6.02 dimineața.

Visam ceva important când m-am trezit, dar ce era?

Joe se mișcă alături de mine și mă-ntrebă:

– Linds, te-ai trezit?

– Îmi pare rău că te-am trezit și pe tine, iubitule! Visam. Așa cred.

Se întoarse spre mine și mă luă în brațe.

– Îți amintești ce visai?

Am încercat să-mi aduc aminte, însă n-am reușit. De ce eram atât de îngrijorată? Joe era bine. Bebelușul Richardson se afla la Sf. Francis, foarte bine și el. Și atunci mi-am amintit.

Candace Martin.

Îmi amintisem de *ea* în vis.

Am început să-i spun lui Joe de ce Candace Martin îmi tulburase somnul nocturn, dar el începuse deja să sforăie ușor cu capul lipit de umărul meu. M-am tras spre marginea patului și mi-am lăsat tălpile pe podea.

Joe murmură:

– Ce e?

– Trebuie să mă duc la muncă, i-am răspuns. Te sun mai târziu.

L-am sărutat pe obraz, i-am ciufulit părul și i-am tras bine cuvertura până sub bărbie. Am pocnit din degete și Martha a sărit în pat. S-a fâțâit un pic, pe urmă s-a lungit în adâncitura caldă lăsată de mine acolo.

În mai puțin de o oră dădeam buzna în Palatul Justiției cu două termosuri pline de cafea.

Am urcat pe scara din spate, sărind câte două trepte deodată și am împins cu un cot ușa de serviciu de la etajul opt. Am trecut prin labirintul de culoare care duceau spre departamentul procurorului.

Yuki se afla în văgăuna ei. Părul negru, cu o cărare la mijloc, i se revărsa ca o cortină pe umeri, în timp ce studia concentrată ceva pe laptop. Umbra mea lunecă spre ea.

– Hei! exclamă Yuki, ridicând ochii. Lindsay! Ce s-a întâmplat?

– Păi s-a întâmplat ceva. E OK dacă-ți cer să-mi arăți fotografia lui Candace Martin în vehicul, alături de asasinul plătit Gregor Guzman?

– De ce?

Întinse brațul și înhăță unul dintre termosuri.

– Sper că nu te șifonezi dacă te-ntreb de ce continui să-ți bagi nasul în cazul meu.

– Yuki, te rog, pot s-o mai văd o dată? Fotografia aia nu-mi mai iese din cap.

Yuki mă privi cu ochii mari de curiozitate, se aplecă deasupra laptopului și butonă câteva taste. Răsuci computerul spre mine, ca să pot vedea ce apăruse pe monitor.

– Mi-ar fi de folos dacă mi-ai face o copie.

Yuki scutură din cap în semn că nu. Totuși exact în aceeași clipă printerul începu să scrâșnească și o fotografie alb-negru zbură în tava lui. Yuki mi-o întinse.

– Ți-aș face eu niște zile fripte, zise ea, dar judecătorul vrea să mă vadă în biroul său. Iar am aterizat cu genunchii pe coji

de nucă. Așa că nu-mi mai face și tu probleme, Linds. Să fie clar!

I-am urat noroc cu LaVan și am luat-o la goană spre ieșire înainte ca Yuki să se răzgândească.

Capitolul 85

La câteva minute după ce-am ieșit din biroul lui Yuki semnam registrul de la intrarea în închisoarea pentru femei de la etajul al șaptelea. Era mare zarvă în aripa asta. Ușile de metal pocnind și vocile mânioase ale deținutelor se auzeau peste tot prin jur în timp ce una dintre gardience mă conducea spre o mică și pustie sală de vizite.

Candace Martin își făcu repede apariția în ușă. Mă privea în ochi în timp ce gardianca îi scotea cătușele, pe urmă trase un scaun vizavi de-al meu, cu masa acoperită cu tablă zgâriată între noi.

– Asta e o surpriză nemaipomenită, îmi spuse ea.

Candace nu era deloc fardată, nu mai fusese la coafor de-un an și purta salopeta de deținut într-o nuanță de portocaliu care nu se pupa cu buclele ei blonde.

Totuși, Candace Martin avea demnitate și un comportament profesional.

– Sunt aici neoficial, i-am zis.

– Cu vești bune, sper.

Am scos copia fotografiei din buzunar și am pus-o pe masă.

– Uită-te aici și spune-mi ce căutai în interiorul vehiculului alături de acest bărbat.

–Am mai văzut fotografia. Nu sunt eu, îmi răspunse.

Becul crud, fluorescent, de deasupra capului, de trei sute de wați, lumina ca ziua orice părticică din mica încăpere.

Ochiul roșu al camerei de supraveghere ne urmărea din colțul tavanului pe când femeia în portocaliu trăgea fotografia mai aproape și o ridica să o vadă mai bine.

– Nu-i cunosc pe *niciunul* dintre acești doi oameni, zise ea. Apoi, de parcă o fulgerase un gând, studie din nou fotografia și mă-ntrebă: Ce vezi în mâna acestei femei?

Împinse spre mine copia alb-negru. Femeia din fotografie ținea capul plecat, cu părul blond acoperindu-i jumătate din față și părea că avea degetele încleștate pe capul unui lănțișor prins în jurul gâtului. Printre degetele strânse se vedea ceva ca un pandativ.

– Posibil ceva să-i aducă noroc, am zis eu.

– S-ar putea să fie o cruce? mă-ntrebă Candace Martin.

– Presupun că da.

– Eu nu port lănțișoare de aur cu suvenire sau cruci, îmi spuse Candace Martin. Dar o cunoști pe Ellen Lafferty, nu-i așa? Ellen poartă mereu o cruce. Nu pot să nu mă-ntreb ce semnificație are pentru ea.

Capitolul 86

Candace Martin urma să se prezinte în sala de judecată peste o oră și, deși aveam un temei s-o cred nevinovată, nu puteam „să-mi bag suficient de repede nasul" în procesul lui Yuki. Cu fiecare zi care trecea Candace era tot mai aproape de o condamnare pentru omor cu premeditare.

Pe cât de greu era să convingi instanța că o persoană nevinovată fusese pusă sub acuzare, totuși nici nu se compara cu încercarea de a anula o sentință de omor cu premeditare.

Am coborât în pas alergător scara din spate, spre holul Palatului Justiției, am căutat un număr în celularul meu și am așteptat ca detectivul particular Joseph Podesta să-mi răspundă. Avea vocea puțin răgușită de somn, dar mi-a spus „OK" la cererea mea să ne vedem în douăzeci de minute.

Am traversat Bay Bridge, am continuat pe Lafayette și am dat de vila galbenă a lui Podesta de pe Hamlin Road, într-o suburbie cu străzi mărginite de copaci și locuințe asemănătoare cu a lui. Am parcat pe aleea ce ducea spre intrare, pe urmă am urcat niște trepte de piatră, am trecut printr-o grădină tot cu pietre din loc în loc și am sunat.

Podesta a apărut desculț în ușă, purtând un trening presărat cu firimituri pe piept. I-am arătat insigna și mi-a deschis larg ușa, pe urmă m-a condus în biroul său din spatele casei.

Locul arăta ca un depozit de echipamente de spionaj, pe care Podesta le înșirase pe niște rafturi metalice. Își făcu vânt

cu scaunul cu rotile până la computer, luă de ceafă o pisică tigrată de pe birou și o așeză în poală.

– Dacă clientul meu n-ar fi mort, îmi spuse el, mânuind mouse-ul, nu v-aș arăta astea fără un mandat.

– Vă apreciez ajutorul, i-am răspuns.

Podesta dădu un click pe-un dosar conținând fotografiile digitale cu dr. Candace Martin într-un vehicul, alături de cineva care fusese cu titlu de probă identificat drept Gregor Guzman, un asasin plătit căutat de polițiști în mai multe state federale, ca și în câteva țări străine.

Prima fotografie care a apărut pe monitor a fost cea folosită de Yuki ca dovadă.

– Știu că pozele astea sunt ca vai de lume, zise el. Dar n-am putut folosi blițul. Nu pot jura că omul e Guzman, dar femeia *este* Candace Martin. Am urmărit-o în seara aceea, de la locuința ei de pe Monterey Boulevard până la I-280, breteaua care duce spre nord. A ieșit din autostradă în dreptul Cesar Chavez, a făcut dreapta pe Third și, pe urmă, pe Davidson. M-am ținut tot timpul coadă după ea.

– Acela e un loc foarte periculos. Cred că știi, sergent! Trebuia tot timpul să fiu cu ochii-n patru. E-un morman de gunoi. Un cimitir de vechituri. Puteam să fiu tâlhărit, și ea la fel.

Am urmărit-o când a coborât din Lincolnul ei și s-a urcat în mașina de teren a acestui tip. A coborât peste zece minute.

– Poți să-mi copiezi pozele astea pe-un disc?

– De ce nu, având în vedere împrejurările? răspunse el.

Computerul începu să bâzâie.

Pisica torcea.

Și destul de repede aveam un disc cu o mulțime de fotografii, cu aspect granular, făcute cu două săptămâni înainte ca Dennis Martin să fie omorât.

Capitolul 87

La nouă și un sfert eram înapoi în Palatul Justiției, Secția de Sud, Omucideri, a doua mea casă.

Mi-am aruncat jacheta pe spătarul scaunului, pe urmă l-am găsit pe Conklin în sala de mese. Ronțăia o gogoașă deasupra chiuvetei, cu cravata lui galbenă aruncată peste umăr ca să n-o presare cu zahăr.

– Mmm! se linse el pe buze. Ți-am păstrat și ție una.

– Nu mi-e foame. Dar trebuie să-ți arăt ceva.

– Ești al naibii de misterioasă.

– Mai bine ne uităm decât să vorbim.

Chi era ocupat la biroul său, computerul lui sfârâia de zor, cana plină cu cafea era așezată pe-un șervețel și vreo treizeci de pixuri se aflau aliniate la marginea suportului textil al mouse-ului.

I-am dat lui Chi discul obținut de la Joe Podesta și i-am spus:

– Sper că nu te deranjez, Paul. Aș vrea să vezi și tu astea.

Toți trei am studiat imagine cu imagine duzina de fotografii digitale făcute de detectivul particular Joseph Podesta, în care apărea o femeie blondă din profil, așezată alături de-un posibil asasin plătit în SUV-ul acestuia.

Conklin îl rugă pe Chi să le mărească cât putea de mult și să fixeze lupa pe pumnul strâns al femeii, ca să putem vedea ce

ținea în el, cumva o cruce din aur. Însă, cu cât Chi mărea fotografia, cu atât mai difuză devenea imaginea.

– E tot ce pot să fac, ne spuse Chi, cu privirea fixată pe desenul abstract format din șiruri de puncte mici gri. Ce mai vreți?

– Bagă-le și prin programul de identificare a feței, îi ceru Conklin lui Chi.

– Am înțeles, *Face ID*, intră acum.

Chi deschise programul și pe monitor apărură două ferestre în care imagini ale lui Candace Martin erau comparate cu cele ale femeii blonde din SUV.

Chi întoarse capul spre mine și spre Conklin cu o scânteie de entuziasm pe față, de parcă era o stea căzătoare.

– Nu e ea, afirmă Chi. Oricine e femeia din această fotografie... nu e Candace Martin.

Pe urmă Chi compară fotografia blondei cu imagini stocate în baza de date, formată din zeci de mii de fotografii, care rulau prin cea de-a doua fereastră într-o viteză amețitoare.

Și, tocmai când începusem să-mi pierd speranța, îi găsi perechea.

Capitolul 88

Eu și Conklin ne-am urcat într-un vehicul nemarcat și în scurt timp goneam pe James Lick Freeway. În timp ce Conklin șofa, socoteam pe degete motivele pentru care Ellen Lafferty ar fi putut să-l ucidă pe Dennis Martin.

–Unu, se îndrăgostise de el. Doi, era ofuscată din cauza modului în care se purta cu ea. Trei, avea ocazia să pună mâna pe arma lui. Știa perfect de bine unde se va afla Dennis, la fel și Candace la sfârșitul zilei.

Numerele patru și cinci. Și, șase, dacă nu-l omorâse ea, atunci comandase omorul.

– Toate la un loc, zise Conklin, și e suficient de isteață ca să-i însceneze totul lui Candace.

– Se pare că femeia asta e un monstru genial.

Peste cincisprezece minute Conklin parca vehiculul în fața unui bloc de culoare pai, la fel ca majoritatea celor din jurul portului. Construit în anii 1920, arăta îngrijit, cu ferestre boltite dând spre Ulloa Street. Se afla la circa un kilometru de locuința familiei Martin.

Am apăsat pe butonul interfonului și Lafferty a întrebat cine e, pe urmă ne-a deschis ușa.

Conklin rosti „SFPD", îi arătă legitimația și ne prezentarăm dădacei în vârstă de douăzeci și ceva de ani, care ezită câteva secunde înainte de a ne lăsa să intrăm.

Urmărisem depoziția lui Lafferty din fundul sălii de judecată, cu câteva zile în urmă. Arăta atunci destul de matură, într-un costum și cu tocuri înalte. Azi purta blugi și o helancă, avea părul castaniu-roșcat strâns în sus, într-o coadă de cal, și pot spune că avea aspect de adolescentă.

Conklin acceptă oferta lui Lafferty de a-l servi cu o cafea, dar eu am mai întârziat prin camera de zi, în timp ce fosta dădacă a familiei Martin îl conducea pe Conklin spre bucătărie.

La o primă privire am numărat cinci fotografii ale lui Dennis Martin în acea încăpere mică, în unele alături de Lafferty. Indiferent de unghi, puteai spune că Martin fusese un bărbat frumos.

Am ridicat ochii când Ellen Lafferty reveni în camera de zi împreună cu Conklin. Arăta mai mulțumită să mă vadă decât ar fi trebuit să fie. Se așeză pe un fotoliu și zise:

– Credeam că ancheta s-a terminat.

– Mai sunt câteva chestii nerezolvate care persistă cu încăpățânare. De fapt, una singură, i-am spus.

Am scos fotografia din buzunarul jachetei și am așezat-o pe măsuța din fața canapelei.

Ellen se aplecă s-o ridice și mă întrebă:

– Ce-i asta?

– Omul s-ar putea să fie un asasin plătit, pe nume Gregor Guzman. Femeia din fotografie arată ca și cum ar fi Candace Martin. Are același păr blond, aceeași tunsoare ca și Candace, dar de fapt nu e ea, nu-i așa, Ellen?

– E greu de spus. Nu știu! răspunse ea.

– Știi cum am descoperit că nu e Candace? o întrebă Conklin. Fiindcă atunci când am băgat-o în programul de

identificare a corespuns cu fotografia ta de la DMV[1]. Femeia din fotografie ești tu.

Conklin se duse spre polița de deasupra căminului și luă o fotografie cu ramă aurie în care apăreau Ellen și Dennis Martin pe o ambarcațiune cu pânze în golf.

– Nu, sări ea să smulgă fotografia din mâna lui Conklin. Nu puneți mâna pe asta.

– Cred că judecătorul LaVan ne va elibera un mandat de percheziție, ca să răscolim peste tot prin casa ta. Între timp, trebuie să continuăm această discuție la secția de poliție, am informat-o.

Am scos telefonul să chem o mașină de patrulare, dar Ellen spuse:

– Stai. Vă spun tot ce vreți să știți.

Am închis telefonul și i-am acordat întreaga mea atenție.

---

[1] Department of Motor Vehicles – Departamentul Permiselor Auto (n.tr.)

Capitolul 89

Dacă Ellen Lafferty nu încercase să angajeze un asasin, ce căuta în acel vehicul alături de Gregor Guzman? De-abia așteptam să-i aud explicația.

– N-am făcut nimic greșit și categoric nimic criminal, zise Lafferty. Duse mâna la gât și scoase afară o cruciuliță de aur care aluneca pe-un lănțișor fin. O tot smucea dintr-o parte în alta, un tic nervos... și unul grăitor.

– Dennis m-a trimis să mă întâlnesc cu acest „domn G." în parcarea de la Vons, ne spuse ea. Mi-a dat un plic cu bani pentru acest domn G., însă, după ce l-a deschis, mi l-a înapoiat, spunându-mi: Îi mulțumesc domnului Martin, dar răspunsul meu e nu, mersi.

– Acest domn G. a înapoiat banii, repetă Rich.

Ellen încuviință din cap.

– Deci spui că te-ai întâlnit cu un bărbat, pe care nu-l cunoșteai, numai pentru că Dennis ți-a cerut asta. I-ai dat banii – pe care el i-a retrunat și tu habar n-aveai de ce te aflai acolo. Asta e povestea ta?

– N-am știut că era un *asasin*, am aflat asta de-abia după ce a început procesul și am citit mai multe despre el online. Am servit numai ca mesager. Este sută la sută adevărat.

– Tu n-ai niciun fel de probleme, o liniști Conklin. Încercăm numai să punem niște fapte cap la cap.

– Dar ce a fost cu părul blond? am întrebat-o eu.

– Era o perucă, izbucni involuntar Ellen. A lui Candace, când făcea ședințe de chimioterapie. O aruncase și am luat-o eu. Lui Dennis îi plăcea să mă vadă că o port uneori. Vreți s-o vedeți?

Ellen Lafferty traversă holul spre dormitorul ei.

– Chiar crezi că fata asta a angajat un asasin? m-a întrebat Conklin.

– Nu știu. Acum știu chiar mai puțin decât atunci când m-am trezit de dimineață.

Am ridicat fotografia foarte romantică cu Ellen și Dennis Martin, pe fondul unui apus de soare, ca s-o văd mai bine și am trecut din nou totul în revistă.

Îl angajase Ellen pe Guzman ca să-l omoare pe Dennis? Fusese Ellen intrusul și-l ucisese chiar ea pe Dennis? Aranjase Dennis o întâlnire între Ellen și Guzman pentru ca detectivul privat angajat de el să aibă dovada unei întâlniri între o presupusă Candace și asasinul plătit?

Dacă era așa, își ucisese Candace soțul, înainte ca el s-o ucidă pe *ea*?

În timp ce întorceam când pe față, când pe dos toate aceste posibilități, Ellen se înapoie în camera de zi cu un săculeț negru de satin în mână. Trase de șnur și scoase o perucă blondă.

– De cele mai multe ori o purtam când făceam dragoste, zise ea.

N-am putut să mă abțin.

– Ajută-mă să te-nțeleg, Ellen! Amantul tău voia ca tu să porți peruca nevesti-sii în pat? Nu ți se părea ceva bolnav în asta?

Lacrimi îi țâșniră din ochi.

Am mormăit pe-nfundate „Ce mai porcărie!“, trecându-mi prin minte că, probabil, nu voi reuși niciodată să fiu polițaiul cel bun. Conklin luă săculețul și îi spuse lui Lafferty:

– Trebuie să vii la secție, bine, Ellen?

– Dar... n-aveți de gând să mă arestați?

– Avem nevoie numai de o declarație semnată de tine în care să consemnăm ceea ce ne-ai spus.

Am rămas în urmă în timp ce Conklin o conducea pe Ellen spre mașină. Am sunat-o pe Yuki, însă apelul a fost deviat spre căsuța ei vocală.

Am așteptat să aud beepul, pe urmă i-am spus:

– Yuki, am nevoie de – un mandat de percheziție pentru locuința lui Ellen Lafferty. Da, avem un posibil motiv. Sună-mă cât de repede poți. A, și cred că-mi vei mulțumi pentru asta.

Speram să am dreptate.

Capitolul 90

Yuki și Phil stăteau așezați unul alături de altul pe două fotolii îmbrăcate-n piele din fața biroului, de asemenea acoperit în piele, al judecătorului LaVan. Camera fusese amenajată într-un stil ce amintea de o vânătoare de vulpi: gravuri vechi cu bărbați în fracuri roșii, călare pe cai murgi și mobilă grea din lemn aliniată pe pereții de-un verde-închis.

Ochii judecătorului erau roșii în spatele ochelarilor. A explicat cât se poate de concis de ce lipsise trei zile.

– Mama avea cancer la plămâni. Din păcate, a decedat.

A dat din cap când cei doi avocați și-au exprimat regretul pentru pierderea suferită de el. Pe urmă, și-a dres glasul și a continuat.

– Nu mai vreau să văd nicio prostie cu care mi-ați împuiat capul până acum în acest proces. Domnișoară Castellano, știți prea bine cum să puneți o întrebare fără să sune ca o concluzie. Domnule Hoffman, știți cum să vă țineți martorii în frâu, așa că, în numele Domnului, vă rog să procedați astfel.

Yuki ar fi vrut să obiecteze, însă judecătorul nu-i lăsase nicio portiță deschisă. Dorea ca procesul să fie judecat conform procedurii și mai ales să se termine odată.

– Am stabilit noi reguli în privința obiecțiilor, zise el de parcă îi citise gândurile.

Dacă aveți vreo obiecție, vă ridicați în picioare. Sunt un tip inteligent și am profesat douăzeci de ani ca avocat. Dacă

nu-mi pot da seama de ce obiectați, mă voi preface că nu vă văd. Și, în cazul ăsta, vă așezați jos.

Dacă știu motivul, îl voi soma pe adversarul dumneavoastră să termine cu hărțuiala. Nu mă așteptam să ajung în situația asta.

– Domnule judecător, săriră Yuki și Hoffman la unison.

– Fără gesturi teatrale. Fără dramă. Fără șmecherii avocățești stupide. Altfel încep să împart amenzi. Vă voi învinui de ofensă la adresa curții, fie pe unul dintre voi, fie pe ambii. M-ați înțeles?

Nici Phil, nici Yuki nu mai suflară vreun cuvânt.

– Bun. Ne vedem în sala de judecată! le spuse LaVan.

– Cred că glumește, îi zise Hoffman lui Yuki, când ieșeau din biroul judecătorului LaVan, îndreptându-se pe hol spre sala de judecată. Nu ne poate soma să nu mai ridicăm obiecții.

– După cum se pare, așa are de gând să procedeze astăzi, răspunse Yuki.

Hoffman îi aruncă un zâmbet și pe urmă îi spuse:

– Am o întâlnire. Ne vedem înăuntru.

Capitolul 91

Phil Hoffman se săltă în picioarele încălțate cu pantofi dintre cei mai scumpi, își îndreptă umerii și zise:

– Apărarea o cheamă la bară pe Caitlin Martin.

Imediat Candace Martin sări în sus și-i strigă în față:

– Nu! Să nu îndrăznești s-o pui pe fiica mea în boxa martorilor! N-ai niciun drept!

LaVan pocni cu ciocănelul în masă și zbieră:

– Aprod, scoateți inculpata din sala de judecată!

– Candace! Stai jos! îi ceru Hoffman. Domnule judecător, permiteți-mi să schimb câteva cuvinte cu clienta mea, vă rog!

– Domnule Hoffman, vă amendez cu opt sute de dolari. Dacă ați fi discutat înainte cu clienta dumneavoastră, acest lucru nu s-ar fi întâmplat. *Aprod!*

După ce Candace Martin fu escortată afară din sală, judecătorul chemă la ordine și, când se așternu tăcerea în rândul publicului, ceru juriului să ignore întreruperea.

Le reaminti, totodată, juraților că sarcina lor era să cântărească probele și să nu se lase derutați de tulburările din tribunal. De asemenea, că nu trebuiau să tragă nicio concluzie în urma deciziei sale de a o scoate pe inculpată afară din sală.

Pe urmă rosti:

– Domnule Hoffman, prezentați-vă martora!

Nu se putea citi nimic pe fața lui Hoffman când fiica în vârstă de unsprezece ani a lui Candace și Dennis Martin intră

în boxa martorilor, depuse jurământul în fața grefierului și se așeză pe scaun. Îi luă ceva timp să se așeze și tălpile ei rămaseră la ceva distanță de podea.

Judecătorul se întoarse spre fetița brunetă, cu o rochiță înflorată și un pulover albastru, care strângea în mâinile încleștate-n poală o gentuță asortată. O întrebă:

– Domnișoară Martin, știți diferența dintre o minciună și un adevăr?

– Da, domnule.

– Dacă eu aș spune că sunt președintele Statelor Unite, asta ar fi o minciună sau un adevăr?

– Sigur o minciună.

– Crezi în Dumnezeu?

Caitlin încuviință din cap.

– Trebuie să răspunzi fie cu da, fie cu nu. Grefierul trebuie să înregistreze ce spui.

– Da. Cred în Dumnezeu.

– Bine. Înțelegi c-ai promis cu mâna pe cartea Domnului că vei spune adevărul?

– Da, domnule. Înțeleg.

– Bun! Mulțumesc. Domnule Hoffman, vă rog continuați.

– Mulțumesc, domnule judecător. Caitlin – e OK dacă îți spun pe nume, Caitlin?

– Sigur, domnule Hoffman.

Hoffman zâmbi. Avea un zâmbet frumos. Nimic de criticat.

– Caitlin, trebuie să-ți pun câteva întrebări despre seara când a fost ucis tatăl tău, bine?

– Bine. Da.

– Erai acasă când s-a tras în tatăl tău?

– Da.

– Știi cine l-a împușcat?

– Da.

– Te rog să povestești domnului judecător și juriului tot ce știi.

– Eu am făcut-o, zise Caitlin Martin. Aruncă o privire judecătorului și pe urmă avocatului mamei sale. Eu l-am omorât pe tata. N-am avut de ales.

Capitolul 92

Sala începu să vuiască.

Jurații se aplecau unii spre alții, făcând schimb de impresii, iar reporterii se repeziseră deja spre laptopuri. Hoffman rămase înțepenit în mijlocul săii cu fața nemișcată, de parcă el însuși ar fi tras cu o armă.

Yuki ar fi dorit să dea înapoi ultimele zece secunde cu volumul mai tare. Oare Caitlin Martin chiar mărturisise că ea își omorâse tatăl?

Nu se putea să fie adevărat.

Yuki sări în picioare, își încleștă pumnii, simțindu-și fălcile de parcă erau cusute cu sârmă. Fusese avertizată să nu obiecteze, dar acum urla în capul ei: *Obiectez față de prezența acestui martor. Obiectez față de această... punere abilă în scenă, obiectez, obiectez, obiectez.*

– Domnilor avocați, apropiați-vă! Amândoi! le ordonă LaVan.

În timp ce avocații se îndreptau spre el, judecătorul își roti fotoliul cu nouăzeci de grade astfel încât să fie cu fața spre ieșirea de urgență, în loc de martor și de juriu.

Yuki și Hoffman așteptau în fața judecătorului cu ochii ridicați spre el.

LaVan îi spuse lui Hoffman încet, dar plin de furie:

– Înțeleg că nici clienta dumneavoastră, nici procuratura n-au fost la curent cu faptul că ați adus acest copil ca martor.

– Am primit aseară un telefon din partea bunicii materne a acestei tinere domnișoare prin care mă informa că fata dorea să discute cu mine în dimineața asta. M-am întâlnit cu Caitlin în holul acestei clădiri, domnule judecător, imediat după ce-am vorbit cu dumneavoastră. N-am știut nimic cu privire la mărturia ei până acum cincisprezece minute.

– Domnule judecător, zise Yuki, asta e clar o șmecherie a apărării. Caitlin fie că a fost bine instruită, fie a venit chiar ea cu ideea. Indiferent cum, încearcă să-i salveze fundul maică-sii. Și, indiferent în ce fel, a stârnit îndoieli în capul juraților.

LaVan interveni:

– Propun să suspendăm procesul. Vreau să discut cu Caitlin în biroul meu. Să nu cumva să dispăreți vreunul din voi doi. După ce voi discuta cu copilul, mă voi adresa juraților.

Și de-abia atunci putem discuta despre cum se va derula acest proces în continuare.

Capitolul 93

Yuki se afla în biroul lui Len Parisi când primi apelul.

– Trebuie să plec, îi spuse șefului ei. Citi tare textul mesajului: Judecătorul LaVan vă așteaptă în biroul său. Len, ce ultim sfat îmi dai?

Parisi își săltă trupul masiv din scaun, pe urmă ridică jaluzelele de la fereastra ce dădea spre Bryant Street. Afară era un fel de lumină lăptoasă. Yuki nu putea să vadă nimic din cauza ceții dense.

– Trebuie să chestionezi martorul, îi zise Câinele Roșu. Este cel mai bun și singurul lucru care îți rămâne de făcut.

– Și dacă spune adevărul?

– *Spune* adevărul? Tu ce crezi?

– Cred că se aruncă singură sub roțile autobuzului. Are unsprezece ani. E un avânt eroic, ca-n filme. Dar e o minciună. Pot s-o scutur bine în boxa martorilor, însă nu știu dacă pot să procedez astfel și să continui să păstrez juriul de partea noastră.

– Va fi ca un dans pe sârmă când te-apucă burta. Am încredere în tine.

Yuki ieși din biroul lui Parisi și străbătu holul de parcă era pe pilot automat. Phill Hoffman se ridică în picioare când ea intră în biroul judecătorului și, după ce Yuki se așeză pe același scaun ocupat cu câteva ore în urmă, luă și el loc.

LaVan își scosese roba și cravata și își suflecase mânecile cămășii. Stătea în picioare în spatele biroului. Yuki se gândi că

poate dorea să se plimbe în sus și-n jos, dar, în schimb, el se aplecă, apucă coșul de gunoi din metal de la picioarele sale, lung de 61 de centimetri și cu un diametru de 46, îl ridică deasupra capului și-l aruncă cu putere spre zidul din față.

Coșul se izbi de marginea bufetului, după ce făcuse fărâme o fotografie a judecătorului alături de guvernator.

După ce zgomotul făcut de sticla sfărâmată se estompă, LaVan aruncă în lături ușile bufetului și-i întrebă:

– Cine vrea să bea ceva? E din partea casei.

– Un scotch pentru mine, zise Hoffman.

– Eu sunt în regulă, zise Yuki, dar nu era. Nimic din experiențele trecute n-o pregătise pentru acest caz care, la fiecare douăzeci de minute, își schimba traiectoria. Era pe cale să câștige sau să piardă? N-avea nici cea mai mică idee.

Judecătorul turnă o măsură de whiskey pentru el și o alta pentru Hoffman, pe urmă se așeză din nou pe fotoliul său.

– Phil, știi care-i diferența dintre o minciună și un adevăr?

– Da, domnule judecător. Când nu ești președintele Statelor Unite.

– Ai vreun amestec în mărturia lui Caitlin Martin?

– Nu. Așa cum v-am spus, am vorbit cu ea la 8.45 în dimineața asta. Mi-a povestit ce s-a întâmplat. Am renunțat la un alt martor, devenit irelevant și am hotărât s-o chem pe Caitlin în locul lui.

– Vreau s-o chestionez și eu, zise Yuki. Pentru a-i discredita spusele.

Judecătorul o opri:

– Yuki, stai puțin! Vreau să-ți spun ce am auzit de la Caitlin în jumătatea de oră cât a stat aici. E în avantajul tău.

– Domnule judecător?

– Caitlin mi-a spus că tatăl ei o molesta. S-a exprimat clar și fără echivoc. Și, trebuie să spun, convingător. Știa unde era ascunsă arma. A găsit o ocazie și a tras în el.

– O credeți? îl întrebă Yuki.

– N-am putut s-o încurc, deși am încercat. Potrivit lui Caitlin, mama ei a auzit împușcăturile, a găsit-o pe fată cu arma în mână, i-a zis să se spele pe mâini și să se ducă în camera ei și, mai ales, să nu spună nimănui ce se întâmplase. Pe urmă, tot conform celor spuse de Caitlin, mama ei a tras cu arma de câteva ori afară și a chemat poliția.

Ha! Ce mai făcătură! exclamă Yuki. Și atunci ce a făcut-o pe Caitlin să vorbească?

– Mi-a spus că vrea să spună adevărul.

Hoffman se aplecă în față.

– Byron! Domnule judecător! zise el. Avem o mărturie care îmi exonerează clienta, zise el. Cer închiderea cazului.

Capitolul 94

Yuki se holba la judecător, fără să-l vadă, iar gândurile îi erau prinse într-un vârtej cauzat de panică.

Nu dorea ca acest caz să fie închis, nu după tot ce pătimise din cauza lui, nu atunci când era convinsă că ucigașa se afla pe banca acuzaților. La dracu'! Dacă judecătorul închidea cazul, ce mai era de făcut?

Avea de gând să ceară condamnarea acelei fetițe? Să încerce ea realmente să acuze o puștoaică de unsprezece ani care pretindea că fusese victima unui incest?

Dacă da, pe ce bază?

Singura dovadă împotriva lui Caitlin era mărturia ei. Nimeni n-o văzuse mânuind arma. Și, chiar dacă dr. Candace Martin ar fi afirmat că fiica ei trăsese, cazul era atât de plin de îndoieli rezonabile încât marele juriu putea să n-o pună sub acuzație.

Pe de altă parte, se gândi Yuki, dacă judecătorul nu închidea cazul, ea era nevoită să danseze pe sârmă, așa cum preconizase Len. Să facă din acel copil abuzat o mincinoasă. Jurații aveau să o urască pentru așa ceva și, dacă credeau povestea lui Caitlin, Candace avea oricum să fie liberă.

— Yuki! Vrei să spui ceva?

Yuki răspunse:

– Da, vreau, domnule judecător. Cu siguranță vreau. Nu există nici cea mai mică urmă de dovadă în sprijinul depoziției lui Caitlin și, dacă e adevărat ce spune, de ce tocmai acum?

Phil se răsuci spre ea și-i zise:

– Hai să dăm dovadă de logică, Yuki! Este mai mult decât o îndoială rezonabilă. Amândoi știm că, dacă procesul continuă, e o șansă excelentă pentru Candace să fie eliberată.

Judecătorul interveni:

– Hai să vă ușurez sarcina la amândoi. Totul se rezumă la asta: Au apărut probe noi extrem de importante. Am decis să închid cazul.

Dacă LaVan făcea acest lucru, totul se termina – pentru totdeauna. Candace nu putea fi judecată din nou pentru c-ar fi fost o dublă inculpare. Subit, Yuki întrezări o geană de lumină, o undă de speranță.

– Cu deosebit respect, vă propun, domnule judecător, să nu închideți cazul. Puteți în schimb să suspendați procesul.

LaVan se răsuci în fotoliu, mușcându-și buza de jos. Tăcerea lui dură atât de mult încât lui Yuki îi venea să urle.

– OK, zise LaVan. Suspend procesul pentru șaizeci de zile. În acest timp inculpata poate fi eliberată pe cauțiune. Yuki, du-te înapoi la procuratură și discută această... încurcătură. Analizați cum se cuvine neajunsurile legate de continuarea procesului. Dacă vrei s-o chestionezi pe Caitlin Martin, sunt de acord.

În caz contrar, pe baza depoziției lui Caitlin, voi cere să se confirme că a fost o eroare judiciară. OK? Ar fi bine pentru toate părțile implicate. Mingea e pe terenul tău până la 10 decembrie.

– OK, domnule judecător! zise Yuki. Vă mulțumesc.

– Ai multe lucruri la care să te gândești.

– Știu.

LaVan apăsă butonul intercomului.

– Denise, adu-mi agenda! Și sună aprodul! Vreau să-i văd din nou pe jurați.

Capitolul 95

Am căutat-o pe Yuki și am găsit-o în biroul ei, exact unde o văzusem dis-de-dimineață, dar acum arăta de parcă intrase la apă și avea fața palidă ca și cum se sufoca.

– Ai primit mesajul meu? am întrebat-o.

– Tocmai am ieșit din biroul judecătorului, mă informă ea. Îl aștept pe Câinele Roșu să vină de la masă. Cum arăt?

– Ai nevoie de niște ruj, i-am zis.

Scotoci prin poșetă.

– Am fost s-o văd pe Ellen Lafferty, i-am zis, așteptând explozia de furie care nu s-a mai materializat.

Yuki găsi un tub de luciu de buze și o oglindă în poșeta ei. M-am aventurat mai departe.

– Ellen Lafferty mi-a spus că s-a dus să îl întâlnească pe Guzman. Ea e în acea fotografie. A recunoscut. Și softul a găsit asemănarea cu fotografia ei din baza de date a DMV.

– Și-a decolorat părul? mă întrebă Yuki. Mâna îi tremura în timp ce aplica luciul pe buze.

– Candace Martin avea o perucă de când făcea chimioterapie. Hei, Yuki, ești bine?

– Dă-i înainte! zise ea. Își peria acum energic părul care trosnea din cauza electricității.

– Dennis a trimis-o pe Ellen astfel deghizată să îl întâlnească pe asasinul plătit și a aranjat ca detectivul particular, angajat de el, să-i fotografieze. Posibil că voia să folosească fotografiile

ca să-i forțeze mâna soției sale să accepte divorțul... sau poate se gândea realmente la un asasinat. Nu vom ști niciodată. Uite, văd că ești șifonată rău așa că zi-mi ce-ți trece prin minte, bine? Pot să fac față.

– Caitlin Martin a mărturisit că și-a ucis tatăl și acum fie riscăm cu acest juriu, fie LaVan anunță că a fost o eroare judiciară, îmi zise Yuki.

– Caitlin? A mărturist Caitlin așa ceva?

Len Parisi se ivi pe hol și își vârî capul lui mare pe ușă.

– Salut, Lindsay! Yuki, am cinci minute. Chiar acum.

– Vin la tine, îi spuse Yuki.

Sări în picioare și își aranjă jacheta. Când întoarse capul spre mine am văzut pe fața ei că apriga Yuki revenise.

– Candace Martin și-a ucis soțul, mi-a zis ea răspicat. Nu Ellen Lafferty. Nu Caitlin Martin. Știu că nu crezi că a făcut-o ea, dar eu sunt convinsă și nu voi avea niciodată posibilitatea s-o dovedesc. E posibil să scape.

Avea Yuki dreptate?

Alergam eu după fata morgana?

Am deschis gura fără a reuși să scot un cuvânt și, între timp, Yuki dispăruse deja.

Capitolul 96

După ce avusese parte categoric de una dintre cele mai rele zile de când era procuror, Yuki plecă acasă. Nici nu ajunsese bine pe trotuar, când îl auzi pe Brady că o strigă.

Dumnezeule! Nu Brady. Nu acum.

Yuki se-ntoarse și-l văzu coborând scările spre ea, cu părul strâns în coada de cal zburătăcită de vânt.

Un bărbat foarte atrăgător.

Lui Yuki îi trecu prin minte ce-i spusese Lindsay, și anume că Brady era însurat și, la dracu', nu mai voia să aibă parte de-o relație sortită eșecului cu un alt mascul legat deja pe veci. Dorea stabilitate, o viață de familie...

– Yuki, îmi pare bine c-am dat de tine, îi zise Brady, alergând spre ea. Hai să cinăm împreună!

– Bine, acceptă Yuki.

Și acum se aflau în Town Hall din SoMa, fosta Marine Electric Building, unul dintre cele mai bune localuri pentru o cină obișnuită, dar cu accente sofisticate.

Interiorul era în penumbră, pereții din cărămidă aparentă, podele din lemn tare și lumini subtile. Părul lui Jackson Brady părea că atrage lumina care țâșnea din lămpile fixate de deasupra lor care, la origine, atârnaseră de un tavan într-un teatru din cartierul spaniol al Harlemului.

Yuki sorbea dintr-o margarita, o băutură care-i plăcea mult și care reuși s-o scoată din starea mizerabilă în care se afla –

dacă însă bea mai mult de un pahar, aceeași băutură o făcea să își piardă mințile. Dacă avusese vreodată dreptul la o margarita, ei bine, asta era cea mai potrivită zi.

– Suspendarea procesului nu e lucrul cel mai rău, o liniști Brady. Ronțăia de zor din aperitivul cu nuci Cajun și creveți, dat pe gât cu câte o gură de bere.

– Nu, nu-i cel mai rău lucru, fu de acord Yuki, totuși e un *dezastru*. Știi câte ore am muncit la acest caz?

– Șapte mii?

Yuki râse.

– Nu șapte mii, dar al naibii de multe și acum se pare că nenorocita aia va scăpa cu fața curată.

– Doar dacă nu descoperi mai multe dovezi.

– Mda. Dacă găsesc mai multe dovezi, putem s-o judecăm cu un alt juriu, dar știi, lumea gonește înainte, movila de dosare crește și, cine știe, dăm de-un alt rahat încă și mai mare și atunci ne ocupăm de acel caz.

– O să țin dosarul lui Candace Martin pe biroul meu.

– Mulțam, Jackson. Chiar dacă n-ai de gând s-o faci.

– Ba am.

– Acum, zi-mi că nu mă minți.

– Mai mint uneori.

Yuki râse din nou. Ei bine, să nu mă minți pe *mine*.

– Bine.

– Vorbesc serios. Am auzit că ești însurat. Care-i povestea?

– Sunt încă însurat.

– Fir-ar să fie!! exclamă Yuki. Chelner!

Brady o apucă de brațul pe care-l flutura prin aer.

– Sunt încă însurat. Dar sper că nu pentru mult timp.

Yuki luă o înghițitură din margarita, așeză paharul jos și, când chelnerul se apropie, îi spuse:

– Vrei să iei paharul ăsta? Mersi. Pe urmă îi zise lui Brady: Vreau să aud întreaga poveste. Dă-i drumul!

– Îți aduci aminte de acel incident cu focuri de armă despre care ți-am povestit? o întrebă Brady.

–Ai tras într-un tip care s-a prăbușit între pat și perete, ținând un semiautomat în mână, răspunse Yuki.

– Mda. Așa că Liz și cu mine duceam deja vieți separate, însă s-a ales praful de acea înțelegere – când am fost aproape căsăpit și l-am ucis pe tip și s-a răscolit tot rahatul, cu jurnaliștii buzna pe gazonul nostru – totul s-a terminat. Orice urmă de legătură pe care o mai aveam.

– Fiindcă ești polițai?

– Mda. Fiindcă sunt polițai, repetă el. N-ar fi prima femeie care să zică: N-am semnat pentru o asemenea viață. Așa că după un an ne-am separat și eu m-am mutat la San Fran. Singur. Divorțul e în curs. Depinde de cât de mult vrea ea ca s-o rog.

– Aveți copii?

– Aș!

– Vrei copii?

– Posibil. Am patruzeci de ani. Deși parcă n-am ajuns în acel punct. Tu ce părere ai?

– Sincer să-ți spun, nu știu.

– Nu trebuie să ne hotărâm în seara asta, zise Brady.

– Bine, râse Yuki.

Tipul era haios. Îl plăcea. Mult de tot.

Chelnerul le aduse puiul marinat în lapte acru și apoi fript și Yuki simți cum îi revine pofta de viață. Nu mâncase nimic toată ziua.

Brady ridică furculița, făcu o pauză cu ea în aer și zise:

– Aveam de gând să-ți povestesc despre Liz.

– Știu.

– Te asigur că da. Și aș vrea să te întreb ceva.

Yuki avea gura plină după ce-și îndesase o furculiță cu carne de pui. Se simțea incredibil, ce gust bun putea să aibă! Își întoarse privirea spre Brady.

– Mmm-hmm?

– Vii cu mine acasă în seara asta? o întrebă Brady.

Capitolul 97

Prognoza meteo era de ploaie, care începu să cadă tocmai când Cindy pleca de la birou. Rămase pe marginea carosabilului sub umbrela ei roșie, ploaia rece fluturându-i fusta pe sub impermeabil și murându-i pantofii cei noi.

Extrase un pumn de șervețele din buzunar și de-abia reuși să prindă-n ele un strănut puternic, ca o trompetă, haap-ciuuu, care îi scutură toată țeasta.

Părea că fiecare afurisit de taxi din acest oraș era ocupat sau se retrăsese. Cindy sună la All-City, compania de taxiuri la care recurgea frecvent, și, după ce ascultă muzica și reclamele, auzi un scurt: „Ne pare rău, sunați mai târziu."

Cindy strănută din nou, a naibii treabă! Nu numai că se lupta cu o răceală, mai era și pe jumătate moartă de foame și acum era târziu să mai cineze la Susie's. Vizualiză separeul de la Susie's, acel rai pe pământ, călduros – și numele de Quick Express îi răsări în minte.

Își aminti de compania de taxiuri al cărei sediu îl vizitase la începutul săptămânii, când lucra la articolul despre femeile drogate și violate. De atunci nu mai apăruse niciun raport despre violatorul în serie și povestea dispăruse de pe prima pagină.

Asta era și o veste bună, și una rea.

Bună, pentru că se părea că-l speriase pe psihopat, punând reflectorul asupra sa cu cele trei articole, publicate imediat sub manșetă, pe prima pagină.

Rău, fiindcă se... și asta însemna că nu va mai fi prins niciodată.

Între timp, își aminti de legătura făcută la sediul companiei. Era aproape ora șase. Cu noroc, dispecerul pe care-l întâlnise acolo, Al Wysocki, putea fi încă de serviciu. Poate că putea face o favoare.

Cindy căută numărul pe listă și tastă butonul verde. Telefonul sună și o voce pe care o recunoscu îi răspunse: Quick Express Taxi and Limo.

– Al Wysocki?

– Eu sunt Al.

– Al, sunt Cindy Thomas de la *Chronicle*. Ne-am întâlnit acum câteva zile, când lucram la un articol.

– Mda. Îmi aduc aminte. O blondă.

– Eu sunt, Al și am o problemă. Poți să trimiți un taxi la sediul ziarului? Sunt muiată de ploaie și am întârziat la cină.

– Nicio problemă, domnișoară Cindy! Va veni cineva în cinci minute.

Capitolul 98

Cindy era încântată ce idee bună avusese. Îi descrise lui Wysocki pelerina de ploaie și umbrela, închise telefonul, îl băgă în buzunar și fugi înapoi în clădire, de unde putea urmări traficul prin ușile de sticlă.

În cinci minute, aproape la fix, un Crown Vic galben trase în față și geamul se lăsă în jos. Ea veni în fugă și imediat recunoscu fața rotundă a șoferului.

– Doamnă, zise el rânjind. Ați cerut un taxi?

– Al, nu m-am gândit c-o să vii chiar tu, dar mii de mulțumiri. Ești foarte drăguț.

Cindy își închise umbrela, întinse mâna și apăsă pe mânerul ușii din spate.

– Tocmai mi se terminase tura, îi spuse Wysocki, în timp ce Cindy se așeza pe canapeaua din spate. Sunt fericit că pot să vă dau o mână de ajutor. Hei! Ar trebui să-mpart clipa cu cineva care să nu mă gelozească. Unde mergeți?

Cindy îi dădu lui Al adresa restaurantului Susie's, Jackson cu Sansome, și își sprijini umbrela de ușă, ca apa să se scurgă pe covorașul de cauciuc.

– Să împarți ce? întrebă Cindy apucând o mână de șervețele și suflându-și tare nasul.

– Asta e ziua mea norocoasă, îi zise Al, oprind la semaforul roșu de pe 2nd. Am câștigat la loterie.

– Ce?

– Îhî, cinci sute de mii de dolari.

– Haideee! Mă păcălești!

– Serios, am tot jucat, mizând pe numerele mele norocoase și, uite! am câștigat. Mâine plec după ce mă văd cu șeful. Asta e ultima cursă a lui Al Wysocki. Am o sticlă de schnapps, zise el. Bei ceva cu mine, să-mi urezi o nouă viață?

– Nu știu dacă merge bine cu Sudafed.

– Hei, numai o gură! O să-ți facă bine la răceală.

– Bine, atunci! Dă-o încoace, zise Cindy. Cred că ești dus cu capu'. Ia te uită, cinci sute de *miare*! Și ce planuri ai?

Wysocki răsuci capacul de la butelca plină cu alcool tare, îi turnă un deget lui Cindy într-un mic pahar de plastic și i-l întinse în spate.

– Îmi voi cumpăra o barcă cu pânze, răspunse el, apoi ciocni sticla de paharul de plastic.

– Pentru noua ta viață, îi ură ea.

– Mulțumesc, domnișoară Cindy. Mda, de unsprezece ani tot bat saloanele nautice. Știu exact pe care dintre ele o vreau.

Cindy zâmbi și întrebă:

– Ce... fel de... barcă?

– Vreau un iaht. Unul mic, fabricat artizanal, cu o cocă din lemn, răspunse Al, studiind-o pe Cindy în oglinda retrovizoare, în timp ce semaforul semnala verde. Ești OK, acolo-n spate? o întrebă.

– Nu... zise ea încet, aruncând o privire spre fața lui Wysocki reflectată în oglindă.

Ce era în neregulă cu ea? Avea probleme, nu reușea să se concentreze.

– Eu... mă simt...

Wysocki rânjea.

– Ar trebui să te simți grozav, zise el. Doar mă căutai, donșoară! Și acum m-ai găsit!

Capitolul 99

Eu și Claire ne aflam la Susie's, numai noi două. Mai întâi, Yuki ne lăsasc cu ochii-n soare și acum nici Cindy nu era de găsit; nici să vină, nici să sune, absolut nimic. Nu se mai întâmplase niciodată ca ambele să ne lase baltă.

– Nu-ți mai face atâtea griji. Fata aia trebuie din când în când să se lungească goală alături de-un bărbat. Linds, știi că-i face bine, spuse Claire referindu-se la Yuki.

– Nu trebuie să-mi placă mie că stă ea goală pușcă în brațele lui Jackson Brady. Mă lași?!! Dintre toți bărbații din lume, de ce tocmai el?

Claire râse.

– O mulțime de fete ar bate din pinteni să se cațere goale în pat alături de Brady.

– Asta dăunează și lanțului de comandă.

– Hei, oricine se culcă cu oricine face praf lanțul de comandă.

Am făcut mai multe șervețele ghemotoc și l-am aruncat spre ea.

– Taci odată! i-am zis.

Respinse ghemotocul cu o lovitură bine țintită.

– Ești o nebună! zise ea, încă râzând.

Am dat pe gât berea Corona și i-am zis:

– Hai să comandăm! Cindy ne poate ajunge din urmă.

Claire fu de acord. Cindy ne mai dovedise și altădată că putea să ne prindă din urmă, să dea pe gât o jumătate de halbă de bere cu care facă să lunece o friptură, să înfulece și desertul și să treacă prima linia de sosire.

I-am făcut semn lui Lorraine să vină. Ne-a recitat toate meniurile speciale, creveți cu nuci de cocos și pui sotat în rom. Am cerut meniul zilei și mai multă bere. Imediat după ce Lorraine a plecat, Claire mi-a zis:

– N-ai să crezi așa ceva, Linds! E sus pe lista mea cu cele mai de necrezut zece cazuri. Și totul a început cu un tip care zăcea mort în mijlocul străzii.

– Lovit de mașină?

– Sigur arăta ca un accident de mașină, dar niciun fel de urme de cauciucuri și nici contuzii pe victimă. O pălărie zăcea la câțiva metri de corp, o șapcă neagră de baseball, cu un X pe spatele ei. Și asta e tot ce aveam. Niciun martor. Nicio înregistrare video. Nimic în afară de-un mort și o șapcă obișnuită de baseball.

– Infarct? Anevrism?

– Păi, ce să zic, tipul ăsta era tânăr, de douăzeci și ceva de ani. Și arăta de parcă fusese aranjat pentru un priveghi, doar că era în mijlocul drumului, oprind traficul, zise Claire.

Așa că a trebuit să intru eu pe fir, să examinez amănunțit trupul perfect al băiatului. Am făcut radiografii și ce crezi că am descoperit, un glonț de 22 înfipt în spatele ochiului drept. Linds, gaura lăsată la intrare nu era vizibilă.

– Fluturaș, nu cred că există gloanțe invizibile.

– Uite care e faza. Gloțul i-a intrat pe la colțul ochiului, îmi spuse Claire, ridicând un deget spre punctul dintre colțul ochiului și nas. Globul ocular a lunecat la impact cu glonțul, pe urmă a revenit la locul său, așa că n-a lăsat nicio urmă.

– Ha! Ce interesant! Deci un omor.

– Mda. Secția de Nord se ocupa de asta și mi-a cerut ajutorul.

– Cei de la balistică au cercetat glonțul? am întrebat.

– Înainte să ducem glonțul la laborator, am dat de ceva și mai bun. Cam în același timp, când flăcăul de pe drum încasa un glonț în ochi, proprietarul unei spelunci cu băuturi alcoolice era doborât cu focuri de armă în timpul unei tâlhării.

Pe înregistrarea sistemului video de supraveghere apare agresorul, purtând blugi negri strâmți și o cămașă neagră și exact același tip de șapcă de baseball găsită pe drum. Neagră, cu un X, povesti mai departe Claire.

Așa că polițiștii de proximitate au știut cine a tras în magazin și au putut să-l identifice. Un anume Crank și polițiștii l-au găsit acasă, dormind dus. Evident, l-au arestat și l-au dus la secție pentru omorul din magazin. Subit, Crank a cedat și a început să ciripească tot ce știa.

– O, da? Și pe ce melodie rap?

– Aș zice: „L-am împușcat accidental pe omu' ăla, ie! Fără voia mea, ie!"

– Nu se poate! am zis râzând, tăind o bucată mare din pui.

– Știu, dar ăsta e *adevărul*. Hai să-ți spun și restul. A fost cât pe ce să se producă și un accident rutier.

Crank a luat-o la goană după ce l-a omorât pe proprietarul magazinului, tăindu-i calea unui tip într-o Honda Civic. Crank a coborât să-și ceară scuze pentru ca omul să nu cheme poliția, dar tipul ce crezi că i-a spus lui Crank: Conduci ca o fufă și, mai mult, arăți ca una dintre ele. Cred că nu putea să scoată ceva mai rău pe gură.

– Pfii!

– Mda, nu i-a trecut prin cap că-l atinge în punctul sensibil. Și atunci Crank a scos revolverul din buzunarul de la spate al blugilor și i-a zis: „Băi fraiere, fufa asta are o sculă uite așa de mare!" Și, bang, l-a găurit pe tip.

– Of, Doamne!

– Mda! În toată zăpăceala asta, șapca, din înregistrarea video făcută în timpul tâlhăriei, i-a căzut de pe cap. Dacă Crank n-ar fi comis tâlhăria, n-ar fi fost prins niciodată pentru uciderea omului din Civic.

– Nu-și cunoștea victima.

– Bingo! Un om complet străin îi zice că-i o fufă. Și, bum!

– Și atunci arma i s-a descărcat accidental în el, ie!

– Și a dat vina pe victimă...

Claire se mai potoli din râs, privind fix undeva în spatele meu. M-am întors, crezând că-i Cindy. Era Lorraine care venise să curețe masa.

– Hei, fetelor, vreți cafea și desert?

– Mai întrebi?! am răspuns eu. Doar mâncăm pentru patru.

Lorraine pufni în râs și ne citi lista deserturilor. Am ales o budincă cu cremă de ciocolată și Claire o savuroasă tartă cu mere.

Când am ajuns la cafea, am sunat-o pe Cindy și i-am lăsat un mesaj sarcastic. I-am mai expediat unul când achitam nota de plată și, pe urmă, mi-a sucombat bateria celularului.

Nu știu de ce, dar absența lui Cindy nu mă-ngrijora.

Ar fi trebuit. Dar n-am avut nicio presimțire.

Capitolul 100

Am ajuns acasă la opt și ceva în acea seară, mi-am lăsat pantofii uzi pe covorașul de la intrare și am deschis ușa. Martha s-a năpustit spre mine, dând viguros din coadă, cu blana încă udă și, când m-am aplecat s-o îmbrățișez, s-a scuturat toată, așa că m-a spălat pe față.

I-am strigat lui Joe:

– Hei, iubitule, mersi c-ai plimbat-o pe Martha.

L-am găsit la telefon în salon, înconjurat de un munte de hârtii. L-am auzit vorbind cu un anume „Bruno" la telefon, ceva despre niște containere. Asta însemna că discuta cu directorul Port of L.A. Security. Asta era una dintre activitățile liber profesioniste ale lui Joe, inițial cu un contract de o lună, dar care acum îi furniza în mod regulat un cec în cea mai mare parte a anului.

Joe îmi făcu cu mâna și i-am răspuns la fel. Am intrat sub duș: o chestie cu șase capete, cu jet ușor, tip spa, care mă făcea să mă simt ca un cap încoronat. Am stat ceva timp în ceea ce numeam spălătoria auto, mi-am masat șampon de lavandă în păr, o adevărată plăcere și mi-am lăsat mintea să rătăcească slobodă.

M-am frecat c-un prosop mare de baie și am tras pe mine una dintre pijamalele favorite – din flanel albastru cu un desen cu norișori. Joe a intrat, m-a îmbrățișat și m-a sărutat și ne-am

cam pierdut unul în brațele altuia. Pe urmă Joe și-a adus aminte:

– Te-a sunat Conklin.

– Când asta?

– Cu puțin timp înainte să vii acasă.

– Ți-a zis de ce?

– Nu. Doar „Să-i spui lui Lindsay să mă sune“ și „Poți crede ce-au făcut fotbaliștii, cum au jucat ca niște idioți în ultimul sfert de oră?“

– Atunci mai bine să-l sun, i-am zis.

Joe mi-a prins fundul între palme și eu pe al lui. Pe urmă m-am strecurat afară din brațele sale, spunându-i:

– Mai târziu, amice!

L-am sunat pe Conklin, folosind telefonul de la capul patului.

A răspuns imediat:

– Cin?

– E Lindsay, i-am zis. Ce s-a întâmplat?

– Nu dau deloc de ea, mi-a zis. Nu răspunde când o sun, nu răspunde la mesaje.

Nu mi-a plăcut deloc cum suna vocea lui. Era speriat și asta mă speria și pe mine.

– N-a apărut nici la cină, Rich. Am sunat-o de mai multe ori, i-am lăsat mesaje. Poate că are bateria moartă la telefon. Ai încercat s-o suni la birou?

– Mda. Voi încerca din nou.

– Sună-mă și pe mine după.

Scotoceam după șosetele mele moi, când m-a apelat Conklin.

– Linds, am intrat în căsuța ei vocală. Nu e deloc comportamentul ei tipic. L-am sunat pe QT. Mă duc acolo.

– Ce crezi c-ar putea fi? l-am întrebat.

– Cred că e probabil un atac de panică fără rost în ce mă privește și că o s-o apuce toți nervii. Dar ce pot să spun? O iubesc pe fata asta.

– Ne vedem la QT, i-am zis.

Mi-am aruncat pijamaua direct în cârligul de pe ușa din baie.

Capitolul 101

Am fost de multe ori acasă la Quentin Tazio, o combinație între o locuință și un laborator de criminalistică, plin cu computere. De fiecare dată când nu găseam o soluție făceam apel la talentele lui într-un loc complet liber de structuri sau reguli de comportament.

Locuiește pe Capp Street din the Mission, într-un fost atelier de fabricat diverse aparate – o clădire pătrată, cenușie, cu două etaje, cu o fațadă de ciment și cu uși de garaj care se ridică-n sus la nivelul străzii.

La nouă jumătate seara străzile erau pline cu oameni care intrau și ieșeau din mici *taquerias*, galerii, restaurante și baruri. Traficul era bară la bară și lumea enervată. Un bețiv urina lângă unul dintre copăceii de pe trotuar.

În timp ce-mi parcam mașina paralel cu cea a lui Conklin, îmi tot repetam că Cindy era în regulă, că fusese prinsă în scrierea cine știe cărui articol și că pierduse din vedere cum trecea timpul. Astea fiind spuse, a trebuit să-mi amintesc că Cindy se arunca în tot felul de situații periculoase, stăpânindu-și teama, o trăsătură în comun cu mine. Dar era și o diferență între noi.

Eu eram de profesie polițistă și aveam o armă și o insignă, precum și un întreg departament care să mă sprijine la nevoie. Cindy avea o legitimație de presă și un telefon BlackBerry.

Am proptit permisul SFPD pe bord, pe urmă m-am dus spre ușa de intrare și am apăsat pe soneria din dreptul numelui lui Tazio.

Vocea metalică a lui QT s-a auzit în speaker și o secundă mai târziu m-am năpustit în interior.

Am luat-o la stânga pe un culoar îngust și am pătruns într-un spațiu imens, rece, luminat de monitoarele cu plasmă. Pe toți pereții erau aliniate monitoare, un birou încastrat pe trei părți ale încăperii și, în mijloc, din podeaua de beton se ridica o scară care ducea spre spațiul de locuit al lui QT.

L-am auzit pe Conklin cum mă strigă și am traversat spațiul imens spre fundul încăperii, unde stătea în spatele lui QT.

– Suntem pe cale să dăm de-un fir, zise Conklin.

QT îmi zâmbi, dând la iveală dinții falși albi și lați din față. Chelia îi lucea. Degetele sale lungi și albe zburau pe tastatură. Era la fel de arătos ca un șobolan golaș.

– Cindy are instalat un GPS în telefon, îmi spuse QT, dar nu emite niciun semnal. Fie a fost închis, fie e undeva sub apă. Trebuie să dau de înregistrarea ultimelor ei convorbiri, ca să aflu când a emis GPS-ul ultima dată.

Să scotocim prin convorbirile ei fără un mandat, mi-a trecut prin minte. Nu conta, trebuia să aflăm dacă Cindy era bine.

Trăgând cu ochiul pe deasupra umărului lui QT, am văzut pe monitor o hartă a întregului San Francisco, presărată cu steguleţele însemnând amplasamentul antenelor companiilor de telefonie mobilă.

Cel mai bun expert din statul California dădu un click pe-o iconiță care marca o antenă din Tenderloin. Pe ecran apăru un cerc. Alt click pe alt turn și pe urmă pe al treilea și cercurile apărute se suprapuneau parțial, în timp ce el încerca să obțină triangulația de unde fusese emis ultimul semnal de pe celularul

lui Cindy. Am văzut o porțiune mică neregulată la intersecția celor trei turnuri.

– Am o precizie de până la două sute cincizeci de metri, zise QT. Locul ultimei emisii nu-i departe de-aici. Acesta e Turk, zise QT mișcând cursorul.

– Turk și mai ce? întrebă Conklin, total concentrat asupra monitorului. Turk și Jones?

– Afirmativ. Ai lovit-o, Rich!

– E sediul companiei de taxiuri.

– Ce companie de taxiuri? l-am întrebat eu. Asta ce mai e?

– Quick Express Taxi, zise Quentin, punând lupa pe intersecție și plimbând cursorul deasupra ei.

– Telefonul ei nu e sub apă, zise Conklin. E sub pământ.

Nu înțelegeam nimic din astea, dar citeam în ochii partenerului meu că trebuia să ne mișcăm ca fulgerul.

– Hai să mergem! îmi zise.

Capitolul 102

De-abia mă așezasem pe scaun în mașina fără marcaje a lui Conklin și trăgeam ușa, când el apăsă tare pe accelerație. Vehiculul țîșni, făcând un salt în față, lunecă într-o parte și pe urmă slobozi un scrâșnet pe când o luam la goană pe pavajul ud.

Făcând slalom printre vehiculele parcate și trecători beți, Rich reuși să ajungă la destinație în șase minute, ocolind străzile cu trafic îngreunat, în intersecția unuia dintre cele mai dure cvartaluri din the Mission.

În timp ce conducea, Conklin îmi povesti că Cindy își băgase nasul prin garajele cu taxiuri în căutarea unei furgonete cu afișul unui film pe ușa din spate. Până acum acesta era singurul indiciu furnizat de una dintre cele trei victime ale violului.

– Luni s-a dus singură în această gaură sub pământ, îmi spuse Conklin. A discutat cu dispecerul de zi. Un tip pe nume Wysocki. Dacă a revenit aici azi, aici, probabil că voia să discute din nou cu el. Ce crezi, Lindsay? A împins-o naiba pe Cindy să meargă prea departe cu ancheta ei? Sau greșesc?

Am zărit firma din neon pulsând în fața noastră pe Jones, Quick Express Taxi și Corporate Accounts Welcome. Conklin trase la marginea trotuarului, în fața unui magazin dărăpănat, înainte să-i pot da un răspuns.

Dispecerul se afla într-o cușcă de sticlă, separată de stradă printr-un grilaj încastrat în geam.

M-am legitimat și i-am zis cum mă cheamă și ea, la rândul ei, mi-a spus că se numește Marilyn Burns. O albă cam de patruzeci de ani, micuță de statură, purtând o cămașă cadrilată cu albastru, atârnată deasupra blugilor. Purta verighetă și avea vocea răgușită de fumătoare.

– L-am schimbat pe Al exact la șase, mi-a spus Burns prin grilaj. Era grăbit. Vreți să-l sun? Nu-i o problemă.

– Ați văzut-o pe femeia asta azi? o întrebă Conklin, scoțând fotografia lui Cindy din portmoneul său.

– Nu, n-am văzut-o niciodată.

– Atunci, da, sună-l pe Al, i-am zis lui Burns.

Eu și Conklin am auzit-o cum îi lasă un mesaj: „Sună-mă cât de repede poți, Al! Poliția caută o persoană care s-ar putea să fi venit pe tura ta. O fată cu părul blond, ondulat".

Dispecera lăsă receptorul și-mi zise:

– Dacă-mi dați numărul ...

– E în regulă dacă mă uit prin jur? o întrebă Conklin.

De fapt, nu fusese o întrebare și nici Burns n-o tră ca atare. Apăsă pe buton, ne permise accesul în garajul murdar al Quick Express și ne zise:

– Vă conduc.

Burns fluieră după un șofer de taxi, să o înlocuiască și, pe urmă, toți trei am mers printre șirurile de taxiuri parcate și dincolo de rampă până am ajuns la scările din partea de nord a clădirii.

O bombardam pe Burns cu întrebări, dându-i și câteva răspunsuri la ale ei, în timp ce Conklin se uita cu lanterna în interiorul vehiculelor. Ea mă lămuri ce traseu urmau taxiurile în interiorul garajului.

– Cele care intră folosesc un card magnetic și rampa din Turk. Șoferii își lasă vehiculele pe unul dintre cele trei etaje, pe urmă folosesc scările, îmi dau mie diagramele, cheile și banii.

Când intră în tura lor, continuă Burns, e exact pe dos. Iau diagramele de la parter, coboară scările, iau un vehicul și pe Turk își folosesc cardul ca să iasă afară. Avem și un lift de mărfuri la ieșirea spre Turk, dar nu funcționează.

– Pot taxiurile să intre și să iasă fără să le vezi?

– Avem camere de luat vederi. Nu sunt la nivel de NASA, dar funcționează.

Taxiurile erau parcate pe tot perimetrul, între pilonii de pe toate cele trei etaje care se întindeau în jurul rampei din centru. Am controlat furgonetele și am arătat fotografia lui Cindy celor câțiva taximetriști întâlniți acolo.

Niciunul nu spuse că o văzuse pe Cindy.

Tot răsuceam în minte diferite posibilități.

Se întâlnise Cindy aici cu cineva care dorea să-i spună ceva? Lua un interviu cuiva într-o cafenea și își închisese telefonul? Sau era drogată, aruncată pe bancheta din spate a unui taxi, unul dintre miile care străbat străzile din San Francisco?

Eram obișnuită cu ideea că Cindy obișnuia să se vâre în tot felul de situații imposibile și locuri greu de atins și la fel cu faptul că reușea să iasă la suprafață. Dar acum aveam o presimțire rea.

Cindy dispăruse de peste trei ore.

Tot repetam: „Dacă telefonul lui Cindy a fost închis…"

Dar Cindy nu-și închidea niciodată telefonul. Ultimul contact semnalat de microchipul GPS din telefonul ei era pe o rază de două sute și cincizeci de metri de această clădire.

Așa că unde era *ea*?

Și dacă nu era aici și telefonul ei nu fusese închis, atunci unde se afla?

Unde dracului dispăruse?

Capitolul 103

Dispecera Marilyn Burns împinse ușa scării spre cel mai de jos nivel sub pământ și eu și Conklin am urmat-o.

Spațiul lipsit de ferestre era întunecos, umed și rece, la 78 de metri sub pământ. Lumina fluorescentă era atât de slabă încât nu lumina colțurile garajului.

Mă gândeam la camerele de supraveghere de rahat montate sus pe ziduri și pe piloni – nu puteau înregistra nimic în afară de niște fulgi alburii. Stăteam lângă piciorul rampei și încercam să mă orientez.

Dincolo de rampă era un senzor de mișcare și ușa garajului operată cu ajutorul unui card magnetic care se deschidea spre Turk Street. Alături de ieșire era liftul mare, de marfă, cu ușile închise și o bandă lipită pe care scria: „Defect".

La dreapta mea era ușa de ieșire în caz de incendiu care dădea spre scara pe unde tocmai coborâsem. La stânga mea era o ușă cu o altă bandă lipită pe care se putea citi: „Magazie". Era din tablă și puteam zări o broască lucioasă, nouă-nouță, de la zece metri distanță.

– Ce-i în camera aia? am întrebat-o pe Burns.

– E goală acum. O foloseam ca să păstrăm piese de schimb, dar le-am mutat la parter ca să mai retezăm din furturi.

Am plimbat lumina lanternei în jurul ușii și pe sub taxiurile din jur – și apoi am zărit ceva și am simțit cum îmi stă inima-n loc.

Sub un taxi, la circa cinci metri de depozit, era o umbrelă pliantă. Roșie, cu mâner de bambus. Cindy avea o umbrelă la fel.

Mâinile au început să-mi tremure în timp ce-mi puneam mănușile, ridicam umbrela și i-o dădeam lui Rich.

– Probabil că asta a căzut dintr-un taxi, i-am zis. Nu ți se pare că o știi?

Conklin clipi nervos, cu ochii pe umbrelă, pe urmă o întrebă pe Marilyn Burns:

– Ai cheia de la depozit?

– Al ține toate cheile. Absolut toate. El administrează garajul.

Am deschis telefonul. Au apărut cuvintele „Fără semnal". I-am spus lui Rich și el i-a zis lui Burns:

– Du-te sus și sună la 911! Spune-le că ofițeri de poliție au nevoie de ajutor. Cât de mulți pot să vină. Du-te acum!

Am îndreptat lumina lanternei pe ușa depozitului și Conklin își scoase arma, ținti și trase trei focuri în broască.

Bubuitul celor trei focuri se multiplică, tot felul de ecouri ricoșând prin toată caverna aceea de sub pământ. Dar n-am așteptat ca liniștea să se așternă.

M-am proptit în poziție de tragere în spatele lui Conklin. Țineam revolverul în mână, când el a tras un picior în ușă, dând-o de perete.

Capitolul 104

Într-o fracțiune de secundă, înainte să luminez depozitul, mi-au galopat prin minte imaginile de care mă temeam cel mai tare: Cindy zăcând moartă pe podea, un bărbat țintindu-și arma spre fața mea.

Am găsit întrerupătorul pe perete și am aprins lumina.

Încăperea fără geamuri era un cub cam de patru metri pe patru. De cârligele prinse pe perete atârnau colaci de frânghie și tot felul de scule. În centru se afla un banc de lucru din lemn acoperit cu pete întunecate. Ăsta era locul de distracție al violatorului?

Masa aia era pătată de sânge?

M-am întors spre Rich și exact atunci am auzit un strănut înăbușit, venind din afara depozitului.

– Ai auzit asta? l-am întrebat.

Urmat de-un al doilea, de data asta mai tare, categoric o femeie, urmat de-un scrâșnet de neuitat al unui angrenaj masiv cu troliuri. Zgomotul acela specific unei mașinării de la jumătatea secolului XX putea veni numai din liftul presupus defect – numai că acum se punea în mișcare.

Am fugit spre lift, am apăsat pe buton, dar nu s-a oprit. Burns îmi spusese că singura intrare spre liftul de mărfuri era exact în locul unde ne aflam și capătul de sus pe Turk Street, trei etaje deasupra noastră.

Conklin bubui în ușa liftului cu patul revolverului, urlând:

– SFPD! Oprește liftul!

N-a venit niciun răspuns.

Încercam să pun cap la cap ce se întâmpla acolo.

Nimeni n-ar fi putut să intre în lift de când eu și Conklin intrasem în Quick Express cu cincisprezece minute în urmă. Oricine era în interior se afla acolo dinainte de sosirea noastră.

Eu și Conklin am schimbat o privire o fracțiune de secundă și pe urmă am luat-o la goană în tandem spre ușa scărilor.

Eram cu un pas în urma partenerului meu, în timp ce alergam amândoi pe scări în sus, spre lumină.

Capitolul 105

Acele hapciuuri îmi redaseră speranța că Cindy era în viață.

Însă eu și Conklin nu fuseserăm pregătiți în caz că liftul începea să se miște. Dacă se oprea între etaje, dacă ajungeam sus și atunci el cobora sau, dacă indiferent cine era în lift reușea să ajungă înaintea noastră la ieșirea din Turk Street, aveam prea puține șanse să-l putem opri.

Eu și Conklin zburam pe scări, câte două trepte deodată, folosind balustradele ca să ne facem vânt când o coteau. Conklin forță ușa pentru ieșiri în caz de incendiu, pe care scria NO EXIT și care dădea în Turk Street, iar o alarmă asurzitoare porni imediat.

Alergam după el pe trotuar, unde am văzut o mulțime de vehicule ale poliției cu sirenele urlând cum frânau pe Turk și Jones: mașini de pompieri, blindate, detectivi sub acoperire și agenți de la narcotice în vehicule fără însemne. Toți ofițerii din domeniul ordinii publice de la the Mission răspunseseră la apel.

Am strigat după doi polițiști de proximitate pe care-i cunoșteam.

– Noonan, Mackey, încuiați garajul! Nimeni nu intră și nimeni nu iese!

Conklin alerga pe Turk spre locul unde oprea liftul și a trebuit să accelerez ca să-l prind din urmă. Tocmai ajunsese în

dreptul rampei de mărfuri, când ușa liftului a început să se ridice.

Un taxi galben era vizibil în burta liftului. Conklin se postă în poziția de tragere, ținând revolverul de 9 milimetri cu ambele mâini, când taxiul rulă afară din lift.

Era întuneric, dar șoferul și pasagerul din spate erau în bătaia farurilor și a luminilor stradale. Eram sigură că pasagerul era de fapt Cindy, după luciul buclelor ei.

Farurile taxiului erau aprinse în faza lungă.

Nu se putea ca șoferul să nu-l vadă pe Conklin.

Conklin urlă: „Poliția!" și trase un foc în cauciucul din față stânga, dar șoferul ambală și vehiculul săltă în față. Conklin se afla în lumina farurilor și totuși taxiul continua să ruleze direct spre el.

Conklin zbieră din nou: „Stop!" și pe urmă trase două focuri înspre partea de sus a parbrizului. Făcu o săritură într-o parte, la timp ca să evite să nu fie călcat, însă taxiul continua să se miște, acum necontrolat. Lovi lateral o mașină de poliție de pe Turk, ricoșă și se înfipse într-un hidrant de incendiu.

Taxiul se clătină, pe urmă se săltă, rămase supendat pe cele două roți din spate înainte să cadă înapoi pe toate cele patru. Apa țâșnea cu putere din hidrant. Oamenii țipau.

Conklin trăgea de ușa din spate, dar n-o putea deschide.

– Am nevoie de ajutor aici! strigă el.

Echipa de pompieri dădu fuga cu niște clești de descarcerare, smulgând ușa. Cindy zăcea încovoiată pe jos, în spate, prinsă între banchetă și partea din spate a cabinei. Conklin se vârî aproape cu totul după ea, strigând-o pe nume.

– Rich, e bine? țipam și eu.

– E vie, zise Conklin. Mulțumesc lui Dumnezeu! E în viață.

Puse brațele lui Cindy în jurul gâtului său și o trase în sus. Cindy era complet îmbrăcată și n-am văzut nicio urmă de sânge. Vocea lui Conklin vibra de emoție când i-a spus:

– Cindy, sunt eu, sunt aici.

Ea își deschise puțin ochii și îi zise:

– Heiiii!

Conklin o ținea atât de strâns încât mă temeam că o s-o înăbușe.

Și pe urmă ochii ei s-au închis și a început să sforăie ușor, cu obrazul rezemat de umărul lui.

Capitolul 106

Marilyn Burns țipa ca o disperată:

– Doamne, of, Doamne, nu pot să cred! Ce s-a întâmplat?

Trase cu ochiul printre degete și îl identifică pe bărbatul mort, cu o gaură în frunte și o alta în gât, ca fiind Albert Wysocki.

M-am apropiat de Conklin, în timp ce îi ajuta pe paramedici s-o așeze pe Cindy pe targă și să o salte în ambulanță. Gâfâia și era foarte palid. Știam că dorea să se ducă la spital cu Cindy. Dar ucisese un bărbat cu un foc de armă. Trebuia să urmeze protocolul în acest caz, la care fuseseră martori treizeci de ofițeri din forțele de ordine. Conklin trebuia să aștepte să vină cei de la medicina legală, cei de la unitatea de constatare la fața locului și Brady.

I-am pus mâna pe umăr și privirile ni s-au întâlnit. Fața lui era lipsită de expresie, secată de orice fel de emoții.

Și eu aș fi procedat la fel. Cuprinsă de același val de adrenalină, plină de furie și de teamă și de șocul emoțional suferit.

– Wysocki este mort? mă-ntrebă partenerul meu. L-am omorât?

– Era el sau tu, Richie. Ai noroc că ești în viață.

– Sunt bucuros că l-am terminat pe ticălos.

– Heiii... Lindsayyyy! mă strigă Cindy din ambulanță.

– Sunt aici, iubita! i-am răspuns eu.

– Te duci tu cu Cindy la spital? m-a întrebat Conklin.

Am dat afirmativ din cap și am sărit în ambulanță. I-am prins bine mâna lui Cindy în a mea și i-am spus că o iubesc și că totul va fi bine.

– Crezi că am un subiect? m-a întrebat.

– Categoric da.

Conklin stătea în dreptul ușilor din spate.

– Lindsay? mă întrebă.

Voi rămâne alături de ea până vii tu la spital, i-am zis. Va fi bine.

Capitolul 107

Răsăritul soarelui își trimitea razele prin ferestre când Martha a sărit pe mine după ce-am tras ușa în spate. Mi-am scos jacheta, tocul revolverului și pantofii și m-am îndreptat în vârful picioarelor spre baia mare. M-am lăsat să alunec în „spălătoria auto" până pielea mi s-a înroșit și, pe urmă, mi-am tras pe mine pijamaua albastră cu norișori care rămăsese agățată în cârligul din spatele ușii când plecasem val-vârtej. Mi se părea că totul se petrecuse în urmă cu un an.

Déjà-vu, iar și iar.

Când m-am strecurat sub pilotă, Joe s-a trezit și mi-a deschis larg brațele, iar eu mă simțeam foarte bine fiindcă doream să-i povestesc tot ce se întâmplase după ce-l sunasem din spital.

– Hei! exclamă el sărutându-mă. Cum se simte Cindy?

– Cu adevărat? De parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. A adormit la un minut după ce s-a urcat în taxi și s-a trezit pe patul de spital cinci ore mai târziu.

– Este... în regulă?

– N-a ajuns s-o violeze. Mulțumesc lui Dumnezeu!

M-am cuibărit cât se poate de confortabil în brațele lui Joe, lipindu-mi trupul de al lui, cu piciorul stâng peste al lui, cu brațul meu stâng peste pieptul lui.

– Doctorul zice că va fi OK după ce efectul drogurilor dispare.

– Și ce-ați aflat în legătură cu ticălosul ăla?

– Era un fel de nemernic ciudat, Joe. Fără prieteni, necăsătorit, un psihopat singuratic, în vârstă de cincizeci și cinci de ani. Muncea optsprezece ore pe zi în garajul Quick Express. Se pare că dormea acolo în mașina lui jumătate din timp.

I-am mai spus lui Joe că Wysocki administra firma în numele unui tip stabilit în Michigan, așa că se ocupa el de toate. Avea toate cheile. Ținea registrele. Programa comenzile.

– Nimeni nu cârtea în fața lui. Și așa a ajuns să pună pe ușa liftului anunțul că-i defect și cutia aia s-a transformat în propriul său teritoriu.

– Un pește mare într-o băltoacă noroioasă, zise Joe.

– Exact, am confirmat și eu. Am găsit un caiet în buzunarul jachetei lui Wysocki în care consemna întâlnirile avute. De fapt, pe copertă scrisese „Caiet de întâlniri". În interior figura o listă a victimelor sale, șase în total, cu locul, data și ora și o descriere a îmbrăcămintii lor. Numele lui Cindy era inclus în ea, am continuat. Mi-a făcut rău să-i văd numele pe acea listă.

– Îi zicea caiet de întâlniri? mă întrebă Joe. Astfel că poate acționa ca și cum ar fi avut o întâlnire.

– Presupun c-ar avea un sens în interpretare psihopată. Agață o fată, o droghează. O duce cu taxiul în micul său budoar defect. Presupun că aștepta până victimele deveneau inconștiente, pe urmă le viola înainte ca ele să se dezmeticească după droguri. Of, da! Întotdeauna un gentleman, le ducea acasă cu mașina... sau pe-o alee din apropiere. O seară perfectă pentru Al Wysocki. Nu mai trebuia să trimită flori a doua zi.

– Și Conklin ce face?

– A înnebunit. E terminat. I-a zis lui Cindy la spital: „Să nu mai faci vreodată așa ceva!" Și ea l-a întrebat: „Ce? Să nu mai iau un taxi?"

Râdeam amândoi.

Îndărătnica mea amică Cindy.

Joe se întoarse pe o parte și mă sărută. Mă topeam alături de el.

– Te iubesc atât de mult, i-am spus. Cred că te iubeam chiar înainte de a te întâlni.

Râse, dar am zărit lacrimi în ochii lui.

Capitolul 108

Ochi în ochi cu Joe, mi-am amintit de prima dată când am văzut acel albastru ca de bebeluș. Lucram amândoi la un caz. Eu eram atunci ultima din coadă ca rang și el un ditamai șef FBI: director adjunct pentru siguranța publică.

Îmi plăcea cum arăta – cu părul des, castaniu, bine construit – și nu numai că era foarte inteligent, dar avea și un mod plăcut și încrezător în forțele proprii de a se purta.

Mi-a dat cartea lui de vizită și mi-a atins degetele; un curent electric a trecut prin noi. N-a durat mult până am început o relație de dragoste, dar noua noastră legătură, care clocotea, fusese deseori și timp de mai multe luni sabotată de zboruri pierdute și programe care nu se pupau deloc.

Joe locuia în Washington, DC și eu în orașul din golf, și amândoi avuseserăm de suferit de pe urma recentelor noastre relații.

Își revenea după un divorț urât și eu îmi ștergeam încă lacrimile după pierderea unui om apropiat, ucis cu focuri de armă în timpul serviciului.

Niciunul dintre noi nu fusese pregătit pentru frustrările implicate de o legătură la mare distanță timp de un an, complicată încă și mai mult de-o pasiune nebună – neconsumată – dintre mine și Conklin.

În pofida a toate astea, Joe fusese ca o stâncă de care mă agățasem cu ghearele și cu dinții, la fel cum faci când trebuie

să te cațeri pe ea. Știam ce e mai bine pentru mine. Și îl iubeam pe Joe. Totuși nu eram pregătită să mă angajez într-o relație permanentă.

În final, Joe s-a săturat de întreaga situație. M-a sunat să ne lămurim ce e cu ambivalența asta. Pe urmă și-a dat demisia și s-a mutat la San Francisco. Cumva, în timp ce ne găseam drumul prin tot acest labirint, am descoperit cât de compatibili eram.

– Te iubesc atât de mult, i-am zis lui Joe și l-am sărutat pe ochi.

El mi-a mângâiat obrazul și atunci i-am sărutat palma.

– Aproape că te iubesc prea mult, Linds! mi-a spus și el. Nu mai suport să stau lungit aici în întuneric, gândindu-mă cum șuieră gloanțele în direcția ta. E groaznic să ai astfel de gânduri.

– Sunt foarte atentă, i-am spus. Așa că nu te mai gândi la gloanțe.

M-am aplecat să-l sărut, părul meu revărsându-se în jurul fețelor noastre. Sărutul era profund și m-a excitat. Și pe Joe.

Ne-am zâmbit, continuând să ne privim. Nu mai exista niciun zid între noi doi.

– Aș vrea foarte mult să fac un copil cu tine, Joe, i-am spus.

Îi mai spusesem asta și înainte. De fapt, îi spuneam acest lucru în fiecare lună, deja de mai mult timp. Dar acum era ceva mai mult decât o idee bună. Era o dorință care mă copleșea, de a-mi face cunoscută dragostea față de soțul meu într-un mod complet și permanent.

– Ce crezi, blondino, că pot fabrica un copilaș la cerere? mă tachină Joe, descheindu-mi bluza de pijama. Chiar crezi că un tip cu mult peste patruzeci de ani poate s-o facă bătând din palme? Hmmm?

Mi-a desfăcut nodul de la pantaloni și a tras de șnur în timp ce eu îi trăgeam în jos șortul de pe el.

– Fiindcă eu cred c-ai putea să crezi că ți se cuvine. Poate chiar să profiți de mine.

– Ei bine, am răspuns. Cred că așa voi face.

Mâinile lui Joe pe sânii mei îmi încingeau pielea și sângele îmi clocotea. M-am debarasat de cele două obiecte din flanel și m-am aruncat peste el.

– Să te văd acum ce ești în stare! i-am zis. Și să dea naiba să mă oprești!

Capitolul 109

Era la începutul lui decembrie, pe la orele zece seara, o noapte a dracului de înghețată pe Pacific Heights. Eu și Conklin ne aflam într-un SUV al SFPD, având căștile la urechi și purtând vestele antiglonț Kevlar. Eram gata să plecăm.

Șase vehicule fără însemne erau parcate din loc în loc la intersecția dintre Broadway și Buchanan. Vehiculele civile ne furnizau acoperirea de care aveam nevoie.

Deasupra și în jurul nostru trăgători de elită se ascundeau pe acoperișurile din jurul blocului de apartamente cu opt etaje, în stil Art Deco și fațadă albă de granit.

Stătusem atât de mult cu ochii ațintiți pe acea clădire încât mi se imprimase în memorie ușa cu armătură din alamă, motivele decorative și armăturile, ca și gardurile vii de cimișir, perfect îngrijite, care separau clădirea de stradă. Știam de-acum orice rid de pe fața portarului în livrea care era, de fapt, adjunctul maiorului Case, și anume locotenentul Michael Hampton.

În fața clădirii era postat un panou cu PARCAREA INTERZISĂ LA ORICE ORĂ, ÎNCĂRCAREA/DESCĂRCAREA INTERZISE și îi puteam vedea pe toți trecătorii, indiferent că era vorba de cei ce treceau mai departe sau cei ce intrau în clădire.

Dacă informatorul secret al maiorului Case spunea adevărul, toată planificarea noastră și forțele amplasate nu puteau avea ca rezultat decât prinderea unui infractor faimos.

Dar dacă CI greșise, dacă cineva dăduse alarma, nu se știa când sau dacă vom mai prinde vreodată o asemenea ocazie.

Mi-am întins un picior, pe urmă pe celălalt, ca să scap de cârcei. Conklin își trosnea încheieturile degetelor. Din cauza frigului respirația mea dădea naștere unor norișori de ceață albului. Aș fi dat jumătate din soldă pentru o ceașcă de cafea și cealaltă pentru o bucată de ciocolată.

La 11.30, exact când îmi trecea prin minte că picioarele nu-mi vor mai da ascultare, o limuzină lungă, un Cadillac, trase în fața clădirii. Am simțit cum adrenalina țâșnește prin tot corpul, alungând cârceii și letargia.

„Portarul" deschise ușa pasagerilor. Veneau de la operă, îmbrăcați la patru ace.

Nunzio Rinaldi, *capo* al unei celebre familii de mafioți, la a treia generație, coborî din limuzină îmbrăcat într-un costum negru, elegant și o cravată argintie la gât. Îi întinse mâna soției sale, Rita, atât de platinată încât o puteai vedea și prin bezna cea mai adâncă. Limuzina lucea și ea de-ți lua ochii, iar bijuteriile Ritei Rinaldi trimiteau focuri în noapte.

În timp ce familia Rinaldi cobora din mașină, îndreptându-se spre imensul vestibul de la intrarea în clădire, un tip pirpiriu, cu un hanorac cenușiu și gluga pe cap, cu o pungă de cumpărături în mână și un mic terrier Jack Russell, se ivi de după colț.

L-am zărit cu coada ochiului – un trecător din mulți, și mai erau și vehicule circulând pe stradă care se interpuneau între ochii mei și ușa de la intrare. Subit, cățelul a luat-o la goană și omul a lăsat punga să cadă pe jos, după care a scos o armă din bluzon.

S-a întâmplat atât de repede încât nu-mi venea să-mi cred ochilor. Pe urmă am văzut patul revolverului lucind în luminile stradale.

Arma îi ținteа pe cei doi Rinaldi.

Am tras aer în piept și-am strigat: „O ARMĂ!“ în microfonul meu, perforând timpanele tuturor celor de pe Broadway.

Capitolul 110

Încă nu închisesem gura, când locotenentul Hampton s-a aruncat peste trăgător. I-a doborât arma, l-a înhățat și răsucit cu fața-n jos pe atacator și s-a prăbușit peste el.

Revolverul a slobozit trei gloanțe. Trecătorii țipau și aproape nici nu se stinsese ecoul când lucrurile au intrat din nou sub control. Atacatorul era dezarmat și lungit pe asfalt.

Eu și Conklin am traversat strada în goană și am ajuns în dreptul lui înainte să i se pună cătușele. Eu gâfâiam, aplecată deasupra omului cu glugă, în timp ce Hampton s-a lăsat în jos, pe vine și i-a spus:

– Am pus mâna pe tine, ticălosule! Mi-ai făcut ziua!

La câțiva pași distanță, Rita Rinaldi își ținea capul în mâinile pline de bijuterii și se jelea. Probabil credea că oamenii în negru veniseră să-i înhațe soțul.

Nunzio Rinaldi o luă în brațe și-l întrebă pe Conklin:

– Ce dracului e asta? Cine-i acel om?

Conklin replică:

– Îmi pare rău pentru deranj, domnule Rinaldi, dar a trebuit să vă salvăm viața. N-am avut de ales.

Însă eu aveam niște întrebări și poate că izbuteam să aflu un răspuns.

I-am smuls omului gluga, l-am apucat de ciuful rar de păr castaniu presărat cu alb și i-am săltat capul de pe pavaj.

M-a privit cu o scânteie amuzată în ochii cenușii și un rânjet pe față.

– Cum te cheamă? l-am întrebat, deși eram sigură că-l cunoșteam. Fața lui era aceeași cu cea din fotografia neclară a bărbatului din SUV, alături de-o sosie a lui Candace Martin.

Cu siguranță era Gregor Guzman. El trebuia să fie.

Citisem mai multe informații despre Guzman și aflasem că se născuse în Cuba în 1950, dintr-un tată rus și o mamă cubaneză. Fugise spre sfârșitul anilor 1960 într-o barcă de pescari furată și, după ce ajunsese la Miami, făcuse mai multe servicii bandelor de traficanți de droguri. Pe urmă devenise asasin plătit, independent și avea clienți pe trei continente.

Acea fotografie neclară a lui Guzman sau a unei persoane care-i semăna foarte bine ne determinase să lansăm noi căutări. Fotografia sa fusese transmisă tuturor punctelor de control din aeroporturi, pe rețeaua militară de alerte BOLO[1], în toate sistemele de urmărire ale FBI, inclusiv de pe computerul meu. Oare îl prinsesem?

Era el omul pe care-l întâlnise Ellen Lafferty cu câteva săptămâni înainte ca Dennis Martin să fie ucis? Îl ucisese Caitlin Martin pe tatăl ei? Sau acest asasin plătit fusese implicat în moartea lui Dennis Martin?

– Îmi spui cum te cheamă și-ți spun și eu numele meu, zise Guzman.

– Sergent Boxer, am răspuns. SFPD.

– Îmi pare bine, frumoasă doamnă! zise ucigașul.

---

[1] *Be On the Lookout* – Persoane incluse pe lista celor dați în urmărire generală (n.tr.)

Sigur! Va mărturisi totul chiar aici în stradă! Greu de crezut! I-am dat drumul la ciuf și capul i-a bufnit la impactul cu cimentul.

Am așteptat, în timp ce locotenentul Hampton îl aresta pe Guzman și-i recita litania cu toate drepturile sale.

Capitolul 111

Gregor Guzman a fost acuzat de tentativă de omor împotriva lui Nunzio Rinaldi, dar chiar și condamnat nu putea fi ținut la răcoare pentru totdeauna. De aceea, agenții forțelor de ordine, începând cu cei din Bryant Street până la Rio de Janeiro, scotoceau după alte capete de acuzare pe care să i le arunce-n spate, în speranța că vor avea suficient de multă „Picătura magică" pentru a rămâne ceva lipit de el.

Imediat după ora două, Guzman avea un avocat și era supus unui interogatoriu de către locotenentul Hampton. Deschise gura numai ca să spună: „N-aveți nimic împotriva mea", chiar dacă fusese prins cu un pistol semiautomat încărcat, îndreptat spre Nunzio Rinaldi.

Dar locotenentul Hampton nu-și bătea capul cu așa ceva.

Hampton își țesuse bine plasa. Folosise informațiile secrete, așezase capcana și-l imobilizase pe asasinul plătit. Arăta ca o inculpare garantată. Și, acum, că pusesem în sfârșit mâna pe el, îi aveam amprentele, ADN-ul și puteam să facem o legătură între el și multe omoruri nesoluționate din ultimii treizeci de ani.

Deși pe mine mă preocupa mai mult o crimă care avusese loc cu numai un an în urmă.

Am ciocănit în oglinda semitransparentă a camerei de interogatorii.

Hampton a ieșit pe hol, și-a pipăit tuleii crescuți pe bărbie și mi-a zis:

– OK, Lindsay, am terminat! Stau cu tine, dacă ai nevoie de sprijin.

Fusese o noapte grea și lungă și Hampton era gata să plece acasă la soție, dar mi-a deschis ușa și m-a urmat în încăpere. M-a întrebat:

– Sergent Boxer, l-ai întâlnit pe domnul Guzman?

Am răspuns:

– Mda, plăcerea mea!

– Ba a mea! sări repede Guzman cu o voce mieroasă.

– Acesta este domnul Ernesto Santana. Avocat, mi-a mai zis Hampton.

L-am salutat pe avocatul lui Guzman, am tras un scaun și am aruncat un dosar pe masă. L-am deschis, dând la iveală un mic vraf de fotografii 8 pe 10 aduse de la sediul unității.

– Cui trebuie să i-o tragi pe-aci ca să capeți o cafea? întrebă tupeist Guzman.

Nu primi niciun răspuns.

– Domnule Guzman, vă acuzăm de omor calificat în cazul Dennis Martin, i-am zis.

– Cine? se miră Guzman. Ăsta cine mai e?

– Dennis Martin, i-am răspuns, arătându-i fotografia făcută de criminaliști, în care mortul apărea în holul locuinței sale de mai multe milioane de dolari, zăcând într-o baltă de sânge închisă la culoare.

– Nu l-am văzut în viața mea, zise Guzman.

Am scos o altă fotografie a lui Dennis Martin. Aici era viu și nevătămat la bordul unui velier, părul des, suflat de vânt, pe spate, încadrându-i fața chipeșă. Cu o roșcată drăguță, pe nume Ellen Lafferty, lipită de el.

– Poate îl recunoști când era încă în viață, i-am spus.

Cred c-am zărit o tresărire în ochii lui Guzman și irisul i s-a contractat.

– Tot nu știu cine e, susținu el. Haide, Ernie! De ce trebuie să stau aici? Vreau să mă duc în celula mea.

Am remarcat un ușor accent spaniol, mâinile îngrijite, agresivitatea pe care nici măcar nu se străduia s-o ascundă.

Santana interveni:

Sergent, asta nu e o dovadă. Nu înseamnă nimic. Așadar ce-i cu toate astea? Nu înțeleg nimic.

– Hai că poate pricepi acum, i-am zis. Am scos fotografia luată de detectivul particular Joseph Podesta cu Ellen Lafferty, purtând peruca blondă, așezată alături de Guzman în SUV.

Cubanezul s-a holbat la fotografie. A zâmbit.

– Mai întâi o cafea, a spus.

Hampton a oftat.

– Cum o vrei?

– *Con leche*, a replicat Guzman. Fără zahăr. Servită de-o blondină goală.

Capitolul 112

Trecuseră zece minute nesfârșite. Stăteam vizavi de gunoiul ăla de asasin plătit și în tot acest timp nenorocitul se zgâise la mine, rânjind. Exact când eram gata să mă duc eu însămi după cafeaua lui blestemată, ușa s-a deschis și a apărut un polițist cu o ceașcă de cafea cu lapte. A trântit-o în fața lui Guzman, a aranjat mai bine camera de luat vederi și a tras ușa după el.

Guzman sorbi din cafea, pe urmă răsuci fotografia ca să vadă mai bine.

– De foarte proastă calitate, remarcă el.

– Hai las-o moartă, că nu-i așa de rea! i-am zis. Programul nostru a găsit o asemănare perfectă cu mutra ta din arhiva noastră.

– OK, OK, stăteam în mașină alături de o doamnă. Și ce dracului înseamnă asta? Vrei să mă acuzi că sunt heterosexual? Recunosc că mă fac vinovat pentru că-mi plac femeile. I-auzi, Ernie, poți să crezi așa ceva?

– Hai să auzim ce au de spus, replică Santana.

– Femeia din fotografia asta e dr. Candace Martin, am continuat eu. Și te-a plătit, domnule Guzman, ca să-i ucizi soțul. Cred că i-ar face plăcere să te identifice și să primească o sentință mai ușoară.

Sigur că mințeam, dar nu încălcam vreo lege. Guzman mă opri... așa cum speram c-o va face.

– Nu e Candace Martin, zise el.

– Guzman, aceasta este dr. Martin. Văduva Martin. Amândoi știm prea bine cine e.

Guzman își bău cafeaua, boți cartonul și-i zise avocatului său:

– Nu l-am omorât pe Dennis Martin. Vor să mă facă. Le spun ce știu doar dacă renunță la acuzațiile împotriva mea.

– Să renunțăm la acuzații? Ești diliu? l-am întrebat. Avem un martor când s-a tras. Avem dovadă fotografia în care apari alături de femeia care te-a angajat să tragi. Și avem și un cadavru. Și, pentru c-am pus mâna pe tine pentru atentat la viața domnului Rinaldi, avem suficient timp să umplem golurile.

– Cucoană, ar fi trebuit să te faci actriță. N-ai nimic!

Mi-am strâns fotografiile, am închis dosarul și i-am zis:

– Gregor Guzman ești arestat pentru uciderea lui Dennis Martin. Ai dreptul să păstrezi tăcerea, așa cum îți va spune avocatul.

Fața lui Guzman se încreți de furie. Arăta de parcă stătea să se năpustească din spatele mesei, cu toată greutatea lui de șaptezeci de kilograme. Îmi trecu prin minte ce pumn i-aș putea trage, dacă aș avea ocazia.

– Gregor, taci! îl somă avocatul, prinzându-l de braț.

– Stai liniștit, Ernie. Nu-i decât un maldăr de rahat.

– Atunci zi-mi și mie, ca să știu! l-am îndemnat cu palmele încleștate deasupra dosarului.

– Te aduc pe calea cea bună, sergent Boxer, dar n-o voi face numai de dragul să m-aud vorbind. Vreau să renunțați la această acuzație de omor de tot rahatul.

– Ne vom gândi s-o facem, dacă ne spui cine ar putea fi ucigașul lui Dennis Martin și noi vom putea să dovedim.

– Uite ce-i! Nu l-am omorât eu pe Martin. Nu veți putea face niciodată legătura între mine și acel omor și nici n-o să-ți fac treaba, cucoană. Vreau să vă vând un pont, ca să nu fiu

condamnat pe nedrept de-un juriu sictirit de viața asta. Asta e. Asta vreau să fac.

– Bine. Dă-i drumu'! i-am zis lui Guzman. Spune-mi ce știi și, dacă-mi place povestea ta, scapi de acuzații.

Santana interveni:

– Sergent, nicio supărare! Dacă vreți ca domnul Guzman să vă furnizeze informații care să ducă la arestarea asasinului acestui om, vreau un acord în scris. De la procurorul districtual.

– E abia două și jumătate, am răspuns.

– Nu ne grăbim, zise avocatul. Putem să așteptăm.

Taică-meu avea o vorbă „Să bați fierul cât e cald". La dracu', fierul meu se răcea!

– Eu sunt aici și voi sunteți aici, am zis. Voi trezi pe cineva de la biroul procurorului.

Capitolul 113

Yuki răspunse la telefon din prima.

– L-am perpelit și grătarul e încă încins, i-am zis. Vei vrea să auzi ce spune.

– Mai marinează-l un pic! Mi-e o foame de lup, replică ea.

Peste o oră am condus-o pe asistenta procurorului districtual Yuki Castellano în camera de interogatorii de la etajul al treilea al palatului.

Ernesto Santana s-a ridicat și i-a strâns mâna, la fel și locotenentul Hampton. Guzman s-a dat la Yuki:

– Pe bune că lucrezi la procuratură? Câți ani ai? Doișpe?

– Sunt suficient de bătrână ca să știu când mă trombonește cineva, zise ea. Hai să-i dăm drumul.

Am scos din nou fotografiile din dosar și Guzman ne-a spus:

– Fata asta – nu mai știu cum o chema – a vrut să mă angajeze. Are legături în Est. M-a contact prin canalele de acolo. V-am zis că m-am întâlnit cu ea.

Purta o perucă blondă, continuă el. Știu asta fiindcă i-am văzut părul lung și roșu ieșind la spate pe dedesubt. A adus cu ea un plic cu bancnote de mică valoare, de zece și douăzeci. Cam o mie. Voia s-o termine pe doctoriță. Candace Martin.

– Vrei să zici că a comandat un asasinat?

– Îhî. A venit cu banii și o fotografie.

Mi se părea că Guzman era mai credibil decât Lafferty, care susținuse că Dennis Martin o trimisese. Că nu știa cine era Guzman. Că nu știa ce era în plic.

– Continuă! i-am zis.

– Atunci i-am spus puicuței: Mersi, dar ești nebună! Nu știu de unde ai numele meu, nu de asta mă ocup.

– Perfect, domnule Guzman. Vom verifica povestea dumneavoastră.

– S-o verificați? se miră el. Adică ce? Credeți că acea cățea va recunoaște vreodată că voia s-o ciopârțească pe doctoriță? Candace Martin e vie, nu? De ce altă dovadă mai aveți nevoie?

– Domnișoară Castellano, am zis eu. Aveți suficiente probe ca s-o acuzați pe Ellen Lafferty de instigare la crimă cu premeditare?

– Am, desigur, răspunse ea. Și mă voi ocupa de asta de dimineață. Domnule Santana, pentru moment punem la păstrare capul de acuzare pentru crimă împotriva clientului dumneavoastră. Somn ușor, domnule Guzman!

Capitolul 114

Am ieșit din palat împreună cu Yuki, amândouă fără grai. Ne-am strâns mâna în lift, pe urmă ne-am dus spre Acura lui Yuki, parcată în fața biroului de la Medicină Legală. Ne-am urcat în automobilul ei și am rămas cu ochii fixați pe luminile slabe din parcare.

Mă gândeam că sărisem mult peste cal. Că Brady îmi va prinde pielea-n cuie pe ușa unității, dacă acest plan al meu nu dădea roade și poate chiar și în caz afirmativ. Îl fentasem pe superiorul meu pe sus, prin jur și pe la spate în ancheta privind cazul Martin, iar afirmația că „lucram la el în timpul liber" suna ca dracu' chiar și pentru urechile mele.

Yuki rămăsese pierdută în propriile gânduri.

Tocmai voiam să rup tăcerea și să-i cer să-mi spună ceva, când am auzit ușa unui automobil trântită la capătul îndepărtat al parcării. M-am uitat peste umăr.

– Gata, e și ea aici! am zis.

Peste un minut ușa din spate s-a deschis și Cindy s-a strecurat pe banchetă.

– Nu pot să cred că Richie te-a lăsat să pleci la patru dimineața, se răsti Yuki la ea.

– Să mă *lase*? Hai că mor de râs. Și voi ce faceți aici?

Am informat-o pe Cindy despre falsa acuzație adusă lui Guzman pentru uciderea lui Dennis Martin, la care renunțasem și tot ce declarase el: că Ellen Lafferty încercase să-l

www.ecarti.org
plătească pentru a o omorî pe Candace Martin și că el îi dăduse un șut în fund tinerei domnișoare Lafferty.

– E credibil?

– E motivat să fie credibil.

– Linds, ai făcut o treabă bună, zise Cindy. Dar ce vom face în continuare?

– Cred că-l putem elimina pe Guzman ca suspect în moartea lui Dennis Martin.

– De acord.

– Ellen minte cum respiră, am zis. Dacă știa că el o molesta pe Caitlin, ce a făcut ca să-l împiedice?

– Tu chiar ești convinsă că Ellen l-a omorât pe Dennis? mă-ntrebă Yuki.

– Avea mijloacele, motivul și prilejul, am răspuns. Și e inteligentă într-un fel vicios și stupid.

– N-a avut ocazia să-l omoare pe Dennis. Are un alibi solid pentru ora când s-a comis omorul. Eu și Rich ne-am dus să vorbim cu ea seara trecută, zise Cindy.

Ellen ne-a spus că a ieșit din locuința familiei Martin la șase după-amiază – exact ce a susținut din capul locului. I-a trimis SMS-uri amicei ei, Veronica, începând cu ora șase până când s-au întâlnit, la șase și un sfert. Ne-a arătat textul mesajelor.

Prietena lui Ellen, Veronica, confirmă că s-au întâlnit ca să cineze la Dow's la șase și un sfert, lucru confirmat și de chelner, fiindcă masa lor nu fusese încă gata. Și el își mai aduce aminte de cele două fiindcă arătau sexy și flirtau cu doi tipi așezați lângă ele la bar.

Ellen a achitat nota de plată la bar la șase treizeci și două de minute, zise Cindy, și omul are semnătura ei pe chitanța care confirmă că a plătit cu cardul.

– Bine, dacă o lăsăm deci pe Ellen Lafferty, cum rămâne cu Caitlin? am întrebat-o pe Yuki. Chiar a pus mâna pe revolverul tatălui ei și a tras?

– Voi discuta cu psihiatrul numit de curte peste, hmm! cinci ore. Vă țin la curent.

– Nu cred că trebuie să-ți mai spun să șezi cuminte pe acest subiect până-ți dau eu undă verde, i-am spus lui Cindy.

– Oricum n-am nimic până acum.

– Sigur că n-ai, am zâmbit, plesnind-o ușor cu mâna.

Yuki s-a aplecat peste volan și a răsucit cheia de contact. Eu și Cindy am întins mâinile spre mânerele ușilor.

– Linds! Am fost atât de sigură că Dennis a fost ucis de Candace. Dacă Caitlin nu mărturisea în sala de judecată că a tras în tatăl ei, cred că aș fi putut obține condamnarea doctoriței. Asta mă sperie. Și dacă am greșit? zise Yuki.

Capitolul 115

Făcând pe surzii în fața protestelor directorului de securitate de la Metropolitan Hospital, cu și Conklin ne-am așezat pe două locuri goale în spatele unui amfiteatru de deasupra sălii de operații.

Încăperea era plină ochi de stagiari și specialiști. Pe două monitoare puteau fi urmărite mișcările din sala de operații aflată la șapte metri dedesubt și camerele video transmiteau fără întrerupere personalului medical din toată țara, dornic s-o vadă pe Candace Martin executând o intervenție pe cord deschis. Pacientul era Leon Antin, un violonist legendar în vârstă de șaptezeci și cinci de ani, membru al Orchestrei simfonice din San Francisco.

Pacientul era acoperit cu cearceafuri albastre, doar cu torsul la vedere, în care fusese făcută o incizie, iar inima sa era vizibilă în luminile strălucitoare. Candace Martin era însoțită de o echipă de doctori, asistente și un anestezist care utiliza aparatul de bypass cardiac.

Un tânăr stagiar stătea la dreapta mea, dr. Ryan Pitt, după cum scria pe cardul de identitate agățat pe buzunarul de la piept, și acum mă punea la curent cu o viteză uimitoare.

Potrivit lui Pitt, aceasta era o operație complexă din toate punctele de vedere, situație agravată de vârsta înaintată a pacientului.

www.ecarti.org

– Operația nu-i va crește prea mult speranța de viață – e un ASA clasa a patra[1], zise Pitt. Asta înseamnă că e un risc mare. Însă pacientul a cerut să profite de ocazie acum că dr. Martin este liberă. A cerut ca prietena lui să-l opereze. Numai ea.

Pitt ne-a mai explicat că, în cele trei ore precedente, au fost extrase porțiuni din două vene ale lui Antin de pe pulpe și trei sau patru grefe au fost implantate în arterele coronariene. Dr. Martin cosea acum ultimul implant.

Urmăream monitorul de deasupra capului, când am văzut că personalul medical a devenit subit foarte agitat. Pe monitoarele de dedesubt se vedeau linii verzi țopăind în sus și-n jos și Candace Martin începu să strige la anestezist în timp ce-i masa inima lui Antin cu propriile mâini.

– Asta ce-i? Ce se întâmplă? l-am întrebat pe stagiar.

Pitt vorbea în termeni pur medicali, dar am înțeles cumva. Inima pacientului era foarte uzată și refuza să mai bată. Din gura doctorului Martin țâșneau tot felul de invective adresate celor din jur, dar în același timp refuza să se predea.

Ace au fost înfipte intravenos. Electrozi au fost aplicați pe inima lui Antin și pe urmă, Candace Martin i-a masat din nou inima cu mâinile ei, rugându-l pe prietenul ei să nu se dea bătut. Cerându-i să n-o facă.

După ce a devenit clar, chiar și în ochii mei, că pacientul nu-și mai revenea, o asistentă a tras-o pe Candace de acolo și un doctor a anunțat ora decesului.

Candace și-a smuls masca de pe față și s-a îndreptat rapid spre ușă. Camerele video erau pline de purici.

---

[1] Pacient cu o boală gravă, permanent în pericol să-și piardă viața (n.tr.)

Mi-am auzit numele, m-am îndreptat spre ieșire și l-am văzut pe directorul de securitate al spitalului făcându-ne semn cu mâna, mie și lui Conklin.

– Pot să mai văd o dată mandatul, vă rog? ne-a întrebat.

Conklin l-a scos din buzunarul de la piept. Omul l-a citit și a spus:

– Dr. Martin este acum în vestiar. Vă rog, urmați-mă.

Am găsit-o pe Candace Martin încă în halatul scrobit, mânjit cu sânge, așezată pe o bancă, cu ochii ațintiți spre peretele acoperit de dulapuri. I-am cerut să se ridice și m-a privit de parcă nu mă recunoștea. Conklin i-a arătat mandatul și a informat-o că o arestam pentru uciderea soțului ei.

Nu mai rămăsese nicio urmă de dorință de luptă în ea.

Capitolul 116

Eu și Yuki stăteam așezate în fața unei mici mese de metal, vizavi de Candace Martin și de Phil Hoffman. Acesta arăta ca întotdeauna: reținut, îmbrăcat la patru ace, pentru acea întâlnire anunțată pe nepusă masă. Candace Martin arăta de parcă fusese târâtă de păr prin tot iadul.

Eu eram supărată, simțind calmul dinaintea unui vârtej emoțional, enervată pe mine însămi pentru prima dată de când Hoffman mă trăsese-n piept, făcându-mă să mă implic în acest caz. Dar eram până peste urechi în el, crezusem în minciunile lui Candace Martin și, dacă nu doream să patrulez tot cartierul Mission într-o mașină de poliție tot anul următor, trebuia să fac ordine în toată această mizerie.

– Dr. Martin, s-a terminat! zise Yuki. Am discutat cu psihiatrul lui Caitlin. Și-a retras depoziția. Ea a spus că nu și-a ucis tatăl. A afirmat că era adevărat că tatăl ei o viola. Dar a zis că dumneavoastră ați tras.

Statul e gata să continue procesul sau ne spuneți ce s-a întâmplat cu adevărat.

– Trebuie să mă consult cu clienta mea, sări Hoffman. Și are nevoie de ceva timp să-și revină. A suferit o pierdere groaznică.

Simțeam cum explodez de furie, de genul pe care îl *poți* controla, dar nu vrei. I-am zis:

– Phil, tu m-ai mințit, clienta ta m-a mințit și a încercat să ne îndrepte atenția spre o persoană nevinovată de acel omor.

Întreabă-mă cât îmi pasă de pierderea ei personală! Absolut. Deloc. Această femeie și-a ucis soțul. E la frigare și asta e singura ei șansă să cădem la pace.

Candace dădea din cap cu fața contorsionată de durere:

– Voi nu înțelegeți.

Nimic nu mă clintea.

Yuki zise și ea:

– Phil! Judecătorul ne-a acordat șaizeci de zile să decidem sau nu continuarea procesului. Asta e cea de a cincizeci și șaptea. Luni, fie îi spunem judecătorului LaVan că inculpata pledează vinovat, fie reluăm procesul.

Copiii nu vor fi în sală, dar psihiatrul lui Caitlin se va afla acolo și, dacă mai faceți cea mai mică aluzie că fiica și-a ucis tatăl, dr. Rosenblatt va pune înregistrarea cu mărturia lui Caitlin ca s-o audă juriul.

Așa că, dr. Martin, continuă Yuki, fie suntem noi, fie juriul. Faceți alegerea. Sincer, cred că aveți șanse mai mari cu noi.

– Candace, i se adresă Hoffman, e decizia ta!

– Sunt epuizată, Phil, răspunse ea, și apoi începu să suspine.

Phil încuviință din cap și îi întinse un șervețel.

Candace își șterse ochii, își suflă nasul și zise:

– Phil, îmi pare rău că te-am mințit. Am făcut-o ca să-mi apăr copiii. Ei nu mai au pe nimeni în afară de mine.

– Te ascultăm! zise Yuki.

Capitolul 117

Candace Martin continuă:

– Vreți să mă auziți spunând că am tras în Dennis? Am *făcut-o*. După mai mulți ani de torturi, ticălosul ăla a făcut în final ca picătura să umple paharul.

– Ce picătură? am întrebat-o eu.

Ochii doctoriței erau roșii de plâns. Degetele îi tremurau și vocea îi suna pierdută. Chirurgul plin de aplomb, întâlnit în această sală în octombrie, fusese înlocuit de o femeie care ca înfățișare arăta la fel, însă era acum terminată și gata să spună adevărul.

– În noaptea cu pricina mă aflam în biroul meu de acasă, ne spuse ea. Ellen plecase cu puțin timp înainte, era seara ei liberă. Am auzit un țipăt înăbușit. Nu putea fi decât al lui Caitlin. M-am ridicat și am alergat pe hol și atunci l-am văzut pe Dennis ieșind din dormitorul ei.

Nu arăta în toate mințile. A tresărit când m-a văzut. Pe urmă a zbierat la mine: „Să nu te mai strecori așa după mine".

N-am apucat să-i răspund. Caitlin a ieșit fugind din dormitor direct în brațele mele. Era goală. Roșie toată și plângând și cu dâre *umede* pe pulpe. Țipa: „Mami, mami, mami", scoțând cele mai sălbatice și triste țipete pe care le auzisem vreodată.

Fusese violată, zise Candace, oroarea zugrăvindu-i-se pe față. Soțul meu îi făcuse asta fetiței mele.

Nici Yuki, nici eu nu ne-am mișcat și nici n-am rostit vreun cuvânt, iar Candace a continuat.

– Am ținut-o în brațe și i-am spus că o iubesc și că o voi iubi mereu. I-am spus să facă un duș și să se îmbrace, că mă întorc după ea. Pe urmă am alergat spre dormitorul pe care-l împărțeam cu Dennis – și el era acolo, înfundând de zor niște bani în portmoneu. Mi-a zis: „Să nu crezi ce-ți spune. Caitlin minte!"

Dennis și-a luat cheile mașinii și a ieșit din dormitor, continuă Candace. Mă înșela de mai mulți ani, dar, ori de câte ori am încercat să-l părăsesc, m-a amenințat că-mi va lua copii și că va aduce dovezi că eram o mamă denaturată. Știam că ar fost în stare să facă așa ceva. Chiar dacă aproape niciodată nu era acasă, chiar dacă era un tată mizerabil, știam că va găsi o cale să-mi ia copiii, chiar și numai din răzbunare.

Probabil că nu mă auzise când venisem acasă în seara aceea. Abuza de ea, când eu eram de fapt în *casă*. Cum de putea să facă așa ceva?

Mă uram că nu-mi dădusem seama mai de mult. Dar pe Dennis îl uram și mai tare. Nu puteam să-l las să scape cu ce făcuse. Am fugit înapoi în birou și mi-am luat revolverul.

Candace a tăcut și stătea acolo cu capul proptit în mâini, cu ochii fixați pe masă, în tăcere.

Phil se duse la ușă și o deschise. L-am auzit cerând apă.

În timp ce așteptam, mi se roteau prin cap imaginile descrise de Candace. Aveam totul în fața ochilor de parcă aș fi fost martoră la acele orori.

Totul suna adevărat, totuși aveam câteva întrebări.

Capitolul 118

Phil aduse mai multe sticle de apă în încăpere și le așeză pe masă. Mâna lui Candace tremura violent în timp ce sorbea apa din una dintre sticle. După aceea, l-a asigurat pe Phil că era în regulă și că dorea să continue. Povestea trădării ei cu premeditare.

– Dennis se îndrepta spre ușa de intrare, iar eu eram în spatele lui, strigându-i să se oprească, aruncându-i invective, însă el continua să își vadă de drum cu capul în jos.

Nu intenționam să-l ucid. Trebuie să credeți asta. Doream numai să-l fac să se oprească. N-aveam alt gând decât că îmi violase copilul, propria lui fiică. Și mai ales n-aveam de gând să mai las să se întâmple așa ceva din nou.

– Pe urmă ce s-a întâmplat, Candace? am întrebat-o.

Candace parcă se rătăcise prin meandrele memoriei. Am repetat întrebarea și ea și-a revenit.

– Alergam după Dennis, dar când am trecut de camera lui Caitlin, fetița a fugit spre mine și mi s-a agățat de talie.

Am încercat s-o liniștesc, dar Dennis mă tot batjocorea. S-a întors spre mine în hol și mi-a zis că fetița minte, că isteri-calele ei sunt simulate. Știam ce făcuse el. Știam prea bine ce-i făcuse el fetiței mele.

A văzut revolverul în mâna mea și atunci mi-am amintit de el. I-am zis: „Stai pe loc! Sun la poliție."

A râs de mine. Am ridicat țeava și l-am țintit și, pentru prima dată de când îl cunoșteam, am citit teama pe fața lui – dar numai o secundă. Am tras în el de două ori, o dată când era în picioare, a doua după ce căzuse pe podea.

Caitlin urla agățată de mine și pe urmă a apărut și Duncan. L-a văzut pe taică-său cum zace mort. Am dat-o pe Caitlin de o parte și l-am luat pe Duncan în brațe, l-am dus până la scară și i-am spus să dea fuga în camera lui Ellen și să stea acolo.

Candace reveni în prezent și mi se adresă:

– Sergent, totul îmi era clar atunci – trebuia să-mi apăr copiii. Dacă nu eu, atunci cine altcineva?

M-am dus în hol și am ridicat arma. După aceea am sunat la 911. Când a sosit echipajul de poliție, le-am spus că un intrus pătrunsese în locuința noastră și trăsese în soțul meu. Mi-au examinat mâinile pentru urme de praf de pușcă. Le-am spus că fugisem după el și trăsesem mai multe focuri. M-au adus aici. Și știți tot ce a urmat.

Regret ce-am făcut, dar, în acel moment, am acționat instinctiv. Nu puteam să-l mai las pe Dennis viu în aceeași lume cu Caitlin.

Capitolul 119

Eu și Yuki am mers înapoi pe firul apei și Candace ne-a furnizat detalii care-ți făceau greață. Ne-a spus că Dennis Martin fusese dintotdeauna un degenerat, afemeiat în ultimul hal și hărțuitor sexual cu un talent ieșit din comun de a abuza emoțional de victimele sale. Totuși avea o reputație bună în comunitate și lumea îl vorbea de bine. Candace ne-a mai spus că era convinsă că, într-un proces de divorț, ea n-ar fi primit custodia copiilor.

Dr. Martin a adăugat:

– Dacă aș fi știut că abuza de Caitlin, aș fi luat-o pe ea și pe Duncan și aș fi sunat la poliție. Nu i-aș fi lăsat pe copiii mei să-l vadă murind.

După ce Candace a fost din nou închisă și Phil era pe drum spre casa lui din Oakland, eu și cu Yuki ne-am strâns caietele de notițe și înregistrările video. Rămăseserăm singure.

I-am spus:

– Ăsta a fost cel mai urât lucru posibil.

– Groaznic. Dacă juriul auzea tot ce avea ea de spus, chiar dacă ar fi crezut-o vinovată, ar fi fost posibil s-o scoată basma curată ca să poată fi alături de copiii ei.

– I-a spus Caitlin psihiatrului că Dennis o viola?

– Da. N-am crezut că mai era cazul să-i spun lui Candace că totul dura de mai mult timp.

– Ce ai de gând să propui?

– A naibii să fiu dacă știu, răspunse Yuki.

O luă la goană pe scări, ca să discute cu Câinele Roșu și eu am coborât patru etaje ca să-l văd pe Jacobi, fostul meu partener și prieten de-o viață, acum șeful poliției.

Jacobi a desfăcut două doze de Coca-Cola și, după ce i-am povestit totul, m-a întrebat:

– Ce zice Yuki?

– Rumegă totul, ea și cu Parisi, chiar acum. Brady mă va face fărâme, i-am zis. N-ar fi trebuit să dau drumul dosarului.

– Vrei să vorbesc eu cu el?

– Îhî. Vrei?

Jacobi dădu aprobator din cap și începu să bată darabana pe birou. S-a oprit doar când l-am implorat să-mi spună ce-i trecea prin cap. Atunci mi-a zis:

– Lindsay, am primit un mesaj de dimineață. Și nu sunt vești bune.

– Ce e? Ce s-a întâmplat?

– E vorba de tatăl tău.

– Tata?

– A murit în august. Cei de la pensii au aflat de-abia acum. Îmi pare rău, Linds!

Am exclamat „Nu!“ și am sărit în sus surprinsă că-mi simțeam capul golit în interior, iar picioarele nu mă mai ascultau. M-am prins de spătarul scaunului. Mi-am amintit de faptul că Marty Boxer cu greu ar fi putut fi numit tată. De fapt, nu eram deloc sigură că mă iubise. Dar eu, eu îl iubisem?

Următorul lucru de care-mi aduc aminte e că Jacobi s-a ridicat, a ocolit biroul și m-a luat în brațe, iar eu îi udam vestonul cu șiroaie de lacrimi.

– Am vrut să-ți spun eu. Nu te-a abandonat la nuntă. Suferise un atac de cord. Era mort deja atunci.

Capitolul 120

Casa lui Claire din Mill Valley e un vis: cu lambriuri din lemn, cu bârne prinse în buloane de ancorare, ca tavanul unei catedrale, podele de piatră peste tot în spațiul deschis și un șemineu pe două niveluri. Dormitoarele au toate vedere spre munți și curtea interioară oferă o priveliște de milioane de dolari spre o pajiște imensă, verde, presărată cu arbori.

Edmund Washburn, un bărbat solid ca un urs, aprindea grătarul, iar Joe, Brady și Conklin jucau fotbal pe iarbă.

Eu, Yuki, Cindy și Claire stăteam lungite pe șezlonguri din lemn de tek, sub pături de lână și bebelușa Ruby dormea în leagăn lângă cotul lui Claire.

Din sistemul de sunet susura o simfonie de Mozart, iar Yuki, care îi urmărea cu privirea pe băieți, mai ales pe Brady, rosti în final:

– Mi-am pierdut capul! Cred că vreți să știți asta, doamnelor. Sunt foarte îndrăgostită. Sunt moartă după Jackson Brady.

Am pufnit toate-n râs – nu puteam să ne abținem. Yuki dorise o relație și se pare că o găsise în persoana locotenentului meu.

Brady observă că ea îl privea, lovi mingea într-o parte și fugi spre noi. O săltă pe Yuki de pe șezlong, o aruncă pe umăr și o luă la goană printre cele două smicele care marcau poarta.

Yuki țipa și dădea din picioare, în timp ce Brady sălta printre pomi într-un dans fericit, pe urmă o lăsă jos și o sărută. Cu brațele înfășurate unul în jurul celuilalt veniră spre noi râzând.

Doamne! Arătau dezgustător de fericiți!

Dar n-o pizmuiam deloc pe Yuki. Cu Yuki și Jacobi alături, sentimentele mele adverse față de Brady se evaporaseră în cel mai scurt timp.

E supertare, atât de bine să ai prieteni!

L-am auzit pe Joe strigându-mă. Avea mingea, așa că m-am ridicat și am fugit spre el, fluturându-mi brațele prin aer ca să mi-o arunce. Cindy își aruncă și ea pătura și pasă mingea cu niște mișcări mișto din șolduri, nemaivăzute până atunci pe-un teren de fotbal.

Am șutat în minge, pornită pe o spirală surprinzătoare, dacă pot spune așa ceva, și ea țipă de fericire când o prinse. Conklin veni și el de pe margine, fugărind-o. Pe urmă o placă pe Cindy, trântind-o în iarbă. Deși nu eram în posesia mingii, Joe veni alergând și se prăbuși și el peste mine. Mă ținea bine în timp ce ne rostogoleam, așa că am aterizat deasupra lui fără să ating pământul.

Ne purtam ca o gașcă de copii. Și vreți să știți ceva? Aveam nevoie să ne simțim ca niște copii. Era o minune să te prăpădești de râs. Asta îmi trecea prin cap când Brady se apropie de mine, lângă grătar și mă trase deoparte. Se aplecă și-mi șopti la ureche:

– Boxer, pentru nesupunere ești în tura de noapte următoarele șase săptămâni!

O chestie nasoală, dar avea dreptate. Încălcasem regulamentul.

Ce mai puteam să spun?

– OK, locotenente, am înțeles!

Capitolul 121

Am mâncat de parcă era ultima noastră masă.

După ce coastele fripte, condimentate cu un sos secret al lui Joe, au fost curățate, din salată a mai rămas doar o undă de ulei de măsline pe fundul bolului și dintr-un maldăr de cartofi copți numai folia de aluminiu din containerul de reciclare, am intrat în casă.

Claire a adus tortul și Edmund a lăsat dopul unei sticle de Krug să pocnească. Unul dintre cele mai bune soiuri de șampanie, cel puțin o sută de dolari sticla.

– Vă prezint tortul meu original, din ciocolată albă cu cremă de brânză și felii de portocale, ne anunță Claire, plasându-l în centrul mesei din sufragerie. Cu glazură de smântână și blat din biscuiți graham cu lichior de portocale Grand Marnier. *Voila!* Sper să vă placă.

Aplauzele au fost spontane și pline de însuflețire. M-am trezit împinsă în față alături de amica mea cea mai bună. Erau zece lumânările pe tort, semnificând cea de-a zecea aniversare a întâlnirii noastre.

Fusese o ocazie memorabilă: prima mea săptămână la Omucideri și Claire ocupa treapta cel mai de jos pe totemul de la Medicină Legală. Am fost chemate la închisoarea pentru bărbați. Un skinhead era pe jos, o sută cincizeci de kilograme de mușchi tatuați cu svastici, înghesuit sub priciul lui și încătușat. Nu respira.

Gardianul de afară era foarte speriat. Îl încătușase pe deținut și-l vârâse în celulă pentru că acesta se manifestase violent, iar acum era mort.

– Nu mai găsea cheia cătușelor, își aminti Claire. Și nu puteam să-l întoarcem cu fața-n sus.

Claire începu să râdă când i-am amintit că își uitase trusa afară, pe urmă scăpase din mână aparatul de fotografiat, spărgându-i obiectivul.

– Și, atunci, Claire s-a aplecat să-și ridice aparatul și eu am dat îndărăt, lovindu-mă de WC-ul tipului, după care m-am prăbușit. Încercam să mă prind de ceva – de orice – așa că m-am agățat de alambicul de sub chiuvetă. Și pileala m-a stropit din cap până-n picioare. Pe bune, *peste tot.*

Edmund slobozi un imens hohot de râs:

– Ha-ha-ha!

Turnase șampanie în cele mai bune pahare de cristal. L-am ridicat puțin pe-al meu, încă sfârâind, dar l-am pus repede jos.

Claire se umfla de râs și trilurile lui Yuki erau tot mai ascuțite.

– Ne-am întors la morgă, continuă Claire, puțind a whisky.

– Dezgustător, am adăugat eu. Fără tăgadă, omul murise din cauza băuturii.

– Nu mai spune! zise Claire. Treaba ta să crezi asta! Eu a trebuit să-i fac autopsia, în timp ce tu te-ai dus acasă să te schimbi.

– Sărise peste cal? întrebă Brady.

– Nu înghițise prea mult, răspunse Claire. Dacă distilezi băutura în căni de cositor – și asta făcea – se transformă în metanol. Șaizeci de grame și dai colțul.

– Nu mă mai satur să ascult povestea asta, zise Cindy râzând.

Începu să extragă lumânărelele din tort, una câte una, lingând crema de pe partea de jos, făcându-l pe Conklin să dea din cap și să se scuture de râs.

Yuki aduse farfurii și furculițe de desert și Edmund mi-o puse în brațe pe fina mea, care dormea adânc, Ruby Rose Washburn, frumoasă de ți se tăia suflarea.

Claire ne-a strâns tare în brațe pe amândouă.

– La mulți ani, Linds! îmi ură cea mai bună prietenă a mea.

Prin fața ochilor îmi trecea un cortegiu de imagini, cu o mulțime de crime și nopți întregi petrecute alături Claire ca să-i descoperim pe asasini. Botezul focului de fiecare dată.

– Cât mai mulți ani împreună, scumpo! i-am urat la rândul meu.

Continuam să ne hlizim și peste o oră. Pe urmă a venit momentul despărțirii. După ce i-am îmbrățișat și sărutat pe toți amicii mei, urându-le noapte bună – și, da, chiar și pe drăguțul meu de locotenent – eu și Joe ne-am întors în oraș.

Era o liniște minunată în automobil.

I-am zis lui Joe:

– Cu greu m-am abținut să nu le spun.

– Știu. Dar, pe moment, hai să păstrăm secretul, blondino!

Chipeșul meu soț mi-a aruncat un zâmbet irezistibil. M-a bătut ușor pe șold.

– Șase săptămâni în tura de noapte, ha? m-a întrebat.

– L-am ofensat pe locotenent. O merit. Totuși am făcut ce trebuia.

– Deci în următoarele patruzeci și două de nopți mă voi tăvăli singur în tot patul. Tocmai când, în sfârșit, m-am însurat.

– Putem să ne hârjonim când vin la opt treizeci dimineața, i-am zis.

M-am aplecat și l-am sărutat pe Joe pe obraz, în timp ce coteam pe Lake Street. Forța centrifugă și dragostea cu carul ne-au făcut să ne lipim unul de altul.

– Uau! am strigat eu.

Foarte tare! Cât de fericită eram!

Epilog

Toată lumea va avea de câștigat

Capitolul 122

Yuki și Câinele Roșu Parisi tropăiau pe holul acoperit cu mozaic italian de culoare verde în drum spre biroul judecătorului LaVan. Lui Yuki îi trecea prin cap faptul că putea merge rău ceva și, așa cum o demonstrase istoria, foarte probabil așa urma să se întâmple. Subit, Câinele Roșu îi spuse:

– M-am răzgândit.

– Ce-ai zis?

– N-ai nevoie de mine. Yuki, fă ce trebuie să faci. Merg pe mâna ta. Sună-mă când ai terminat.

– Nu pot să cred că te-a apucat frica.

Parisi izbucni în râs.

– Da, ce să zic, ăsta-s eu. Un decrepit pișăcios. Așa că arde-i! Mă găsești în birou după prânz.

– Fraiere! strigă ea după el.

Parisi se zguduia de râs.

Yuki ciocăni în ușa judecătorului și-l auzi strigând:

– Intră!

Deschise ușa și intră în biroul judecătorului LaVan. Mai erau acolo Phil Hoffman și Candace Martin. Judecătorul pe fotoliul său, purtând roba ca să păstreze aerul oficial.

Stenografa tribunalului, Sharon Shine, era așezată în dreptul unei mese scunde. Puse telefonul jos, o salută pe Yuki și o întrebă unde e adjunctul procurorului districtual.

– Len avea stabilită o întâlnire de urgență în altă parte. Îl voi informa eu la sfârșit, răspunse Yuki, încercând să-i convingă pe ceilalți prin atitudinea ei nepăsătoare că absența lui Parisi nu era mare scofală.

– Domnule judecător, toată lumea e prezentă! declară funcționara.

– Sharon, dă-i drumul! Vă anunț pe toți că începem procedura. Dr. Martin, știți de ce vă aflați aici?

– Da, domnule judecător.

– I-ați spus grefierului că vă schimbați declarația în vinovat. E corect?

– Da, domnule.

– Domnule Hoffman, aveți vreo obiecție pe care vreți să o înregistrăm acum?

– Nu, domnule judecător.

– Domnișoară Castellano?

– Domnule judecător, suntem gata să solicităm pedeapsa pe baza declarației complete a inculpatei.

– Perfect, dr. Martin. E rândul dumneavoastră. Afirmați că vă faceți vinovată de uciderea din culpă a soțului. E adevărat?

– Da, domnule judecător, zise Candace Martin. L-am ucis fără premeditare.

– Spune-ți tot ce știți, îi ceru LaVan. Nu lăsați deoparte absolut nimic.

Candace arăta de parcă luase sedative, se gândi Yuki. Când începu să vorbească, vocea ei era aproape șoptită, dar fără ezitări chiar și atunci când descrise scena teribilă care precedase împușcăturile. Când termină, se sprijini de spătarul scaunului și suspină profund.

– Domnule Hoffman, ați discutat cu Biroul Procurorului Districtual? Ați negociat ceva?

– Da, domnule.

– Domnișoară Castellano?

www.ecarti.org

Yuki nu era pregătită pentru valul de emoție care o cuprinsese. Candace Martin făcuse parte din viața ei aproape un an și jumătate. Chiar și când se ocupa de celelalte procese, cazul Martin nu-i părăsea niciodată mintea și informații noi se adăugau constant dosarului din computerul ei.

Repetase, trăise, respirase și visase la acest caz și, când totul explodase în tribunal, când alții ar fi renunțat de mult, ea se încăpățânase să continue. Și, acum, finalul era aproape.

Yuki îi spuse judecătorului:

– Domnule judecător, datorită circumstanțelor, și anume faptul că fiica doctoriței Martin a fost abuzată cu violență și inculpata a acționat în scopul protejării copilului său de noi pericole, solicităm o condamnare de zece ani de închisoare.

Deoarece considerăm că bunăstarea copiilor necesită să-și poată vedea mama, solicităm ca primii cinci ani să fie executați în cadrul Penitenciarului pentru femei San Mateo, în regim deschis și care se află la numai 29 de kilometri de locuința familiei, iar dr. Martin poate lucra la infirmerie.

Dacă dr. Martin are un comportament bun în această perioadă, suntem de acord să fie eliberată din închisoare după cinci ani și să servească restul condamnării în regim de eliberare condiționată.

LaVan se roti cu scaun cu tot de câteva ori înainte de a i se adresa lui Yuki:

– În ce mă privește, sună bine. Așa am hotărât.

Phil se aplecă spre Yuki, întinzându-i mâna.

În strângerea fermă care urmă ea simți întregul lui respect. Cu multă sinceritate, Phil îi spuse:

– Yuki, mulțumesc! Felicitări!

Exact în acel moment o lovi un gând.

Ea câștigase.

Capitolul 123

Traficul la prânz era cu adevărat groaznic. Claire se afla la volan pentru că întârziasem și ea refuzase categoric să fie pasagera unui vehicul condus de o „văcăriță". Numita văcăriță eram chiar eu.

Eram mulțumită că mai schimbasem rolul și Claire trebuia să facă slalom prin traficul aglomerat, așa că tot butonam radioul în timp ce ne îndreptam spre Sansome Street.

– Dacă-mi răspundeai la SMS, mârâi Claire, am fi putut ajunge cu zece minute mai devreme. Urăsc să întârzii.

– Ei, hai, ajungem doar cu câteva minute mai târziu.

Un taxi ne tăie calea și opri brusc la marginea trotuarului ca să ia un client. Claire se lăsă pe claxon. Ceilalți șoferi din jur procedară la fel și din acel moment o luarăm la goană în stil de cowboy. Mă hlizeam spre Claire.

– M-ai amețit! i-am zis.

– Mai bine zi-mi dacă e OK pe dreapta.

– Dă-i bice!

Am scăpat de traficul infernal abia pe Folsom Street și am găsit un culoar deschis, începând cu 3rd spre Kearny, direct spre o clădire de birouri din inima sectorului financiar.

– Nu-i rău, i-am zis, aruncând o privire spre ceas. Ba chiar aș zice că am ajuns la timp. Și nici n-ai avut nevoie de-o sirenă.

Rafale de vânt suflau cu putere prin canionul format de clădiri înalte de birouri, practic mânându-se spre intrarea în structura de granit cu șaisprezece etaje, care arunca o umbră lungă peste intersecția dintre Sansome și Halleck.

Biroul avocatului se afla la etajul al unsprezecelea și, deși liftul se mișca iute, ne-a luat ceva timp să găsim ușa pe care o căutam și să trecem de recepție. O secretară frumușică, cu o fustă care crăpa pe ea și o bluză mov cu volane, ne-a condus spre sala de ședințe. A deschis ușa, invitându-ne să intrăm.

Avis Richardson stătea pe-un scaun, cel mai aproape de ușă. Arăta curățică și bine îmbrăcată și, deși avea un aer grav, mi se părea mai mult decât oricând că arată ca o puștoaică de cincisprezece ani.

Am salutat-o pe ea și familia Richardson și le-am prezentat-o pe Claire, care dădea ocol mesei ca să le îmbrățișeze pe Toni Burgess și pe Sandy Wilson, fetele din grupul *Devil Girlz*, pe care le cunoscusem la Taylor Creek, Oregon.

O corectură: fostele *Devil Girlz*.

Nu mai era nici urmă de piele în îmbrăcămintea lor. În schimb, Toni purta o rochie și avea părul tuns foarte scurt. Ne-a spus că urma să-și reia slujba la școală. Sandy arăta dulce ca întotdeauna.

Am făcut cunoștință cu toți cei prezenți: avocații ambelor părți și onorabilul Marlon Sykes, un judecător din Portland, aflat în oraș pentru o convenție ABA[1].

Scaunul pliant al bebelușului Tyler Richardson fusese plasat pe unul dintre fotoliile din jurul mesei de conferințe, din lemn de mesteacăn. Îmbrăcat într-un costumaș albastru, cu o

---

[1] Applied Behavior Analysis – Analiză Comportamentală Aplicată (n.tr.)

rățușcă brodată în față. Ochii larg deschiși. Arăta mititel de tot, dar părea că vede tot în jur.

I-am zâmbit lui Tyler. Mă gândeam ce zi deosebit de importantă era aceasta pentru micuț.

Capitolul 124

Eu și Claire ne-am așezat la masa de ședințe și procedura a fost deschisă.

Avocații i-au dat o serie de documente judecătorului Sykes: raportul trimis de Serviciul de Protecție a Copilului, care le dădea undă verde femeilor din Taylor Creek; anularea certificatului de căsătorie dintre Avis Richardson și Jordan Ritter; și revocarea drepturilor parentale ale lui Ritter în schimbul reducerii cu doi ani a sentinței de douăzeci de ani, care-l așteptă pentru violarea și răpirea unei minore.

Mai erau revocate drepturile parentale ale lui Avis și întocmite documentele de adopție pe numele lui Toni și Sandy, care arătau radioase pe partea cealaltă a mesei, desemnate ca părinți ai lui Tyler.

Avis a semnat documentele de adopție fără ezitare. Toni și Sandy au semnat la rândul lor cu o încântare pe care o ascundeau cu greu și ambele s-au ridicat și au îmbrățișat-o pe Avis. La început, a stat bățoasă, dar apoi nasul i s-a înroșit și a izbucnit în plâns.

Au fost făcute fotografii și ne-au cerut, mie și lui Claire, să ne alăturăm grupului. Oamenii au venit apoi spre noi și ne-au mulțumit pentru rolul jucat în acest deznodământ minunat.

Avis printre ei.

Mi-a spus:

– Îmi pare rău că te-am mințit, sergent Boxer. Știu că ai făcut un lucru foarte bun pentru Tyler. Acum situația lui e legală.

Bebelușul, care a fost luat de Sandy Wilson în brațe, râdea cu sughițuri. Am întins mâna spre el. Și-a înfășurat pumnișorul în jurul degetului meu și legătura solidă dintre noi a fost sigilată de o căutătură a ochilor lui mari și căprui.

Simțeam inima cum stă să-mi plesnească.

Dorisem atât de mult ca acest băiețel să aibă parte de un start bun în noua lui viață.

Înapoi în automobil, Claire le-a trimis mesaje lui Cindy și lui Yuki, anunțându-le că sunt convocate de Clubul fetelor de la Crime la dineu la Susie's, în seara aceea. A adăugat:

– Să nu întârziați!

– Apropo, eu nu pot să beau, i-am spus.

Claire a lăsat telefonul să-i cadă-n poală, și-a întors ochii spre mine, și-a țuguiat buzele și mi-a replicat:

– Cred că e timpul să-mi spui tot, scumpo! A întins mâna și mi-a strâns umărul: De fapt, citesc totul pe fața ta.

Ambele am fost cuprinse de un acces de râs.

Claire mă cunoaște atât de bine. N-a trebuit să-i spun vestea care-mi schimbase irevocabil și fantastic întreaga viața.

Eu și Joe așteptăm un copilaș.

Mulţumiri

Mulțumirile și gratitudinea noastră celor ce ne-au dăruit din timpul și cunoștințele lor pe parcursul scrierii acestei cărți: căpitanul Richard J. Conklin din Departamentul de Poliție din Stamford, Connecticut, și doctorului Humphrey Germaniuk, medic legist al Districtului Trumbull, Ohio.

De asemenea, le adresăm mulțumiri excelentelor noastre cercetătoare Ingrid Taylar, Ellie Shurtleff, Melissa Pevy și Lynn Colomello. Precum și lui Mary Jordan care, ca întotdeauna, a dirijat turnul de control.

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

2025

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

2025